

leto IX. | številka 9

september 2017

Glasilo Koroškega doma starostnikov,
poslovne enote Slovenj Gradec

Senior

Koroški
dom starostnikov

Izdaja:

KDS, PE Slovenj Gradec

Uredniški odbor:Marija Matvos
Marija Kraker
Marija Robnik
Jožefa Plaznik
Sandra Pavše
Ivica Peruš
Jana Zamernik
Marjana Kamnik
Srečko Mlačnik**Fotografije:**Tomo Jeseničnik
Nika Högl Praper, Špela Peruš,
fotobeležNICA
Arhiv KDS, PE Slovenj Gradec**Lektorica:**

mag. Irena Oder

**Oblikovanje in
grafična priprava:**

Unigraf - I. Senekovič, s. p.,

Tisk:

Forma film – M. Žaže, s. p.

Naklada:

500 izvodov

Uredništvo:Celjska cesta 24,
2380 Slovenj Gradec
Tel.: 02 88 46 435

Uredniški odbor si pridržuje pravico spremembe naslova, izbire in krajsanja prispevka ter izbor fotografij za objavo.

Srečko Mlačnik,
direktor

TISTEGA TRETJEGA APRILA

Tistega tretjega aprila je bil dan po polni luni in je bil torek, pa še najpomembneje, položili smo temeljni kamen za nov Dom, enoto Koroškega doma starostnikov v Slovenj Gradcu. Tega je deset let. Tisti dan je bil kljub svoji veličastnosti pravzaprav zelo trivialen, položeni kamen je bil kakor bi se odvalil od srca po vseh prizadevanjih in iskanjih inovativnih poti, da je do dogodka sploh prišlo. Za marsikoga je bil to konec neke poti, za mnoge prisotne začetek. Seveda nihče ni mogel vedeti, kaj bo nastalo. Vedeli smo, da bo nastala stavba z 92 ležišči. Vedeli smo, da bo gradnja trajala eno leto. In vedeli smo, kdo bo vodil enoto Doma. Vse drugo so bile neznanke v enačbi, kjer je bil pričakovan zgolj pozitiven rezultat.

Kakšen pa je rezultat danes, ko praznujemo deveto (pravljíčno!) obletnico delovanja Doma? Ne le pozitiven, odlično pozitiven rezultat je. Pridevnike, ki so opisovali uspešnost doma, je zmanjkalo že v zapisih v Seniorjih prejšnjih let. Pohvalili smo se že z vsemi priznanji za inovacije, z visokimi ocenami uporabnikov, sprejetostjo v okolju. Pohvalili smo zaposlene za prizadevnost. Pohvalili smo vodjo mag. Marjano Kamnik za prizadevnost in učinkovitost. Dom se je umestil v slovenski prostor kot

eden najboljših in najbolj inovativnih, prepoznaven po visoki kakovosti storitev. Prizadevali smo bomo, da bo tak ostal tudi naprej.

Vendar ne gre le za vztrajanje pri doseženem. Razmišljamo tudi o razvoju. V načrtu je širjenje v lokalno okolje (dnevno varstvo, dnevni center aktivnosti), kar zahteva najmanj prizidek v obliki zimskega vrta. Verjetno bo potrebno skupaj z lokalno skupnostjo in pristojnim ministrstvom razmišljati o širitvi v obliki nadstandardnih storitev. Pričakujem, da bi do tega lahko prišlo še v prihodnjih letih (kot najbolj verjetno se kaže leto 2019). In zakaj ne prej? Zato, ker bo prihodnje leto KDS skupaj z občino Ravne nosilec projekta »Javornik«, ki bo podal odgovore, na kakšen način se bodo v prihodnje razvijali domovi starostnikov.

Zgodb o uspehu zlepa ne bo zmanjkalo.

Lepo praznujmo deveto obletnico.

Andrej ČAS,
župan Mestne občine
Slovenj Gradec

SPOŠTOVANI!

Tako kot visoke jubileje vsako leto praznujete stanovalke in stanovalci našega Doma starejših občanov v Slovenj Gradcu, tako tudi naše mesto prav letos praznuje visok jubilej – 750-letnico od podelitve mestnih pravic. In temu častitljivemu prazniku smo v letošnjem letu posvetili večino naših prireditev, dogodkov in svečanih trenutkov. Vesel sem, če ste jih uspeli obiskati čim več, še posebej naj vas v septembru povabim k skupnemu praznovanju visokega jubileja in hkrati tudi občinskega praznika. Dom starejših občanov Slovenj Gradec je namreč v času svojega delovanja dokazal, da lahko svojim varovankam in varovancem ponuja kakovostno doživetje kulturnega utripa našega mesta tudi zaradi tega, ker vam omogoča

udeležbo na prireditvah, ki se odvijajo relativno blizu Doma, kar tudi nas še posebej veseli. Poleg tovrstnih možnosti Dom ponuja tudi množico drugih pomembnih aktivnosti, kot so npr. medgeneracijsko sodelovanje, paliativna nega in delovno terapevtsko področje, s katerimi se uspešno povezuje tudi z ostalimi podobnimi institucijami v naši mestni občini. Vsakoletna zahvala vsem, ki s svojim strokovnim delom, pa tudi s profesionalnim strokovnim in toplim osebnim pristopom prispevate k dobremu počutju stanovalk in stanovalcev ter hvaležnost za predanost pri izvajanju programov, ki jih tako uspešno implementirate v okviru svojih nalog, najbrž ne odtehta vseh vaših naporov in truda, a vendarle. Lokalna skupnost vam

je hvaležna, zato vam bomo pri uveljavitvi idej in projektov, ki vam jih ne manjka, še naprej zvesto stali ob strani. Vsem stanovalkam in stanovalcem Koroškega doma starostnikov in posebej tudi enote Slovenj Gradec želim veliko zdravja, prijetnega počutja ter vas še enkrat vabim, da se v čim večjem številu, v kolikor vam to dopuščata zdravje in čas, udeležujete prireditev, tako tistih, ki jih pripravlja skrbno osebje vašega Doma, kot tudi tistih, ki jih v Slovenj Gradcu prirejamo za vse obiskovalke in obiskovalce. Na slednjih se bom z vami z veseljem osebno srečal in poklepetal.

Dobrodošli v našem mestnem jedru in vse dobro želim.

Marjana Kamnik, vodja enote Slovenj Gradec

Hitro je minilo devet let in veliko zgodb se je v tem času zapisalo.

V teh letih je skupaj z Domom rasel in zorel tudi kolektiv. Dobri delavci in zadovoljni uporabniki so naša vizija in naš kapital. Vemo, kdo smo in zakaj smo tu. Učimo se lepih odnosov. Medsebojni odnosi so za nas tako pomembni kot kvalitetno opravljena storitev. V devetih letih smo delali na timskem sodelovanju, izobraževanju zaposlenih in na kvalitetnem življenju v Domu. Mnogi so strokovno napredovali, pridobili dodatna znanja, poklic, dokončali šolo, študij. Mnogim mladim dijakom in študentom smo ponudili možnost izobraževanja, pri vseh pa poudarjali, da je odnos do sočloveka pomemben ... ne lani, ne samo danes, ampak vedno. Za delo s starimi ljudmi je pomemben izobražen in razgledan kader, prežet z moralno etičnimi določili. Za ta cilj je treba ogromno delati in se učiti izhajajoč iz

zavedanja, da kdorkoli in kjerkoli si, zaslužiš enako spoštovanje in dostojanstvo.

Sodelavke in sodelavci so postali mamice, očetje, babice ... Rodili so se Nika, Neža, Nejc ..., ki so že v vrtcu, šoli, nekateri so študentje, nekateri so se že zaposlili. Vse povezuje nevidna nit in prav vse bo spremljala zgodba našega Doma.

Razgledanost ljudi, ozaveščenost o pravicah in možnostih povečujejo zahtevnost našega dela. Zaposleni poleg strokovnega dela, upam, puščamo prijazno sled v marsikaterem življenju. Izhajamo iz razumevanja stisk in potreb ljudi. Vnašamo zanimive in sodobne pristope sodelovanja z uporabniki in njihovimi svojci. Možnost, da uporabnik postane aktivni udeleženec in ostane kreator svojega življenja ter pridobi možnost lastne izbire najustreznejše pomoči, je prava pot.

Marjana Kamnik,
vodja enote

ŽIVETI, NE LE ZASE!

Zavedamo se, da vsega dela kljub prizadevanjem vendarle ne moremo opraviti. Tam, kjer zaposlenim zaradi drugega dela primanjkuje časa in energije, se z veliko pripravljenostjo vključujejo nekateri zunanji sodelavci – prostovoljci. Izjemnih 26 prostovoljcev se vključuje v našo mrežo.

Zavedanje pomena medgeneracijskega povezovanja, sodelovanja različnih generacij in krepitve medgeneracijske vezi daje izziv v vzpostavitvi projektov, krepitev sodelovanja med šolami, vrtci, občinami, društvi in nevladnimi organizacijami. Tudi sorodnikom naših stanovalcev dajemo pomembno mesto.

Strpno in z razumevanjem sprejemamo kritike in pripombe. Iskreno se trudimo in zastavljamo svoje moči in sposobnosti. Rezultati ne izostajajo. Marsikaj iz lastnega dela posredujemo drugim domovom v Sloveniji. Vsajanje doma v kraj, pokrajino in v republiko pa terja veliko osebnega angažiranja.

Zahvaljujem se vsem, ki živite in delate v našem prijaznem Domu in vsem, ki se zavedate, da živeti ne moremo le zase.

Gospa Ana Cajnko, predsednica društva RESje

Ana Cajnko, predsednica društva RESje

DOM KOT »DOM«

Veliko domov za starejše sem že obiskala tako ali drugače. Z mnogimi smo se dogovarjali za sodelovanje in le redki niso imeli fige v žepu, ko so rekli, da bomo skupaj naredili boljši dom - dom za tiste, ki so zapustili znano, domače okolje, svoj dom, večina za vedno.

Daleč je Slovenj Gradec, Koroška, tam kjer so ostri hribi kot podnebje, kjer je jezik, narečje, ki ga govorijo, takšen kot koničasti hribi in globoke doline pod njimi. Koroška krajina se me vedno dotakne, mojih čustev in srca. Vedno znova me očara s svojo ostrino in blagostjo, z nasprotji, s svojo primarno, naravno lepoto, ki spominja na poezijo.

Tokrat so mi sedli v srce ljudje, ki skrbijo za tiste, ki so svoj dom zamenjali za Dom starostnikov v Slovenj Gradcu. Dobila sem potrditev, da so dom ljudje, ki živijo v njem. In tako je tam.

Ne dolgo nazaj sem zapisala idejo o projektu, ki bi dom za starejše spremenil v njihov »dom«, ga približal tistemu, kar dojemamo, sprejemamo, poznamo kot dom, v katerem se ljudje počutijo dobro, domače, sprejeto. Prav zato je bilo moje presenečenje ob obisku tega Doma še večje. Tak dom, ki sem ga imela v mislih, pri nas že obstaja! Večino od tega, kar naj bi dom predstavljal za tiste, ki živijo v njem, je v tem Domu že realnost vsakdanjega utripa.

Njihov Dom ni odtujena institucija, njihov Dom je gnezdo, ki so ga spletli skupaj vsi stanovalci in tisti, ki zanje skrbijo.

Ne najdem besed, ki bi opisale moje občutke ob obisku tega Doma, srečanju z vodjo enote gospo Marjano Kamnik, kot da bi se od nekdanj poznali. Toplo, osebno, občuteno. Dom ni velik. Pozna se, da so pri načrtovanju prostorov upoštevali izkušnje, želje in potrebe bodočih uporabnikov in zaposlenih, ki imajo posluš za razumevanje in življenje starejših v novo okolje, ki naj bi bilo njihov novi dom.

V vsak prostor je vneseno nešteto drobnih, a pomembnih dodatkov, ki dajejo pridih preteklosti in domačnosti, nekaj, kar ti zgane pozitivne občutke. Nekje so to ubrane barve, drugje vonj eteričnega olja ali pa odložena knjiga, ki čaka, da jo babica ponovno odpre, ko popije čaj ali kavo na balkonu in poklepeta s prijateljem. Toliko veselih, nasmejanih skupin babic in dedkov, negovalk, medicinskih sester, prostovoljcev, toliko ljudi, ki ni in ni hotelo spustiti moje roke, toliko, ki jih je dodalo objem, kot da je nekaj vsakdanjega pokazati in deliti svoje občutke z drugimi.

Niso mi naštevali, koliko dejavnosti imajo in kazali evidenc in papirjev, niso mi govorili »saj so že vsi dementni« in »kaj naj pa še sploh

naredimo?«, niso jadikovali, da nimajo sredstev za to in ono, niso govorili o tem, da so svojci in stanovalci prezahtevni in nezadovoljni, zaposleni slabo plačani in preobremenjeni, kar pogosto poslušam v domovih, kjer smrdi po zamenjavi plenit in odtujenosti.

Nobenega evidenčnega lista aktivnosti nisem videla, mimogrede sem pobrala nekaj zgibank, ki govorijo o dejavnostih v Domu. Take zgibanke dobiš v vseh domovih, vzdušja, ki je v tem Domu, pa nisem zaznala še nikjer drugje. Stanovalci so mi povedali, kako živijo, kaj delajo in z veliko mero ponosa so opisovali in pokazali, kaj so naredili, se naučili ali naučili druge in povedali, kaj bodo še naredili. Skupaj tkejo svoj vsakdan, svojo prihodnost, svoj dom.

Že njihovo glasilo je drugačno od drugih. V njem pišejo vsi: stanovalci, prostovoljci, svojci, obiskovalci, praktikanti, študentje, negovalci, medicinske sestre, terapevti, kuharice ... O svojem počutju, življenju v Domu pišejo družinski člani te velike družine, ki se imenuje Dom starostnikov v Slovenj Gradcu.

Projekt »ključna oseba« je zrasel v tem Domu. Zaposleni so v žrebu izbrali stanovalce, ki so jim postali nekaki osebni zaupniki, prijatelji, ki razumejo njihove želje in potrebe, jih upoštevajo in pomagajo uresničiti.

To je eden od redkih domov, kjer je ritem dneva prilagojen stanovalcem in ne zaposlenim. Dejavnosti, aktivnosti, dogodki niso samo enkrat ali dvakrat na teden popoldan, ampak vsak dan, tudi ob sobotah, nedeljah, praznikih. Stanovanjske enote, ki so jih poimenovali po barvah, delujejo kot razširjene družine, kjer stanovalci spletejo medsebojne vezi in poskrbijo drug za drugega, skupno s ključnimi osebami, prostovoljci. V Domu nimajo samo občasni nastopov ali obiskov mladih (učencev, dijakov, študentov), ampak je to del njihovega vsakdana. Ne govorijo o medgeneracijskem povezovanju ali si izmišljajo še bolj »kunštne« besede za nekaj, za kar obstoja preprosta beseda »družina, dom«, ampak to je realnost, njihov vsakdan, mesec, leto.

Zaposleni so praktično vsi; tako

stanovalci, kot tisti, ki zanje skrbijo in jih podpirajo. Vsi tisti, ki želijo in zmorejo, imajo zadolžitve, zaposlitve, vsakodnevne naloge in obveznosti, za katere so se odločili. Dobrote, ki so mi jih podarili, so nastale po receptih stanovalcev in z njihovim sodelovanjem. So izjemne, takšne, ki jih ne moreš dobiti nikjer drugje kot doma.

Toliko ponosa, da so soustvarjalci tega »doma«, da so del te skupnosti tako zaposleni kot stanovalci, še nisem srečala.

Ja, seveda sem doživela ta »ponos« tudi v drugih domovih, vendar le verbalno, bolj kot besedno samohvalo, ko pa sem stopila v sobo, na hodnik, v jedilnico, posedela v kakšnem vogalu skupnega prostora, se je ta »ponos« razblinil ob pogledu na v usodo vdane sedeče, molčeče

stanovalce, za katere zaposleni mislijo, da ne znajo ničesar več, da edino oni vedo, kaj je za njih najbolje, da mislijo in delajo namesto njih.

Povabili so me, da jim povem nekaj o društvu RESje, nekaj o tem, zakaj to počnemo. Pošteno me je bilo strah, kaj naj tem ljudem povem, da vzbudim njihovo zanimanje, da jim dam, česar še nimajo, povem nekaj, česar še ne vedo, jih spodbudim, da si naredijo življenje bolj polno in vredno. Mislim, da sem jih lahko dala le potrditev tega, kar že sami vedo in moje navdušenje nad tem, da imamo v Sloveniji vendarle dom za starejše, v pravem pomenu besede.

Ne morem mimo tega, da se zahvalim, da ste me povabili v svojo družino in povem, da ste potrditev moje vizije in vizije tistih, ki delamo v društvu RESje.

Gospa Marija Slemnik s hčerko Miro Cajnko

Mira Cajnko, sorodnica

MOJA MAMA MARIJA SLEMNİK

Nikoli si nisem mislila, da se bo moja mama kdaj znašla v inštituciji, ki nudi pomoč tistim, ki ne morejo več samostojno živeti. Pri dvaindevetdesetih letih je še za vse znala poskrbeti sama. Pekla je najboljšo potico in medenjake, ki smo jih vsi oboževali, na vrtu so ji uspevali jagode, peteršilj in korenček, sama si je kuhala kosila, vsako jutro in popoldne je hodila na sprehode, potem pa ... Nekega dopoldneva je

padla na domačih stopnicah, ki jih je v svojem življenju takole čez palec prehodila najmanj 21.900 krat (60 let x 365 dni). Ta nesrečni padec ji je povzročal nepopisne bolečine, potrebne so bile hospitalizacija, domača oskrba, pa spet sprejem v bolnišnico. Po kakšnem mesecu so bolečine popustile do znosnega, vendar niti koraka ni mogla narediti sama. Tako smo jo po nasvetu leččega zdravnika predstavili v

tukajšnji dom za starejše občane. Začasno, dokler si ne opomore, smo rekli.

Nikoli mi ne bo ušel iz spomina prvi dan, ko smo jo pripeljali v Dom. Obe sva druga pred drugo skušali skriti solze in se opogumljati, da bo že kako. Prišla je rosno mlada svetlolasa praktikantka, čuteče popestovala mamino roko in ji rekla vzpodbudno »Kako čedna gospa! Boste videli, da vam bo pri nas lepo.«

Nisem prepričana, da je mama temu verjela, vendar je bilo preboleče, da bi naslednje dni odpirali to temo.

Kar kmalu sta s fizioterapevtko Vesno začeli vaditi prve korake in z mamino vztrajnostjo se je stanje vsak dan za malenkost obračalo na bolje. Seveda smo še vedno hodili na sprehode z vozičkom in naša najmlajša pravnukinja Ela se je čudila, kako to, da prababica Marija kar naenkrat ne zna več hoditi. Voziček sta najprej zamenjali dve berglji, zdaj je samo še ena. Mami se je neskončni trening po hodniku gor in dol lepo obrestoval. Zdaj že suvereno hodi (s pomočjo kovinske prijateljice, seveda) in samostojnost se ji je povrnila z velikim korakom.

Pa ne samo to. Po kakšnem mesecu bivanja v Domu smo jo nagovorili, naj se pridruži krožku, kjer ustvarjajo mavrične pobarvanke. Gospod arhitekt Lojze Kralj, ki se že leta ukvarja s to dejavnostjo v Domu, jo je, tako kot zna le on, povabil k delovnemu omizju in mama je

s svojimi prsti začela ustvarjati pastelno obarvano cvetje, ki ni všeč samo njej, zato danes visi na marsikateri steni. Potem se je spomnila še prav posebnega vozlanja, ki se ga je naučila od Poljakinj v taborišču Ravensbruck. Od tam je prinesla nekakšen roževinast čolniček, ki služi vozlanju prekrasnih vzorcev. Postopek je tako zagoneten, da se do sedaj še nobena prostovoljka ni uspela naučiti tega, kar mama obvlada z lahkoto. Kot da bi se ji taborišče groze na jesen življenja poskušalo odkupiti z veseljem, ki jo nagrajuje za občudujoče izdelke.

In seveda branje ostaja njena ljubezen. Začelo se je v rani mladosti, ko sta s sestro ob sveči goptali Grofa Monte Crista in Rebeco. Na njeni nočni omarici še danes obvezno počiva kakšna knjiga, le da v njej ni preveč nastopajočih in da njihova imena niso prehudo zapletena.

Opazam, da vedno manj govoriva o vrnitvi domov. Počasi in previdno

ugotavljava, da je vendar tukaj najboljši prostor za starejšo gospo. Tukaj ni zloveščih pragov, ki te mimogrede spotaknejo, ni nesrečnih stopnic (da ne omenim nadvse nevarnega plezanja v kopalno kad), ni potrebno kuhati in ne pospravljati, vedno se najde kdo za kakšen prijazen klepet ... Seveda takšne odločitve še zdaleč niso enostavne. Vem, da je bilo zanjo, ki nikoli ni hodila v službo in je bil naš dom njeno kraljestvo, še prav posebno hudo narediti takšen korak. Da se spoprijateljš s čisto novim okoljem, moraš biti iz pravega testa. Moja mama nikoli ne godrnja, nikoli se ne pritožuje, tako pozitivno je naravnana, da ji to pomaga gledati tudi na svet okoli sebe. V beležki, ki jo že dolgo hranim, sem si nekoč zapisala citat: »Niso najsrečnejši tisti, ki imajo vsega v izobilju, ampak tisti, ki znajo iz tega, kar imajo, iztisniti najboljše zase.« Za mojo mamo to gotovo velja. Res sem ponosna nanjo.

Z velikim zadovoljstvom in vsem spoštovanjem se bom spominjala tega časa, ko sem imela možnost sodelovati s spoštovanim zdravnikom Štefanom Mihevom. Bil je zagnan sodelavec, sodelavec z veliko vnemo in bogatim strokovnim znanjem. Njegov način dela je ponujal pogoje za ustvarjalno delovno klimo. Bil je umirjen, delal je brez pretresov in z mislijo, da se vse lepo konča.

Ostal nam bo v trajnem spominu kot predan sodelavec, snovalec napredka in strokovnjak, ki je nenehno spremljal novosti, se nanje kritično odzival ter vztrajno iskal možnosti, kako jih prenesti v prakso.

Spominjali se ga bomo kot strokovnjaka, ki je na prvo mesto postavljaj človeka s težavami in potrebnega pomoči. Vedno: dopoldne, popoldne, ponoči, v nedeljo in za praznik je bil pripravljen ponuditi svoje dragoceno znanje.

Spoštovani, iskrena hvala, samo upamo lahko, da vas bomo dosegli v človečnosti, toplini in sočutju.

Marjana Kamnik

Štefan Mihev,
dr. med. psihiater

Janja Marzel,
vodja zdravstvenih storitev

VELIK ČLOVEK

Danes lahko ponosno rečem, da sem osem let delala s človekom, ki je zaznamoval koroški prostor, koroške domove in ostale zdravstvene institucije. Eno leto je že skoraj, odkar je odšel spoštovani dr. Štefan Mihev. Tak človek ne umre. Je človek, ki se ti zasidra v srce, se ga pogosto in rad spominjaš in ga nikoli ne pozabiš.

»Točen kot švicarska ura,« je vedno dejal, ko je ob torkih vstopal v ambulantne prostore. Rada sem imela dneve, ko je skozi vrata stopil nasmejan in zravn. Vedela sem, da se tokrat dobro počuti. Bili pa so dnevi, ko je bil umirjen in s skrušeno držo. Bolečé premikanje in težka sapa sta mi dala vedeti, da se ne počuti dobro. Takšno stanje nikoli ni oviralo najinega dela.

Rad je imel red in natančnost. To sem pri njem še posebej spoštovala. Vedno sem se potrudila pri pripravi potrebnega za

ambulantno delo. V vrsto zložene kartoteke, pripravljeno pisalo, ki je bilo vedno posebej izbrano samo za njega, in štampiljka, so bile stvari, ki jih je ob prihodu na hitro ošinil s pogledom in se nasmejal. Ni skoparil s pohvalami. To so bile majhne stvari, ki so mu veliko pomenile.

Razveselila sem ga, ko sem mu ponudila prigrizke, čaj ali kavo. Nasmejala sva se, ko sva iskala drobiž za kapučino iz avtomata. Vedno je želel biti del tega. »Zdaj sem pa že jaz na vrsti,« je rekel, in kup drobiža, kot bi hotel častiti celo hišo, razsipal po mizi.

Tudi slabe trenutke sem delila z njim. Včasih je bilo dovolj samo, da sem ga poslušala, se postavila v vlogo zdravstvenega delavca, mu svetovala in opravila tudi kakšno meritev. Moje predloge je vedno sprejel. Svetovati zdravniku glede zdravstvenega stanja res ni na mestu, a vseeno sem čutila,

da to potrebuje in mu je veliko pomenilo.

Še tako slabo počutje je izginilo, ko je pogovor nanesel na prečudovito pokrajino pod Peco. Oči so se mu iskrile, ko je pripovedoval, kaj dela in obnavlja. Predstavljala sem si zgradbe, lepe pokošene travnike, zdrav ogromen gozd in pridne roke ljudi, ki jim ta del največ pomeni. Z besedami je znal opisati podrobnosti tako, kot da si tam in to občuduješ. Še danes mi je žal, da mi tega s svojimi najbližjimi ni mogel pokazati, kar si je vedno želel.

Vem, da ga je bolezen presenetila. Vem tudi, da bi se poslovil, če bi vedel, da ga ne bo več nazaj. Zagotovo lahko rečem, da je odšel velik mož, ki mi je poslal nekaj najlepšega in najdragocenejšega. Rojstvo vnuka me bo vedno spominjalo na dan slovesa velikega človeka.

Pisatelj Tone Partljič

Tone Partljič, pisatelj

TISTI, KI BEREJO, NASTOPAJO, SE DRUŽIJO, »SO ZMEROM ZA MUŠTER BILI«

Najprej sem se zelo razveselil, ko sem slišal, da bi v Domu starostnikov v Slovenj Gradcu sprejeli moj predlog in brali za bralno značko. A originalna in inovativna direktorica Marjana je rekla: »Berimo za nagrado ...!« No, nisem rekel nič. Potem je rekla: »Berimo za nagrado Toneta Partljiča!«

Pa sem se kar ustrašil. Saj to zgleda vendar egocentrično, postavljaško, povsem neskrupno. »Ne, bralno priznanje se povsod imenuje po mrtvih pisateljih!« sem povsem resno ugovarjal. A sem samo vzbudil val odgovorov. Šefica je rekla: »Lahko povsod, a mi smo zmerom nekaj posebnega!« »Saj se bližate že osemdesetemu letu in ne boste več dolgo. Pustite, eno leto gor ali dol ...« In zdaj berejo za nagrado Toneta Partljiča. Upam, da se po Sloveniji ne bo izvedelo, četudi vse dogodke v Domu snema lokalna televizija, včasih pa kar državna ... Kak nevoščljiv pisatelj mi je že rekel: »Imaš nek fevd tam na Koroškem, ne?« Ampak se niso ustavili z nagrado samo za zaposlene in za stanovalce Doma. Ne, Marjana Kamnik, ki prisega na medgeneracijsko druženje in ne mara zapiranja stanovalcev v dom, je povabila k branju »Za nagrado T. P. še osnovnošolce, gimnazijce, zunanje sodelavce in štirikrat na leto imamo

torej pravi množični festival, ki se seli iz slovenjgraškega Doma v Črneče in na Ravne v tamkajšnji medgeneracijski center ... Nastopajo desetletniki in devetdesetletniki, z Jano poje domski pevski zbor, včasih pride Milan Kamnik in vsi ponosno pojejo, da so Korošci zmerom za mušter bili ... Sam se najbolj veselim vedrih nastopov stanovalcev Doma, s katerimi imam včasih celo nočne vaje ... Od malo kje se vračam tako dobre volje kot iz Slovenj Gradca, saj imam v vrečki zmerom še »grumpe« in domsko pašteto ... Ampak ob vsem tem teatru me seveda najbolj veseli, da beremo knjige in se pogovarjamo. Prvo leto o Partljiču (Bog mi odpusti!), drugo o Vorancu, tretje o očetu Leopoldu in sinu Primožu Suhodolčanu, letos o Francu Ksaverju Mešku iz Sel, kamor stanovalci in terapevti Doma odnesejo vsako leto tudi svečo na njegov grob, letos pa so kar »odrajžali« na Meškovo pot ...

Za letošnjega izbranca branja za nagrado sem predlagal domačega glasbenika in pesnika Milana Kamnika. Če že ne mine srečanje, da ne bi peli njegove pesmi, če nastopa na naših srečanjih, če je avtor poezije, ki bo zbrana v knjigi in bo v njej sedemdeset pesmi na temo

Vorančeve proze, pesmi v koroškem ravenskem narečju, če so v njej resni pesniški teksti v knjižni slovenščini, in če je naš prijatelj, se zdi prav, da se ne oziramo okoli, če imamo pesnika pred nosom ... Tudi šefica. Potem bomo mogoče pogledali po slovenskih pisateljih onkraj meje. Obenem sem zelo vesel, ker me obkrožajo vedri in razumni starejši ljudje, da lahko sodelujem s skromno, a zelo sposobno prisrčno organizatorko Sandro, ki jo je nekaj časa kvalitetno nadomeščal Denis, z zborovodkinjo in glasbenico Jano, Urško na Ravnah in mnogimi drugimi s šefico Marjano na čelu ... Da nam kuharice zmerom kaj pripravijo, ni potrebno dvakrat reči. Knjiga je nekaj posebnega, težko se napiše, to vem, lepo bere, nas druži in duhovno dviga. Mi, ki beremo, smo zmerom za »mušter« bili.

Sandra Pavše in pisatelj Tone Partljič

Sandra Pavše, socialna delavka

PROJEKT »Beremo za nagrado Toneta Partljiča«

USPEŠNO ZAKLJUČENA ČETRТА BRALNA SEZONA

»Da bi Vam naredila knjiga vsaj majhno veselje«, Ksaver Meško

S temi besedami Ksaverja Meška je zaživela četrta bralna sezona in res so nam njegove pesmi, povesti, romani, novele, črtice, drame in mladinske pripovedi bili v veliko veselje. Popeljal nas je po svoji življenjski poti, hodili smo po njegovih poteh, se srečevali z ljudmi, ki so ga poznali, naše oči so videle lepoto narave, po kateri je sam Meško tako rad zahajal.

V prvih treh bralnih sezonah smo prebirali dela pisateljev Toneta Partljiča, Prežihovega Voranca ter Leopolda in Primoža Suhodolčana. Vsako sezono se projekt odvija na treh lokacijah, in sicer v Koroškem domu starostnikov, Poslovni enoti Slovenj Gradec; Koroškem domu starostnikov Črneče in v Medgeneracijskem centru na Ravnah na Koroškem. V projekt so vključeni stanovalci obeh domov, sorodniki, zaposleni, prostovoljci za starejše, ključni pari, učenci osnovnih in srednjih šol ter njihovi mentorji. Novo bralno sezono smo z uvodnim srečanjem odprli v Koroškem domu starostnikov, Poslovni enoti Slovenj Gradec, v začetku oktobra, seveda s častnim gostom, pisateljem gospodom Tonetom Partljičem. V naši knjižnici smo pripravili Meškovo polico, jo založili z njegovimi deli in vsakodnevno opazovali, kako so njegova dela izginjala in kako je bilo med bralci na

začetku sicer bolj potihoma slišati različne komentarje. Med bralno sezono so na vseh treh omenjenih lokacijah potekale delavnice, kjer smo na zabaven način, s pesmijo, skeči, recitacijami in risanjem spoznavali Meškova dela. V sodelovanju z mentorji šol smo ugotovili, da je tokratna bralna sezona morda nekoliko težja za otroke, pisateljeva dela njim težje razumljiva. Zato smo vseskozi iskali načine, kako jim celotno stvar približati na zabaven, njim razumljiv način. Tako nam je gospod Partljič hitro priskočil na pomoč in nam priskrbel otroški film po Meškovi noveli z naslovom Ciganček. Mogoče malenkost, bi lahko kdo pripomnil, a takšne malenkosti so pripomogle k uspešno zaključeni sezoni. Na vseh treh lokacijah je bil s pomočjo zunanjih koordinatork, gospe Marine Oderlap v Koroškem domu starostnikov Črneče in gospe Urške Pajenk v Medgeneracijskem centru na Ravnah, program skrbno dodelan, pester in zanimiv. Na vsakem srečanju je prisoten tudi gospod Partljič, ki že s samim vstopom v prostor pričara dobro vzdušje in ima neverjetno zmožnost povezovanja ljudi. Skratka: čas je hitro mineval in nekako smo prišli že skoraj do samega konca, ko se je pojavilo vprašanje, kako najbolje zaključiti četrto bralno sezono. V ta namen smo se v drugi polovici aprila

vsii sodelujoči odpravili na pohod po Meškovi poti. Ogledali smo si cerkev sv. Roka, Meškovo sobo v »farofu«, odšli mimo kapelic – božja znamenja, do Samčeve kašte. Na Meškov grob smo položili cvetje, povedali nekaj besed, predvsem se mu zahvalili, da je bil z nami in da je pustil na tej svoji poti velik pečat. Vsi do sedaj brani izjemni pisatelji so zaznamovali določeno sezono, vsaka je bila nekaj posebnega, vsaka je pustila svoj pečat, svoje spomine. V vsaki bralni sezoni je z nami prisoten gospod Tone Partljič. Kaj povedati o gospodu? Ja, kdor z gospodom Partljičem ni sodeloval, kdor ga ni spoznal ob poznih večernih urah na generalki, ob zgodnjih jutranjih urah na zajtrku, v dopoldanskem času v objemu otrok in stanovalcev, ta gospoda zagotovo ne pozna. Njegove besede včasih ne poznajo meja, a so resnične, ton glasu je včasih zelo glasen, a upravičeno. Njegove zgodbe in dogodivščine skozi življenje vsakemu poslušalcu privabijo nasmeh ali solze v oči, kakor koli, gospoda Partljiča si zagotovo zapomni vsak. Če pa se osredotočim le nase, lahko iskreno povem, da imam ob pisanju solze v očeh, pa ne zaradi žalosti, ampak veselja, ker sem imela v svojem življenju priliko spoznati tako velikega človeka, a obenem tako majhnega in preprostega. Po vsakem srečanju, po vsaki prireditvi po navadi gospoda

pospremim do vrat našega Doma. Večkrat mi je dejal: »Sandra, jaz in vsi drugi te vidimo pri tvojem delu, te vidimo, kako si »dobra«, a priti moraš do tega, da boš to videla tudi sama.« Gospod Partljič, hvala vam za te besede in hvala vam, da vedno znova radi prihajate v naš Dom, na našo Koroško.

Ob tej priložnosti bi se še enkrat zahvalila vsem sodelujočim pri

projektu, upam, da boste še naprej tako zavzeto sodelovali, tako radi prebirali dela pisateljev, pesnikov in bili deležni neverjetnega medgeneracijskega druženja.

Torej, prispeli smo do pete bralne sezone »Beremo za nagrado Toneta Partljiča«. »Kako naprej?« sem povprašala gospoda Partljiča. »Hm ... Sandra, sedaj je čas za majhno spremembo, za nekoga, ki

navdušuje mlado in staro, za nekoga, ki je »ta pravi Korošč«, za nekoga, ki z besedili pripoveduje zgodbe, žalostne in vesele, za nekoga, ki zna narediti pravo koroško gavdo.« Torej, predragi bralci in bralke, v tokratni sezoni vas vabim, da skupaj z nami prebirate in požete besedila gospoda Milana Kamnika. Prepričana sem, da bomo skupaj z njim ponovno dokazali, kako lepa je koroška fara.

Vesna Gologranc, dipl. fizioterapevtka, vodja kakovosti

ZA VEČJO KAKOVOST ŽIVLJENJA STANOVALCEV IN BOLJŠE DELOVNO OKOLJE

E-Qalin, vseevropski model kakovosti za domove, vzgojno varstvene ustanove in centre za socialno delo pri nas poteka kot ustaljena praksa. Trenutno smo v tretjem triletnem obdobju. To pomeni že osem let E-Qalina.

Leto 2016 je bilo uspešno. Minila so že tri leta, odkar smo prejeli prvi certifikat kakovosti. Čas je bil za ponovno zunanjo presojo. Septembra 2016 smo ponovno pridobili certifikat kakovosti za obdobje treh let.

V domu je vzpostavljen sistem spremljanja zadovoljstva stanovalcev z vključitvijo v **standardizirano raziskavo merjenja zadovoljstva**, ki omogoča spremljanje trendov skozi leta. Vsi zbrani rezultati in informacije so osnova za usmerjeno sprejemanje ukrepov za zagotavljanje večjega zadovoljstva stanovalcev in uporabnikov pomoči na domu. Tudi v letu 2017 smo izvedli raziskavo, ki smo jo nadgradili z merjenjem zadovoljstva na pomoči na domu. Analizo anketnih vprašalnikov je opravilo podjetje Skupina FABRIKA, raziskave in razvoj, d. o. o.

Rezultati so naslednji:

1 ZADOVOLJSTVO STANOVALCEV

V raziskavi je sodelovalo 48 stanovalcev.

Merjena področja delovanja:

Standard nege in oskrbe

(bivalni pogoji, prehrana, čistoča, vzdrževanje, nega in oskrba).

Komunikacija (zaupni sogovornik, odzivanje na kritiko, splošni odnos osebj).

Avtonomija

(pri prehranjevanju, potek dneva, upoštevanje osebnih želja pri negi in oskrbi).

Ponudba dodatnih dejavnosti.

Zasebnost (izražanje vere, zagotavljanje zasebnosti).

• Ocene splošnega zadovoljstva:

Sumarne ocene predstavljajo povprečje vseh vprašanj anketnega vprašalnika.

Ocena zadovoljstva znaša 4,69. Glede na lansko leto je splošno

• Ocene zadovoljstva po posameznih področjih:

Prevoz, selitev, izselitev – 4,70
 Individualno bivalno okolje – 4,78
 Zasebnost – 4,70
 Navade in življenjski slog – 4,84
 Prehrana – 4,68
 Komunikacijske možnosti – 4,48
 Socialni odnosi – 4,62
 Samoodločanje – 4,60
 Osebna varnost – 4,72
 Oskrba in nega, naravnani na sposobnosti – 4,84
 Sodelovanje s strokovnimi službami – 4,62

• Ocene najbolj in najslabše ocenjenih elementov:

NAJBOLJE OCENJENI ELEMENTI:

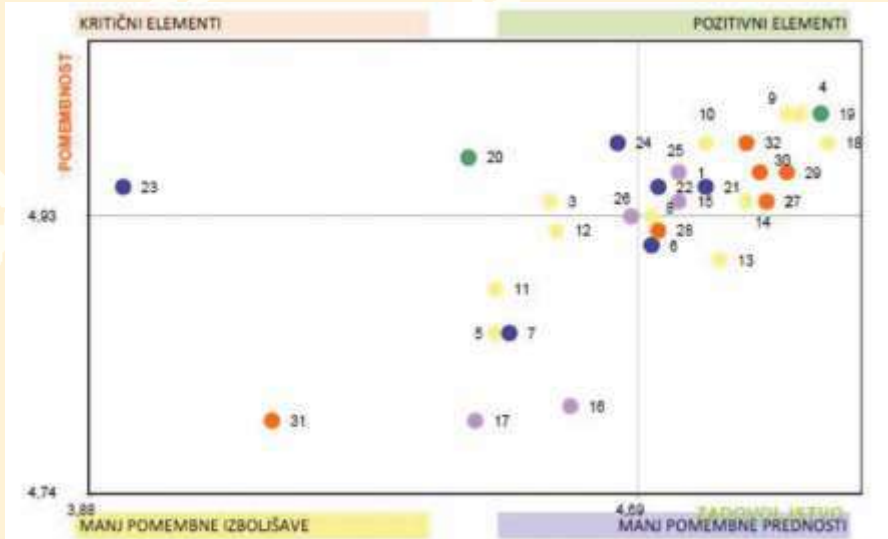
- če želim, mi Dom omogoči udeležbo na verskih obredih, ki se odvijajo v Domu;
- o prevozu (v zdravstvene ustanove in podobno) sem predhodno ustrezno in pravočasno obveščen/a;
- če se v sobi kaj pokvari, hišnik dobro poskrbi za popravilo.

NAJSLABŠE OCENJENI ELEMENTI:

- zaposleni si vzamejo čas za pogovor in me poslušajo;
- rad/a hodim na delovno terapijo (delavnice in druge aktivnosti);

- če želim obiskati sorodnika, prijatelja ali iti v trgovino, mi uredijo prevoz.

• Dvodimenzionalno pozicioniranje elementov:

KRITIČNI ELEMENTI:

- če želim obiskati sorodnika, prijatelja ali iti v trgovino, mi Dom uredi prevoz, v svoji sobi se počutim domače;
- zaposleni so na voljo, ko jih potrebujem;
- zaposleni si vzamejo čas za pogovor z mano in me poslušajo;
- kadar pokličem za pomoč, se zaposleni hitro odzovejo.

1 ZADOVOLJSTVO SVOJCEV

V raziskavi je sodelovalo 50 svojcev.

Merjena področja delovanja:

Standard nege in oskrbe (prehrana, nega in oskrba, samostojnost, aktivnost, odnos zaposlenih).

Vključenost svojcev

(obveščanje, sodelovanje s svojci, zasebnost, možnost pogovora, sprejemanje kritike).

Odnos zaposlenih.

Ugled doma (zunanj izgled Doma, ugled Doma).

• Ocene splošnega zadovoljstva:

Sumarne ocene predstavljajo povprečje vseh vprašanj anketnega vprašalnika. Poglavlje je zanimivo predvsem zaradi primerjave splošnega zadovoljstva v Domu med leti. Iz grafa je tako razvidno, da:

- ocena zadovoljstva v letošnjem letu znaša 4,45;
- glede na lansko leto je splošno zadovoljstvo nekoliko nižje.

• Ocene zadovoljstva po posameznih področjih

Nega in oskrba – 4,37
 Samostojnost, aktivnosti – 4,45
 Odnos zaposlenih – 4,53
 Obveščanje – 4,50
 Sodelovanje s svojci – 4,39

Zasebnost – 4,58
 Možnost pogovora – 4,47
 Izgled doma – 4,30
 Ugled doma – 4,7

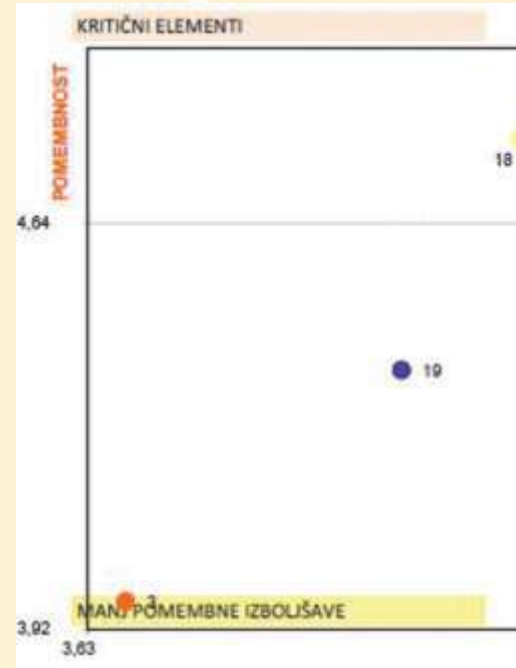
• Ocene najboljše in najslabše ocenjenih elementov:

NAJBOLJE OCENJENI ELEMENTI:

- svojemu prijatelju, ki bi iskal dom za svoje starše, bi priporočil naš Dom;
- Dom je odprt za sodelovanje z okoljem (na obisk v Dom prihajajo številna društva, pevski zbori, otroci ...);
- zaposleni so prijazni.

NAJSLABŠE OCENJENI ELEMENTI:

- dom ima urejen kotichek za

KRITIČNI ELEMENTI:

- stanovalcem v domu ni dolgčas;
- stanovalec je deležen kakovostne nege in oskrbe ter rehabilitacije.

1 ZADOVOLJSTVO ZAPOSLENIH

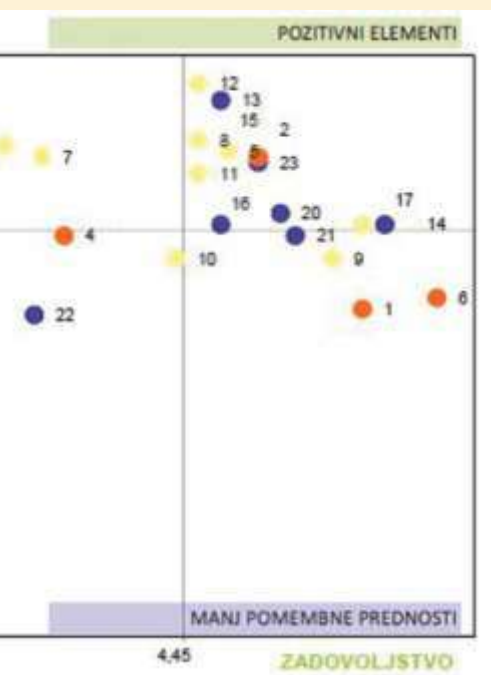
V raziskavi je sodelovalo 40 zaposlenih.

• Merjena področja delovanja: Interdisciplinarno sodelovanje (sodelovanje,

- otroke obiskovalcev;
- stanovalci in svojci sodelujemo pri odločitvah, vezanih na stanovalca (izbira hrane, čas kopanja, obseg nege ...);
- stanovalcem v Domu ni dolgčas.

● **Dvodimenzionalno pozicioniranje elementov:**

medsebojna pomoč, potek dela, stik z vodji).

Sprejemanje vizije (vizija doma, ogledalo doma).

Klima v organizaciji

(Občutek sprejetosti, enakovrednost, neformalna srečanja).

Osebn in poklicni razvoj

(motivacija, zdravje, samoiniciativnost, delovni čas, obremenjenost, usposabljanja).

● **Ocene splošnega zadovoljstva:**

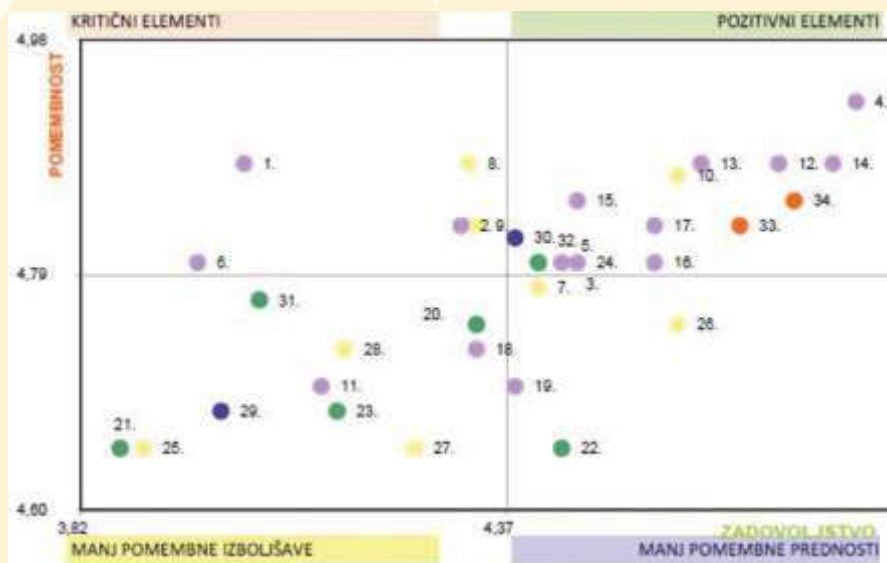
Iz grafa je razvidno da:

- ocena zadovoljstva v letošnjem letu znaša 4,37;
- glede na lansko leto je splošno zadovoljstvo nekoliko nižje.

● **Ocene zadovoljstva po posameznih področjih:**

Razporejanje v skladu z individualnimi sposobnostmi – 4,32
Vključenost zaposlenih – 4,41
Priznanje in vzpodbude – 4,21
Združljivost osebnih interesov, družine in poklica – 4,19
Komunikacija in obveščanje – 4,49
Multidisciplinarno sodelovanje – 4,38
Telesno zdravje – 4,26
Psihično zdravje – 4,15
Učni procesi – 4,71

● **Ocene najboljše in najslabše ocenjenih elementov:**

KRITIČNI ELEMENTI:

- celoten kolektiv v organizaciji je dobro povezan in deluje enotno;
- izmenjava informacij in podatkov znotraj organizacije poteka brez težav;
- menim, da zaposleni svoje delo opravljamo kakovostno;
- menim, da so stanovalci v našem Domu zadovoljni z bivanjem pri nas;
- s sodelavci znotraj mojega delovnega tima dobro sodelujemo.

NAJBOLJE OCENJENI ELEMENTI:

- vem, kaj je moje delo in kakšne so moje pristojnosti;
- vizija našega Doma je jasno opredeljena;
- dodatna izobraževanja, ki se jih udeležujem, so koristna in uporabna.

NAJSLABŠE OCENJENI ELEMENTI:

- nadrejeni enakopravno obravnavajo vse zaposlene;
- svoje delo glede na količino lahko dobro opravi v svojem delovnem času;
- izmenjava informacij in podatkov znotraj organizacije poteka brez težav.

● **Dvodimenzionalno pozicioniranje elementov:**

1 ZADOVOLJSTVO SVOJCEV UPORABNIKOV POMOČI NA DOMU

V raziskavi je sodelovalo 11 svojcev uporabnikov pomoči na domu.

● **Merjena področja delovanja:**

Zadovoljstvo z **izvajalcem**.
Zadovoljstvo z **vključenostjo svojcev**.
Zadovoljstvo z **odnosom zaposlenih**.
Zadovoljstvo s **koordinacijo**.

● **Ocene splošnega zadovoljstva s trendi:**

Iz grafa je razvidno, da je splošno zadovoljstvo, kjer se vključuje povprečje vseh vprašanj, ocenjeno s 4,82.

● **Ocene po posameznih področjih, razvrščene od najvišje do najnižje:**

- Informiranje – 4,89
- Zadovoljstvo z izvajalcem – 4,85
- Zadovoljstvo z odnosom zaposlenih – 4,84
- Zadovoljstvo z vključenostjo – 4,72

● **Ocene najboljše in najslabše ocenjenih elementov:**

NAJBOLJE OCENJENI ELEMENTI:

- informiranje o stanju in potrebah svojca je diskretno;
- vem, na koga od zaposlenih naj se obrnem, ko potrebujem informacije o počutju svojca;
- oskrbovalci so prijazni;
- oskrbovalcem lahko povem svoje skrbi in pomisleke, ne da bi posledice čutil moj svojec.

NAJSLABŠE OCENJENI ELEMENTI:

- imam občutek, da je

oskrbovalcem res mar za uporabnike;

- oskrbovalci si vzamejo čas, če si želim pogovora;
- vodstvo Doma in zaposleni upoštevajo moje predloge za izboljšave in boljše delo z ...;
- ko potrebujem informacije o zdravstvenem stanju in počutju svojca, se lahko obrnem na ...;
- uporabniki in svojci sodelujemo pri odločitvah, vezanih na uporabnika (izbira ...).

1 ZADOVOLJSTVO UPORABNIKOV POMOČI NA DOMU

V raziskavi je sodelovalo 11 uporabnikov pomoči na domu.

● **Merjena področja delovanja:**

Zadovoljstvo s **storitvami**.
Zadovoljstvom z **odnosom zaposlenih** (komunikacija, osebni odnos).

Zadovoljstvo z **obiski** (koordinacija, termin, trajanje obiskov).

● **Ocene splošnega zadovoljstva s trendi:**

Skupina za samoocenjevanje, moderatorka Ivica Peruš

Iz grafa je razvidno, da je splošno zadovoljstvo, kjer se vključuje povprečje vseh vprašanj, ocenjeno s 4,90.

● **Ocene po posameznih področjih, razvrščene od najvišje do najnižje:**

- Zadovoljstvo z odnosom – 4,97
- Zadovoljstvo z obiski – 4,92
- Zadovoljstvo s storitvami – 4,84

● **Ocene najboljše in najslabše ocenjenih elementov:**

NAJBOLJE OCENJENI ELEMENTI:

- pomoč, ki sem je deležna pri temeljnih dnevni opravilih, je ustrezna;
- količina hrane pri obrokih je primerna (porcije niso prevelike niti premajhne);
- informiranje različnih ustanov o mojem stanju in potrebah je diskretno;
- zadovoljen sem s spremstvom k zdravniku ali v druge javne ustanove;
- če s čim nisem zadovoljen/na, lahko to zmeraj povem socialnemu oskrbovalcu/ki.

NAJSLABŠE OCENJENI ELEMENTI:

- za gospodinjstva opravila je dobro poskrbljeno;
- ustreza mi dolžina trajanja obiska socialnega oskrbovalca/ke;
- s socialnim oskrbovalcem/ko se lahko vedno dogovorim o različnih zadevah v zvezi z ...;
- pomoč pri ohranjanju socialnih stikov poteka v skladu z mojimi željami;
- hrana, ki jo prejemam, je okusna.

Uspeh je odvisen od pripravljenosti stanovalcev, sorodnikov, zaposlenih, uporabnikov pomoči na domu in njihovih svojcev za sodelovanje.

Skupina za samoocenjevanje, moderatorka Vesna Gologranc

Ivica Peruš, delovna terapevtka
in vodja rumene enota

DRUŽENJA NA ALZHEIMER CAFFE-jih

Ko oseba zboli za demenco, to najprej opazijo njeni najbližji, tisti, ki z njo živijo. Žal se veliko od njih na posledice pojava demence napačno odziva. Nerazumevanje oseb z demenco lahko pri njih povzroča tesnobo, nemir ali celo agresijo. Komunikacija z osebo z demenco mora biti strpna in prijazna, kar pa je za svoje oz. tiste, ki z obolelo osebo živijo, težko ob vseh znakih, ki spremljajo demenco.

Druženja na alzheimer caffejih smo začeli po vzoru Spominčice – slovenskega združenja za pomoč pri demenci. Poleg cilja ponuditi čim več informacij svojcem stanovalcev z demenco, je bil naš cilj ponuditi te informacije še sorodnikom oseb z demenco v domačem okolju, da spoznajo potek bolezni, spremljajoče težave in da se pripravijo na dolgoletno skrb za osebo z demenco.

Prvo tako druženje smo izvedli junija 2015, gostja je bila dr. Ewa Iwona Kosi, spec. nevrologije. Zvrstili so se še predsednica društva Spominčica, ga. Štefka Lukič Zlobec,

Aktivnost na rumeni enoti

pisateljica in avtorica knjige Čisto sam na svetu, ga. Aleksandra Kocmut, predsednica društva RESje, ga. Ana Cajnko. Ogledali smo si film, ki smo ga posneli v Domu SG in govori o ravnanju z demenco. Naši gostje so bili tudi člani Lions kluba Slovenj Gradec, ki so stanovalcem rumene enote donirali klop.

V taka druženja in sproščnem pogovoru ob kavi po uvodnih besedah strokovnjaka želimo privabiti čimveč ljudi ki želijo zvedeti kaj o demenci, kajti le tako bomo osebo, obolelo za demenco, prej spoznali, ji prej pomagali in jo razumeli.

Super senior

Marjana Kamnik, vodja enote

ŽIVLJENJE V DOMU JE VREDNO ŽIVLJENJA

Poslovno enoto Koroškega doma starostnikov je v lanskem letu v akciji Najtoplejši dom, časopisne hiše Delo, strokovna komisija prepoznala in izbrala kot enega od njih. V drugem delu akcije Super senior, v katerem smo domovi predstavljali zgodbe stanovalcev, je med deset izjemnih

Tekst: **Mateja Kotnik**,
Delo, priloga Super 50, 1. 5. 2017

KOLIKO ŽIVLJENJA JE V NJIH!

Gospa Justina Koletnik z Magdo Pavše
Foto: Nika Hölbl Praper

Negovalka Magda Pavše poslušna, spoštuje in občuduje, na starost pa si zase želi iskrene bližine.

Krepko čez štirideset jih je že štela, ko je kot šivilja izgubila delo v slovenjgraškem Preventu. Tisti trenutek se je zdelo brezizhodno, a se je izkazalo, da je v vsakem slabem tudi nekaj dobrega. Če se to ne bi zgodilo, ne bi nikoli dobila

zgodb bila izbrana zgodba naše gospe Marije Kraker.

V izboru je bilo 70 zgodb iz 44 domov. Akcija je bila zastavljena tako, da je komisija izbrala največ deset zgodb. To so zgodbe, ki na različne načine prikazujejo, kako lahko posameznik v domu živi polno življenje, ne glede na to, kakšna je bila njegova preteklost, kakšne so njegove zdravstvene tegobe, kakšne družinske odnose ima.

Predstavljeni stanovalci govorijo o tem, kako v domu živijo aktivno, krepijo svojo ustvarjalnost in jo širijo med ljudi, spodbujajo sostanovalce in širijo dobro voljo v domu in širše. To so posamezniki ki z zgledom vzbujajo zaupanje in upanje v institucijo in dajejo vedeti, da je življenje v domovih starejših vredno življenja.

Mi smo predstavili zgodbo gospe

službe v slovenjgraškem domu za starejše in se izobrazila za negovalko.

»Za nič na svetu ne bi zamenjala službe, čeprav je naporna. Morda še celo bolj kot katera druga. Tudi za stroj ne bi šla več sedet,« pravi Magda Pavše, ki se v službo v Slovenj Gradec vozi iz Kotelj. Podnevi, ponoči, pozimi in poleti, tudi ob nedeljah in praznikih. Na oddelku, kjer dela, skrbi za štirideset starejših. »Ne le, da jih poznam po imenu in priimku. Za vse vem, koliko so stari, od kod so, kakšne zdravstvene težave imajo, kakšne so njihove posebnosti in navade, kaj imajo radi in česa nočejo, pa tudi njihove življenjske zgodbe poznam. Zelo so različne. Nekateri so veliko pretrpeli in živeli v pomanjkanju,« razloži sogovornica.

Čas zanje

Njene oči so v stanovalce uprte vsak dan, zato takoj opazi, če je kdo drugačen, se morda zapira vase ali trpi. »Največ jim pomeni, da jih poslušam. Da si vzamem čas zanje, četudi se mi mudi. Potem začnejo pripovedovati in se sami zavejo, da je pripoved predolga. Nato jo vljudno sami prekinejo in rečejo, da bodo nadaljevali naslednjič. Cenijo tudi potrpežljivost. Gospem še vedno veliko pomeni, da si lahko same zapnejo jopico. Ob torkih so vse pri frizerju. Rade se lepo oblečejo, našminkajo in odišavijo. Joj, koliko življenja je v njih. Rade pokažejo, če so si kupile kaj novega. No, tudi

Gospa Marija Kraker

Kraker, ker vse to naša gospa Kraker je!

Veseli in ponosni smo, da je zgodba prepričala komisijo.

Iskrene čestitke in dovolj energije za naprej!

seniorji ne zaostajajo po urejenosti. Še posebno za ples seniorjev ne.«

Najhuje jim je ob prihodu v dom. Mnogi ga spoznajo že pred namestitvijo, saj izkoriščajo pomoč na domu. V sklopu te pomoči vodstvo uporabnike storitve pogosto vabi na prireditve, še posebno na praznovanje rojstnih dni. Magda opaža, da je tem ljudem lažje. »Čeprav so se sprijaznili z odhodom v dom, tožijo, da so morali pustiti vse, kar so si v življenju ustvarili. V takih trenutkih jih samo poslušam.«

Magda v službo vedno prihaja z nasmeškom na obrazu. »Težave, ki jih ima vsak človek, torej tudi jaz, pustim pred domskimi vrati. Stanovalci me sprašujejo, kako to, da sem vedno nasmejana. Odgovarjam jim, da zato, ker v službi ves čas gledam same čudovite ljudi.«

Ko pristopa do stanovalcev Doma, še posebno do novincev, ki so sprva zadržani, zaprti vase, premalo zgovorni, pogreznjeni v svoj svet, vedno izhaja iz tega, kakšen pristop bi si želela, če bi bila ona na njihovem mestu. »Nikoli jih v nič ne silim. Če ne uspe prvič, poskusim drugič, včasih pa tudi teden dni čakam, da na primer nekoga okopam. Pomembno je, da poslušam njihove želje, da jih upoštevam in jih sprejemem natančno take, kot so. Bil je gospod, ki je odklanjal kopel. Samotar vse življenje. Nevajen vsakršnih dotikov, še posebno ženskih, še manj golote. Sramežljiv. Zadržan. A le nekaj več kot teden dni. »A to sem zamudil?!«

je vzkliknil po Magdini kopeli. Potreboval je čas, da se je vključil v domsko življenje. Magda ga ni silila, a ves čas spodbujala. Sčasoma je začel žareti. Vključil se je v domski pevski zbor, nadel si je obleko iz domskega butika. »Zakaj nisem prišel že prej,« je govoril. Magda pravi, da se že v tednu ali dveh pokaže, ali je človek prišel v dom živeti ali v njem umreti. Slednjih je k sreči malo. »So pa tudi takšni, ki kmalu po prihodu ugotovijo, da so imeli napačne predstave o domu in življenju v njem.«

Blizu, a ne preblizu

Primerilo se ji je, da se je na neko gospo, bila je po kapi, preveč navezala. »Rodila se je istega leta kot moja mama. Zlezla mi je pod kožo. Ne vem, kako se je to zgodilo. Sčasoma me je začelo to obremenjevati. S strokovno pomočjo sem premagala stisko in se naučila postaviti mejo. Veliko sem se naučila tudi od napak drugih. Žal moram tako reči, a je res bilo tako. Zdaj sem se navadila. Ko zaprem vrata službe, pustim službene stvari tam. Velja tudi obratno. Ko zaprem vrata doma, pustim doma svoje zasebno življenje in ga nikoli ne nosim v službo. To pa seveda ne pomeni, da s stanovanjci ne klepetam o vnukih, o tem, kako

napreduje zelenjavni vrt ali kje in kako sem preživela konec tedna.« Stanovalci so radovedni. Ves čas sprašujejo in opazujejo. »Danes pa nisi ta prava,« rečejo, ko vstopim v njihovo sobo. »Včasih se ne da vsega skriti, ker preprosto človeku piše na obrazu. Tudi jaz se kdaj slabo počutim. Nekoč je umirala tudi moja mama. Izgubila sem tudi babico,« pravi Pavšetova.

V slovenjgraškem Domu starostnikov je vsak zaposlen ključna oseba enemu od stanovalcev. Magda je ključna oseba stanovalki Justini Koletnik. »Najbolj uživa, ko jo kopam. Zelo rada pripoveduje o planinah, ki jih je prehodila, ko je to še zmogla, in o svojem možu. Moža ima neizmerno rada in do njega še vedno čuti globoko ljubezen. Take ljubezni mladina danes ne pozna več. Že ko nastopi najmanjša ovira, se prestrašijo, mnogi celo zbežijo iz zakona. Kristinin mož živi še doma in z ženo se videvata vsak konec tedna.«

Takšno brezpogojno ljubezen, kot ji je priča med Kristino in njenim srčnim izbrancem, si želi zase za stara leta. »Lahko imaš vse, a ko se postaraš, ko stopaš nazaj po stopnicah življenja, nič ne pomaga, če nimaš ob sebi človeka, ki te ima rad. Človeka, ki te prime za roko, četudi nič ne reče.« Odkar dela v Domu, bolj ceni

življenje. »Doma govorim svojim, naj bodo zadovoljni z malim, naj si vzamejo čas drug za drugega in naj se imajo resnično radi.«

Boleče

Magdi skoraj nikoli nihče ne reče ne. »Stanovalce občudujem. Izjemno jih spoštujem. V odnosu do njih sem vedno iskrena. Trudim se, da sem nasmejana. Kadar je ozračje napeto in čutim, da ima stanovalec tremo pred nego, poskušam biti hudomušna, da razelektrim ozračje. Če to ne uspe, govorim o sebi, včasih o vremenu, o tem, kaj sem slišala po radiu ... Počasi jih spoznavam. Oni pa mene. Trema preprosto izgine.«

Najtežje je, ko pride čas slovesa. »O tem zelo težko govorim,« reče, globoko vdihne, nato nadaljuje. »Pri nas ohranjamo njihovo dostojanstvo do zadnjega trenutka. V sobi poslavljajočega se prižgemo nežno glasbo, svečke z eteričnim oljem in povabimo njegove najdražje, naj bodo z njim. Če jih kdo nima ali če zaradi različnih razlogov ne morejo biti ob njem, smo tam mi. Pri nas nihče ne umre sam.« Magda pravi, da se slovesa nikoli ne navadiš. »Kdor to govori, laže.«

Sandra Pavše, socialna delavka

PRIREDITEV PROSTOVOLJEC LETA 2016

Posameznikova sreča v našem Koroškem domu starostnikov, Poslovni enoti Slovenj Gradec, lahko temeljito in učinkovito pripomore k izboljšanju celotnega utripa Doma. Prav za ta »utrip« pa skozi celo leto skrbitjo naši dragi prostovoljci. Vsak prinaša v naš Dom, med naše stanovalce del svoje »unikatnosti«, srečo in veselje.

Rada bi se zahvalila vsem prostovoljcem za njihov čas, trud, prizadevanje, vztrajnost, nasmeh in dobro voljo.

Na zaključno prireditev natečaja Prostovoljec leta 2016 smo tokrat povabili oziroma prijavi dve

Nagrajenki Marta Gros in Nevenka Rožej in spremljevalci Lojzek Kralj, Sandra Pavše in Ksenija Bukovec

prostovoljki, gospo Marto Gros in gospo Nevenko Rožej. Upam, da je bil ta dan tudi za gospe nekaj posebnega, nekaj, kar bosta lahko ohranili kot lep in drag spomin.

20. junija 2017 smo se torej odpravili na zaključno prireditev natečaja Prostovoljec leta, ki jo pripravlja Mladinski svet Slovenije.

Prireditev je gostil častni pokrovitelj projekta Prostovoljec leta predsednik RS Borut Pahor. Letos so bila tako že petnajstič zapored podeljena priznanja in Naj nazivi prostovoljcem in prostovoljkam ter prostovoljskim projektom za dosežke iz preteklega leta 2016. Veseli in ponosni smo, da smo tudi letos bili del tega dogodka.

Ksenija Bukovec, koordinatorka pomoči na domu

NA BRDO PRI KRANJU NA SLOVESNO PODELITEV PRIZNANJ

Nekega majskega ponedeljka, proti koncu delovnega dne, sem prišla v Sandrino pisarno in se, kot po navadi, pozanimala, ali je kaj novega v Domu, oziroma o čem so se pogovarjali na kolegiju. Povedala mi je, na koncu pa dodala, da je beseda tekla tudi o tem, kdo bo spremljal naše prostovoljce na Brdo pri Kranju ter me vprašala, če sem pripravljena iti zraven. Nad vabilom sem bila prijetno presenečena. Ker mi je urnik PND to dopuščal, sem vabilo z veseljem sprejela.

Predsednik Republike Slovenije Borut Pahor je v torek, 20. junija, ob 17. uri gostil sprejem ob zaključni prireditvi natečaja Prostovoljec leta 2016. Izpred doma smo se odpeljali že ob 11. uri, saj smo si želeli ogledati tudi protokolarni objekt grad Brdo ter park, kjer smo imeli možnost vodenega ogleda. Iz našega Doma so se sprejema poleg mene udeležili še gospa Sandra Pavše - socialna delavka, prostovoljec gospod Lojze Kralj ter prostovoljki, ki sta prejeli priznanje, gospa Marta Gros in gospa Nevenka Rožej. Pred Domom smo v veselem razpoloženju pričakali še skupino iz Črneč ter se odpravili proti Brdo pri Kranju. Med potjo smo se ustavil na kavici in malici, potem smo morali kar pohiteti, saj smo bili

Skupina prostovoljcev in spremljevalcev ob odhodu na Brdo pri Kranju

za ogled gradu dogovorjeni ob 13:30 uri.

Nad protokolarnim objektom sem bila očarana. Najprej sem opazila kristalne lestence, notranjost dvorca krasi izjemna zbirka stilnega pohištva, preprog, kipov in slik slovenskih umetnikov. Seveda smo se tudi slikali, med drugim v rdečem salonu, kjer potekajo sprejemi predsednikov, kraljev in drugih pomembnih osebnosti, ki jih gosti Republika Slovenija. Po ogledu gradu smo si ogledali del skrbno urejenega parka. Imeli smo zelo dobro vodičko, ki nam je pripovedovala o zgodovini objekta, pa tudi kakšne anekdote, ki so se zgodile. Čas je kar prehitro minil, služilo nam je tudi vreme.

Zaključna prireditev je potekala v Kongresnem centru Brdo. Bila sem presenečena nad številom povabljenih prostovoljcev in spremstva. Nagovorila sta nas predsednik Republike Slovenije Borut Pahor in predsednik Mladinskega sveta Slovenije Tin Kampl. Pri podelitvi priznanj so poleg

predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja in predsednika Mladinskega sveta Slovenije Tina Kampla sodelovali še predstavniki vlade, in sicer minister za javno upravo Boris Koprivnikar, ministrica za izobraževanje znanost in šport dr. Maja Makovec Brenčič ter državna sekretarka na Ministrstvu za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti Martina Vuk. Navdušena sem bila tudi nad spremljevalnim programom, pel nam je namreč a cappella gospel zbor Bee Geesus. Ob podelitvi priznanj je prišlo tudi do manjše neljube napake, saj je naša gospa Marta Gros prejela priznanje za gospo Majdo Gros iz drugega doma starostnikov. To smo ob koncu prireditve tudi rešili.

Tako smo se na Koroško vračali zadovoljni. Seveda smo se ustavili tudi na Trojanah, kot veleva tradicija. Veseli, rahlo utrujeni in polni prijetnih vtisov ter doživetij smo se v večernih urah varno pripeljali domov. Za to gre zahvala tudi šoferjema.

Renata Marošek, zdravstveni tehnik

KOMUNIKACIJA

Ljudje smo socialna bitja in zato hote ali nehoče, zavestno ali nezavestno, nenehno komuniciramo. Komuniciranje v najširšem smislu pomeni, da komuniciramo ves čas, saj nekomunicirati sploh ni možno. Pojem »komunicirati« izhaja iz latinske besede kommunikare in

pomeni sodelovati, posvetovati se, razpravljati, vprašati za nasvet, deliti.

Glede na obliko delimo komunikacijo na verbalno (besedno) in neverbalno (nebesedno). Komunikacija z uporabo jezika je značilna samo za ljudi in je prisotna v vseh kulturah. Beseda, izgovorjena s človeškim, toplim glasom, je nenadomestljiva. To ni samo tekst, ki ga izgovarjamo, temveč je del osebe, ki ga izgovarja. Govorec mora govoriti jasno, urejeno, glasno, razločno in si vzeti čas. Uspešna besedna

komunikacija je takrat, ko poslušalec razume, kaj mu je govornik želel sporočiti oziroma ga je želel vprašati. Ni pomembno samo poslušati, ampak predvsem slišati in razumeti ljudi.

Pri neverbalni komunikaciji ne uporabljamo besed, temveč svoja čustva in misli izražamo z govornico telesa. Ta način komuniciranja je lahko povsem spontan, kar pomeni,

da se ga ne zavedamo popolnoma. Čustveno neverbalno komuniciranje je veliko močnejše od besed, ima širši pomen in takojšen učinek, ki traja in je naraven. Komuniciramo tudi takrat, ko molčimo.

Zdravstveni delavec mora imeti dobro razvite komunikacijske sposobnosti in osebnostne lastnosti. Ena glavnih lastnosti je empatija, ki je

ena izmed vodil za uspešno delo z ljudmi. En nasmeh in topel objem je lahko vreden veliko več kot tisoč besed in več kot vsa zdravila tega sveta. Pri komunikaciji imajo besede le 7 % teže, ton glasu 38 % in telesna mimika kar 55 %.

»Človek je le toliko živ, kolikor lahko komunicira«, Ron L. Hubbart

Polonca Krof, zdravstveni tehnik

Polonca pri rojstnodnevem voščilu ge. Deberšek

Jan Skutnik, zdravstveni tehnik

KAKO JE, KO ZADIŠIJO DOBROTE Z ŽARA

Tako kot prejšnja leta smo tudi to leto organizirali piknik, na katerem se zberemo sodelavci. To je način, s katerim obeležimo vse rojstne dneve zaposlenih.

Letošnji piknik se je odvijal 19. 5. 2017 na športnem igrišču Stari trg. V skupini »Mi za vas« smo si razdelili naloge in organizacijo za čim lažjo izvedbo piknika. Že februarja sem rezerviral termin, saj se na tem mestu čez leto veliko dogaja. Fizioterapevtka Vesna je nabavila vse, kar je bilo potrebno za lačne želodce in suha grla, ostali so na pomoč priskočili pozneje. Okoli 11. ure

Mmm, samo še dober tek

KO BOM VELIKA

*Čas teče proti devet,
ko srečali skupaj bomo se spet.
Različna so pota naša,
ena se na drugo nanaša.*

*Skupaj smo prišli,
nekateri so že odšli,
pa vendar ...
Modrost vsakega posebej
pečat pustila je za zmeraj.
Pomislim za nazaj,
pogum, upanje in smehljaj ...
stanja,
ki težko se jih ohranja.*

*Vsake oči zažarijo,
zgodbo svojo govorijo.
Veliko srce je potrebno
za srečo, ljubezen in toplino.*

*Da se to ohranja,
potrebno veliko je dobrega dejanja.
Ker želim si to, da se zgodi,
bom oseba z velikim srcem, kot ste vi.*

Glavna kuharja, Jan za meso in Lucija za krompir

Za suha grla sta poskrbeli Zvonka in Ana

smo se s kombijem odpravili na ta piknik »plac«, kjer je bilo potrebno pripraviti vse za žar. Ogenj, oglje ter obilo dobre volje in potrpljenja. Ko je bilo vse pripravljeno, je že zadišalo po pravem poletju in vročem žaru. Ostali del tima »Mi za vas« je narezal zelenjavo in pripravil krompir za pečenje. Na pomoč je priskočila kuharica Lucija, ki je to delo odlično opravila. Pričeli so prihajati sodelavci, ki so takrat zaključili s službo. Vsi so pozdravili »gril šefa« in se naužili prijetnih vonjav, ki jih je oddajalo

Anica je za našo varnost preverila še šporne rekvizite

sveže pečeno meso. Med tem časom se nam je pridružila tudi naša vodja enote, gospa Marjana Kamnik, ki nas je pozdravila z govorom in darilci. Po kar nekaj urah pripeke od spredaj in od zadaj so te dobrote končno romale na lepo pripravljeno mizo, kjer si je vsak vzel tisto, kar mu je poželego srce. Za konec smo zaploskali glavnemu kuharju za vse spečeno, kar pa je povedalo največ, je bila tišina ob hrani. To leto se je piknika udeležilo 38 delavcev in delavk.

Dušanka Filip S., negovalka

TUDI STAROST JE LAHKO LEPA

Dušanka Filip S., negovalka

Ko se je leta 2008 odprl naš Dom, sem po dvaindvajsetih letih dela v bolnišnici Slovenj Gradec stopila na novo delovno pot negovalke v tem Domu. Prag sem prestopila z mešanimi občutki in pričakovanji, kaj novega mi prinaša to delo. Želela in upala sem, da bi tudi sama prispevala k ustvarjanju toplega doma za naše stanovalce. Z veliko mero pozitivnega sem se podala na to pot. Ko se sedaj po devetih letih oziram nazaj na prehojeno pot, spoznavam, da sem se prav odločila.

Predvsem zaradi dela, ki ga opravljam, in ljudi, ki me obkrožajo. Kaj je lepšega, kakor biti človek do sočloveka, polepšati dan nekemu, ki se bori z nemočjo in strahovi v sebi? Ko vidiš, kako malo je treba, da se jim na obrazih nariše nasmeh, ko vidiš,

da si za sočloveka naredil nekaj dobrega, v sebi začutiš zadovoljstvo, zaveš se, da delaš dobro delo in to doživljam velikokrat, kar me tudi izpolnjuje.

Spoznala sem veliko dobrih ljudi, doživela veliko dobrega, veliko lepih trenutkov, ki tudi meni lepšajo dni. Hvaležna sem za to. Rada imam svoje delo in trudim se, da ga dobro opravljam, čeprav je včasih naporno in včasih pusti kakšen grenak priokus. Sama se počasi bližam upokojitvi in zelo si želim, da bom nekoč, ko bom tudi jaz nemočna, ob sebi imela dobre ljudi, ki delajo dobra dela.

Predobro se zavedam, kako dragoceni so takšni ljudje.

TUDI STAROST JE LAHKO LEPA, ČE IMAŠ OB SEBI DOBRE LJUDI!

Anica Kruhek, gospodinja

LEPI SPOMINI

Vesela sem, da lahko delam v kolektivu, ki z delom in poslušom do sočloveka pomaga izpolniti želje in pričakovanja stanovalk in stanovalcev, da jim je vsak sleherni dan lep in prijazen. Vsak dan se mi zgodi na desetine lepih trenutkov. Privadili smo se drug drugega, saj nam vsakodnevna srečanja polepšajo dan. Med nami so se stkale vezi, ki so prijetne, trdne, obdane z lepimi spomini na številna srečanja in druženja.

Vsakemu stanovalcu je ponujena možnost vključevanja v različne aktivnosti, pogovore, delavnice. Spodbujamo kreativno in odgovorno preživljanje prostega časa ter krepimo prijateljstvo.

Poseben poudarek dajemo tudi našim prostovoljkam in

Anica Kruhek ob peki bezga

prostovoljcem stanovalcem, ki jih je v našem domu kar nekaj. Osebnost sem najbolj ponosna na gospo M., saj zelo veliko doprinese h kvalitetnemu in prijaznemu bivanju stanovalcev, prav tako tudi k našemu opravljanju del in

nalog, saj nam je pri tem v veliko pomoč. Je tudi predstavnica enote in vsakemu sostanovalcu rada priskoči na pomoč, kolikor je v njeni moči. Vsako jutro po zajtrku »svojim« skuha kavo in jo postreže s kakšnim

priboljškom – slaščico. Najraje se vrti po kuhinji, ampak ne s kühalnico v roki, temveč s krpo za pomivanje posode, saj po vsakem obroku zelo rada pomiva in pospravlja posodo oz. pospravi celo jedilnico. Da je jedilnica videti domača, poskrbi tudi za sveže cvetje, ki nenehno krasi mize stanovalcev v jedilnici. Za lončnice skrbi tudi na balkonu enote (jih sadi, gnoji, zaliva), zato marsikateri mimoidoči postoji pod balkonom in si ogleduje bujno cvetje. Zelo rada tudi plete in kvačka, zato je enota vedno okrašena z njenimi umetninami.

Večkrat jo prosim, naj se vsaj

malo oddahne in odpočije, njen odgovor pa je: »V življenju mi še ni bilo tako lepo, kot mi je sedaj. Da bi mi le še zdravje služilo, da bi lahko še dolgo pomagala pri gospodinjskih opravilih, da bi si še kdaj sama oprala in zlikala perilo, da bi še lahko sama pospravljala svojo sobico, da bi lahko skrbela za rožice na vrtu, balkonu, v sobi in na gospodinjski enoti. Vse to me napolnjuje s srečo in zadovoljstvom.« Gospa je bila leta 2015 izbrana za Naj prostovoljko leta in povabljen na zaključno prireditev natečaja Prostovoljec leta, saj si je to prijavo na natečaj več kot zaslužila,

saj na različne načine doprinese med stanovalce in zaposlene ter v sam Dom veselje, dobro voljo, potrpežljivost in delovne navade. Vsi zaposleni, vključno s stanovalci, smo ponosni in veseli, da imamo med nami takšne prostovoljce, kot je gospa M.

Gospe M. bi se želela v tem članku zahvaliti za ves njen trud, prizadevanje in dobro voljo. Predvsem pa ji želim veliko zdravja, da bo lahko še dolgo »uživala na dopustu«, kot pravi sama, in bo lahko njeno življenje potekalo aktivno in polno.

Saša Breznik, gospodinja

KAKOR BALZAM ...

Že od otroštva sem bila obdana s starejšimi ljudmi, kjer sem na kmetiji v Podgorju kot majhna deklica prijela za marsikatero delo, ko so starši šli v službo. Bili smo bolj na samem in spomnim se, da družbe svojih vrstnikov nisem imela. Danes razmišljam (sedaj, ko sem v službi v domu starostnikov pa še bolj), da pravzaprav moja navezanost na starejše v veliki meri izhaja iz tistega obdobja. Živeli smo z dedkom, ki je dočakal častitljivo starost. Zelo sem bila navezana nanj in mu še pred šolo prinašala zajtrk. Danes se spomnim vseh teh preprostih starejših ljudi z mojega konca, ki so živeli težko življenje. Veliko sem bila v družbi starejši, ki so me naučili delavnosti in preprostosti, po drugi strani pa se

Kuharski krožek na zeleni enoti - Saša in stanovalke

spomnim, da me je že kot čisto majhno deklico zaskrbelo zanje. To so bili naši sosede iz bližnjih višje ležečih kmetij, starejši ljudje, katerih zgodbe se še danes spominjam. To ostane.

Ta ljubezen in spoštovanje do ljudi je ostala. Nosim jo v sebi. Pregovor pravi, da če ne izkažeš spoštovanja do starosti, je to tako, kot da bi zjutraj porušil hišo, v kateri naj bi ponoči spal.

Največja prelomnica v mojem življenju je brez dvoma dan, ko sem se zaposlila v Koroškem domu starostnikov, Poslovna enota Slovenj Gradec. Čeprav sem prišla iz druge stroke, sem takoj, ko sem izvedela za to delovno mesto, vedela, da je to delo zame, kajti v meni je venomer bil velik občutek za ljudi, ki želi pomagati, zlasti starejšim in otrokom. Verjamem, da za delo z ljudmi moraš biti rojen. Hvaležna sem, da je v meni ta neizmerna empatija, še bolj pa sem hvaležna, da jo lahko pri svojem delu razdajam.

V Domu sem najprej pričela z delom gospodinje na enoti, nato sem dolgo časa opravljala delo kot oskrbovalka pomoči na domu. Z letošnjim majem sem se zopet vrnila na delovno mesto gospodinje.

Saša, Sandra in stanovalke oranžne enote, sadijo rožice in zelišča

Svoje delo sem vzljubila že prvi trenutek. Vedno sem naredila in naredim vsako delo, ki se ga lotim, po svojih najboljših močeh. Takrat sem zadovoljna, takrat so zadovoljni tudi stanovalci in uporabniki. Vedno prisluhnem in pristopim, nič mi ni težko. Naša spoštovana gospa Marjana Kamnik, vodja enote Koroškega doma starostnikov, me je naučila, da vedno izhajam iz človeka. Te besede sem si vtisnila globoko v srce. Takrat se ne morem zmotiti, ob primernem pristopu, bontonu, ob spoštljivem obnašanju ... če vse to ponotranjimo, se ne moremo zmotiti. Ko se nas stanovalci in uporabniki

navadijo in spoznajo, se nam odprejo, zelo pomembno se mi zdi, da nas čutijo ...

Vsak dan, ko se vračam med stanovalce in sodelavce, se dobro počutim. Zelo spoštujem tudi vse svoje sodelavce, ki so pridni kot mravljice in ni mi težko pristopiti k timskem delu. Seveda pa imajo posebno vlogo tudi naši vodje, ki nas motivirajo, nam svetujejo ter pomagajo. Brez tega bi težko.

Moje posebno veselje je v Dom prinašati sveže cvetje. Naberem ga na svojem vrtu, kjer venomer nekaj cveti, ali pa na sprehodih v naravi. To je nekako moje dodatno veselje

v našem domu starostnikov, ki ga bom po svojih najboljših močeh vzdrževala tudi v bodoče.

Odkar tu opravljam delo, se mi je življenje spremenilo na bolje na več področjih. To delo me plemeniti in krepi, saj so starejši ljudje naši največji učitelji. Za lepe odnose in nadgradnjo je potrebno tudi veliko truda. Sama vedno poslušam svoje srce.

Moja sodelavka je nekoč zapisala: »Pri svojem delu vidim mavrico.«

Ta misel se mi je zdela prelepa. Vzela sem jo za svojo ...

Anita Ruhitel, strokovna sodelavka

STROKOVNA EKSKURZIJA V BELO KRAJINO

Tudi v letošnjem letu nam je bila zaposlenim omogočena strokovna ekskurzija v dveh skupinah. Tokrat nas je pot zanesla v Belo krajino. Prvi obvezni postanek smo imeli na »mejnem prehodu« v Belo krajino. Zaposleni smo dobili posebno »tekočo vizo«, tako imenovano pijačo »karapampule«, ki je bila prijetnega okusa in poleg pijače še jutranjo kavico. Šofer avtobusa je prejel »vinjeto« za varno vožnjo po belokranjskih cestah. Naš Mirko je dodatno poskrbel, da smo prejeli »pasuš« za nadaljnjo potovanje po osvobojenem belokranjskem ozemlju.

Druga skupina na ekskurziji v Metliki

Dobre volje smo nadaljevali pot in morali smo pohiteti, saj smo ob 10. uri imeli strokovni ogled tamkajšnjega Doma starejših občanov Metlika – dislocirane enote Doma, ki je bila zgrajena leta 2014 s

kapaciteto 60 postelj, namenjena osebam z demenco, ki potrebujejo pomoč pri opravljanju življenjskih funkcij. Ob prihodu so nam stanovalci z vodjo pevskega zbora zapeli nekaj pesmi, ki je v njihovem narečju

Prva skupina na ekskurziji v Metliki

prijetno in toplo zvenela. Strokovna vodja je odlično predstavila Dom, njihov način dela in po ogledu Doma smo si med seboj izmenjali slabe in dobre izkušnje.

Po strokovnem delu smo pot nadaljevali po načrtanem programu. Ogledali smo si staro mestno jedro z znamenitimi stavbami: grad, kjer domujeta belokranjski in Slovenski gasilski muzej, cerkev sv. Nikolaja ter komendo. Iz mestnega jedra smo se odpeljali v Rosalnice, kjer smo si ogledali Tri fare – največji kulturni spomenik Bele krajine in najbolj priljubljeno romarsko pot. V neposredni bližini smo v nadaljevanju obiskali turistično kmetijo odličnega vinarja, kjer smo imeli degustacijo vina. Pokušali smo različna odlična vina in vsako naslednje je bilo slajše. Še sreča, da smo imeli zraven prigrizek belokranjske pogače, ki je

popila milijone mehurčkov v vinu.

Po končani degustaciji smo zapustili turistično kmetijo in komaj čakali, da prispemo v Osnovno šolo Brihtna glava, kjer nam je bilo rečeno, da bomo imeli pouk, kakršen je bil v 50. letih prejšnjega stoletja. Takrat se še rodila nisem in ne samo jaz, vsi smo bili radovedni, kaj nas bo čakalo v razredu. Predhodno nas je turistična vodička opozorila in opomnila na nekatere pomembne stvari glede pouka in rekla: »Le glejte, da mi ne boste delali sramote!« In kaj je to pomenilo, smo takoj občutili, ko je v razred vstopila »tovarišica učiteljica« s palico v roki, s strogim in resnim pogledom, oblečena v belo bluzo in dolgo krilo v stilu petdesetih. Stojte smo jo glasno pozdravili: »Za domovino s Titom naprej«. Že njen strog in resen videz nam je povzročal nasmeh na obrazih in migetajoče

tresljaje po celem telesu in vsi smo komaj zadrževali smeh, ampak komaj. Nadaljevali smo s poukom in na šaljiv način spoznavali zgodovino in kulturo Bele krajine. Od smeha so nam polzele solze po licih, a kaj, ko si moral paziti, da si bil priden, saj je takoj sledila kazen, in sicer klečanje na koruzi. Prav tako je bila kazen neizogibna za nepravilne in šaljive odgovore. A kljub temu je ura končno minila in zazvonil je šolski zvonec. Kakšno olajšanje!! Vendar še ni bilo konec, saj nam je tovarišica učiteljica razdelila »Izpričevala« in hvalabogu, da sem razred izdelala, kajti pet mojih sodelavcev zaradi negativne ocene iz vedenja ni imelo te sreče.

In vsega »luštnega« je enkrat konec, saj se nam je program iztekel. Z odličnimi vtisi smo zapustili Belo krajino in se v zgodnjih večernih urah vrnili na Koroško.

Metka Krevh, socialna oskrbovalka na domu

DRUGAČNA PESEM!

Pred dvema letoma 25. marca je bil moj prvi delovni dan v domu starostnikov v Slovenj Gradcu.

Na jutranjem sestanku z gospo Marjano je nekdo nežno potrkal na vrata, vstopila je takrat še neznanka in mi podarila par trobentic za materinski dan, ki so mi res polepšale jutro. Po pestrem dopoldnevu so me doma na mizi pričakale rože iz papirja in pa voščilnica, na kateri je pisalo: MAMICA MOJA, RAD TE IMAM. TVOJ FLORIJAN.

Vem, da je bilo potrebno veliko truda za vsako trobentico, rožo iz papirja, vsako črko in vsako pesem.

Lani, ko so "naši" otroci nastopali

našim stanovalcem ... res nepozabno odpeto.

Marsikatero oko se je orosilo, priznam tudi moje, in marsikatero ustnice so mrmljale njihove pesmi. Letos žal čas ni dopuščal za nastop, saj so bili na jadraniu.

Poseben dosežek je tretja OŠ Slovenj Gradec dosegla lani z videospotom Zrcalce in pa letos s pesmijo Bodi drugačen z gospo Kraker. Velika zahvala pripada učiteljem in mentorjem.

Vesela sem, dragi stanovalci in sodelavci, da sprejemate "naše" malo drugačne otroke in mladostnike s posebnimi potrebami. Še posebej bi se rada zahvalila gospe Kraker za njeno vztrajnost po težki poti do šole in njeno srčnost.

Metka Krevh, socialna oskrbovalka na domu

Lidija Polak, socialna oskrbovalka na domu

ŽIVLJENJE PRESENEČA

Ali pa tudi ne. Mogoče je bilo pričakovano, da v nekem življenjskem obdobju spremenim poklicno smer. Čeprav tej menjavi težko rečem, da je le poklicna. Zahteva celosten pristop, poklicno etiko in zrelo empatijo.

Doma imam očeta, ki je dementen, stala sem ob strani sorodniku v času odhajanja. Verjetno je moj čas dozorel, da se posredno in tudi še preko drugih zgodb spoznam še s svojim minevanjem. To pomeni, da sem z zaposlitvijo dobila darilo z dodano vrednostjo, ne le delovne dobe, ki mi manjka do upokojitve.

Kot sem že omenila, je moj oče dementen. Kakšno leto nazaj je nastala ta pesem. Sedaj me oče ne prepozna več.

Lidija Polak, socialna oskrbovalka na domu

KDO SI?

*kdo si pa ti
me vpraša ko vstopim
kje pa sem
doma si
boš vstal
zakaj si vpil
sanjal sem grdo
spal bom še*

*kdo si pa ti
me vpraša ko ga oblačim
kje je mama
mama je spodaj
tudi midva greva tja*

*kdo si pa ti
me vpraša ko mu postavim
zajtrk na mizo
kje pa sem
doma si
jej zdaj*

*kdo si pa ti
me vpraša ko se vrnem
kje sem
doma si
ali boš šel malo ven
lulat moram
kam naj grem*

*a levo
ja
levo
kdo si me vpraša
ko mu pomagam
kam pa grem zdaj
ven greš na sonce
da se sprehodiš
kje pa sem
doma si
kje sem doma
na poljani
a nisem v Pesjem
kdo pa je zdaj tam*

*kdo si me vpraša ko prihaja nazaj
kje sem kam pa naj grem zdaj*

*rečem mu
doma si
pa ne vem če je
ne vem kje je sedaj
kdo sem
rečem mu tvoja hči sem prvorojenka
pa ne vem če sem se rodila zanj*

*in potem reče
lepa si
in razloži
saj si mamina*

Lidija Polak

Na rumeni enoti, kjer sem preživela kar nekaj časa uvajanja na delo, sem spoznala sorodne ljudi. Način dela in pristop do takšnih ljudi je zelo individualen. Ta nova spoznanja mi precej koristijo tudi doma.

Tu sem spoznala gospo, ki je prišla s hribov. Begala je od vrat do

vrat in želela ven izza zidov. Njeni svojci ji niso mogli zagotoviti varnosti, kakršno so želeli zanj. Njena nemirna kri me je spominjala na kri volkulje, ki beži na zrak do svojega gozda in v njem do svojih otrok. Zelo se me je dotaknila, ker tudi sama najbolj uživam v naravi, ker sem gornica po duši.

Maja Pungaršek, vodja kuhinje

SAMOOSKRBA

Na začetek samooskrbe v hiši imam zelo lepe spomine. Bilo je hitro po odprtju Doma. Sestavljali smo jedilnike, stanovalci so si zaželeli, da bi v goveji juhi jedli domače rezance. Beseda je dala besedo in nastal je kuharski krožek stanovalcev. V sodelovanju z njimi smo naredili prvih 10 kg rezancev. Zadovoljstvo

Maja, Adrijana in Anica, vesele za dnevni pridelek

stanovalcev je bilo izredno, nam pa je poleg zadovoljstva dalo dodatno motivacijo.

Danes pa zgodaj spomladi na vrtu posadimo sadike, ki jih sami vzgojimo na okenskih policah doma. Z vrtom smo uspešni, saj iz leta v leto pridelamo več zelenjave, priznati moram, da nam prija, kadar lahko za uro ali dve pobegnemo iz

kuhinskega vrveža in se posvetimo delu na vrtu.

V jedilnike, ki jih sestavljamo skupaj s stanovalci, je vključen velik del pridelane zelenjave, vse več uporabljamo tudi lokalno pridelane hrane. Smo verjetno eden redkih domov, ki dobavljamo samo osnovna živila, vse ostalo pripravljamo sami.

Posebni dogodki so tudi spomladi, ko zraste regrat in zacveti bezeg, ko se skupaj s stanovalci odpravimo v naravo po živila in iz njih pripravimo okusne obroke.

Samooskrbni nismo samo v pridelavi zelenjave in zelišč, pripravimo veliko sirupov (metin, melisin, bezgov), pripravljamo pašteto, ocvirke, drobtine, vložene solate, ajvar, namaze ... vsako leto »prileti« še kakšna nova dobra ideja. Letos smo pričeli delati domačo vegeto. Zavedamo se, da je s samooskrbo več dela, kot če bi se posluževali samo nabavljene in pripravljene hrane in da tudi stanovalci niso zmeraj zadovoljni. Ko pa potegnemo črto, smo zadovoljni, saj vemo, da stanovalcem nudimo hrano, ki ima dodano vrednost domačnosti.

Blanka Čeru, pomočnica
dietnega kuharja

TIRAMISU – NE PIJEM KAVE, HVALA!

Tudi v kuhinji se nam dogajajo smešne zgodbe. Ena takšnih se je zgodila tudi meni.

Tisti dan sem dobila nalogo pripraviti tiramisu. Za pomoč sem poiskala recepturo s količinami, ki nam jih je pripravila vodja kuhinje. Prebrala sem recept in v prepričanju, da sem si zapomnila količine sestavin, odšla poiskat slednje. Na štedilnik sem postavila lonec z vodo in jo pustila zavreti. Med pripravami sem odprla vrečke s kavo in jo zakuhala v vrelo vodo. Ohlajeno kavo sem želela precediti in tu je nastal problem. Dvignila sem lonec nad cedilo in nič. No, ne čisto nič, malo, mogoče za slab kozarec črne, goste brozge je po

Blanka Čeru (iz leve proti desni) s sodelavkami kuhinje; podelitev za Naj sodelavec

kapljicah pricurljalo iz lonca. Čisto tiho, neopazno sem odšla do recepture in preverila. Seveda ni priteklo nič. Namesto tridesetih dekagramov kave sem je porabila tri kilograme.

Tiste kave pozneje nihče ni želel piti, oprostite, jesti, zato sem skuhalo drugo in pripravila kar dober tiramisu. Na koncu sem dobila kos tiramisuja in kazen. Eno leto ne smem piti kave. Nič lažjega – ne pijem kave – hvala!

Agata Špegel, strežnica

PARK

Nedaleč od Celjske ceste, nasproti poslovalnice Tuš stoji lepa stavba, oblečena v odtenke rumene barve. Ja, to je Koroški dom starostnikov Slovenj Gradec. Pripeljem se z avtom in ga pustim na parkirišču pred stavbo. Potka me vodi do stranskega vhoda v zgradbo. Najprej se mi pogled ustavi v parku. Med prepletenimi potkami, ob katerih ne manjka klopov, lepih lesenih košev za smeti, senco pa dajejo različna drevesa, se sprehodim

proti zgradbi. Pogled se mi ustavi na vrtnicah, ki sedaj cvetijo v vseh barvnih odtenkih, tudi vrtnice plezalke so na začetku »tunela vinske trte«. Na desno od trte je tlakovana površina, na kateri je nekaj miz in stolov. Stanovalci doma, njihovi najbližji ali prijatelji najdejo tu svoj blažen mir za pogovor in počitek. Ponosni smo tudi na visoko gredo, na kateri pridelujemo zelenjavo. Ja, res je lepo urejeno. Sedaj pa moram zapustiti naš čudovit park, saj se začne moj delovni dan. Služba, ki jo opravljam, je delo z ljudmi. Vsak od njih ima svojo življenjsko zgodbo. Nekatere so bolj, druge manj prijetne, tudi žalostne.

Agata Špegel (v sredini), ena izmed slavljencek na praznovanju rojstnih dni

Ja, takšen je naš KDS SG. Je lepo urejen. Glavno pa je to, da so naši stanovalci zadovoljni z nami in upam si trditi, da je temu tako.

Ana Marija Ferenčina, negovalka -
pripravnica

PRIPRAVNIŠTVO

Vsak začetek novega leta se pričinja z nečim novim. Zame je bila to pridobitev pripravništva v domu starostnikov v Slovenj Gradcu. Dom sem poznala že od prej, saj sem v njem opravljala tudi šestmesečno prakso. Že takrat sem se tam počutila »domače«, letos pa je udobje samo še

narastlo. K temu je pripomoglo nabiranje novih izkušenj, učenje odgovornosti (tu mi je včasih spodneslo) ter pristen odnos s stanovalci. Čeprav delo samo po sebi ni lahko, je po mojem mnenju eden izmed lepših poklicev. Veljaš toliko, kolikor daš.

Delo v Domu je raznoliko, barvito in ni monotono že zaradi

Ana Marija Ferenčina,
negovalka - pripravnica

individualnih programov. Poleg dela negovalke sem kdaj poprijela za delo gospodinje, ki tudi ni od muh. Menim, da morajo vsi majhni koleščki pravilno delovati, da se zasuče veliko kolo. V tem Domu je temu tako.

Rada bi se zahvalila moji vodji,

sestri Andreji, za dano priložnost, direktorici, gospe Marijani, ki drži vse niti v rokah, vodji rumene enote, gospe Ivici, za opozorila, iz katerih sem se veliko naučila o osebah z demenco. Zahvala tudi kuharicam, ki so lepo hranile naše trebuščke, timu

srebrne, oranžne in rumene enote pa kapo dol za vaše nasmejane obraze, veliko pozitivne energije. Na delo sem hodila z veseljem, saj sem vedela, da bom prišla med same fenomenalne ljudi.

Naše enote

Marija-Ria Kraker, predstavnica srebrne enote

SREBRNA ENOTA

KLJUB TEŽAVAM PREVLADUJE DOBRA VOLJA

Kako rada bi se vrnila v čase še pred letom ali dvema, ko je naša gospodinjstva srebrna enota slovela po druženjih – posebno ob sobotah in nedeljah – ob pesmih stanovalcev, ki so donele po prostorih našega Doma in priklicale marsikaterega

Srebrna enota

Gospa Marija – Ria Kraker, predstavnica srebrne enote

stanovalca ali stanovalko sosednjih enot ali naključne obiskovalce.

Danes je drugače.

Pesem se oglašava večinoma ob rojstnih dnevih posameznega stanovalca in še to za marsikoga v njegovi sobi, ob vižah, zaigranih na moji klaviaturi, ob postelji slavljenca ali slavljenke. Včasih se moram kar potruditi obdržati svoj humor, ki se odraža sedaj tudi kdaj »pod krinko«, da stanovalce ne obremenjujem s kakšno svojo nejevoljo, ki je v nekaterih situacijah neizbežna.

Rada bi se več družila s stanovalci a mi poleg mojega zdravstvenega počutja to onemogoča delovna aktivnost na raznih področjih, ki so istočasno moj hobi in jih zato lažje obvladam, posebej uspešno v nočnih urah, bodisi ob sintisajzerju ali drugih zadanih nalogah našega mentorja barvanja narisanih motivov, g. Lojzeta Kralja.

Veselo razpoloženje na naši enoti zavlada, ko nas obiše naša zvesta prostovoljka Tatjana Lušnic in z igranjem na kitaro ter s svojim zvonkim glasom prikliče marsikaterega od težje pokretnih stanovalcev na druženje. Tudi moja

klaviatura se od časa do časa oglašava, da ob zaigranih melodijah lažje doživljamo z bolečino prisotno počutje. Tudi prostovoljka ga. Marinka Lampret nam popestri dneve ob torkih, ko ob kavici poklepeta s prisotnimi ter prebere kakšno zanimivo temo raznih avtorjev. Včasih pogrešamo obisk g. Kralja, ki je bil svoj čas kar reden obiskovalec naših druženj. Smo pa še toliko bolj veseli njegovega obiska kadarkoli, pa čeprav brez »sladkih grehov« in šopka rož ... pa naj bo maj ali sanjavi september ...

Moram priznati, da kljub vsem težavam na naši enoti prevladujejo dobra volja in polna mera smeha. Hvaležni smo za prijetno vzdušje, ki nam ga s svojo potrpežljivostjo in toleranco ter razumevanjem vsakogar od nas ustvarja naše osebe.

Zahvala gre še predvsem naši vodji Doma, gospe Marjani Kamnik, katere zasluga je prizadevanje za dobro počutje vseh nas v tem sončnem Domu starostnikov v Slovenji Gradcu.

Marija Robnik, predstavnica
modre enote

MODRA ENOTA

Gospa Marija Robnik,
predstavnica modre enote

Modra enota

VEDNO SE KAJ DOGAJA

Na modri enoti se vedno kaj dogaja. Tekmujemo na športnih igrah, radi se posladkamo ob potujoči slaščičarni, udeležili smo se poletnega koncerta, ki sta ga izvajala mladeniča na kitari

in harmoniki - bilo je enkratno in dobro obiskano. Na naši enoti smo imeli samooskrbni dan in pekli burek. Povabili smo še druge stanovalce iz sosednjih enot, jih skromno pogostili in zraven tudi zapeli in se veseli razšli. Želimo, da bi bilo še tako naprej.

Marija Matvos, predstavnica
zelene enote

ZELENA ENOTA

NAŠA ZELENA ENOTA

Razmišljam, kaj naj napišem o prebivanju na naši zeleni enoti. Žal je na naši enoti več nepremičnih stanovalcev, ki se več ali manj

Gospa Marija Matvos, predstavnica
zelene enote

Zelena enota

zadržujejo v svojih sobah. Skupaj prihajamo skoraj samo ob obrokih hrane v jedilnici. Kaj več se nas zbere ob torkih, ko na enoto prideta prostovoljki, s katerima obravnavamo razne teme. Včasih gledamo tudi kakšen film po televiziji. Včasih s seboj prineseta posnetke iz tujine, kar

je tudi zelo zanimivo. Udeležujemo se tudi mnogih prireditev, telovadimo in igramo razne igre. Lahko rečem, da je kar pestro na naši zeleni enoti. Na splošno bi dejali, da je pri nas kar dosti prijateljstva in da se imamo radi. Da nas bi toliko ostalo še naprej. Lep pozdrav iz zelene enote.

Jožefa Plaznik, predstavnica oranžne enote

ORANŽNA ENOTA

Gospa Jožefa Plaznik, predstavnica stanovalcev oranžne enote

Oranžna enota

PRIJAZNA BESEDA

Zdi se, kot da čas vedno hitreje mineva. Med seboj smo si različni, drugače ravnamo in se odzivamo - vsak pač po svojih najboljših močeh. Vendar lahko s prijazno besedo in prijateljskim nasmehom deloma

olepšamo dneve drug drugemu. Na naši oranžni enoti je v zadnjem času še pestrejše, kajti pridružil se nam je glasbenik s harmoniko. Vsak dan doživimo nekaj novega, zanimivega. Upam, da nam bo tudi v bodoče prijazno osebje krajšalo bivanje v Domu.

PRAZNOVANJA ROJSTNIH DNI STANOVALCEV IN STANOVALK

Praznovanje rojstnih dni stanovalcev in sodelavcev, rojenih v septembru in oktobru

Praznovanje rojstnih dni stanovalcev in sodelavcev, rojenih v novembru in decembru

Praznovanje rojstnih dni stanovalcev in sodelavcev, rojenih v januarju

Praznovanje rojstnih dni stanovalcev in sodelavcev, rojenih v februarju in marcu

Praznovanje rojstnih dni stanovalcev in sodelavcev, rojenih v aprilu do 23. maja

Praznovanje rojstnih dni stanovalcev in sodelavcev, rojenih od 23. maja do konca junija

Praznovanje rojstnih dni stanovalcev in sodelavcev, rojenih v juliju in avgustu

Jana Zamernik, vodja gospodinj in animatorka

S FOTOGRAFIJAMI IN UTRINKI NAŠIH DRUŽENJ VAM PREDSTAVLJAMO, KAKO NAM NI DOLGČAS.

Aktivnosti in dogodki v KDS, PE Slovenj Gradec

Ples seniorjev

Barvali smo pirhe

Barvanje z g. Lojzetom Kraljem v centru aktivnosti

Bogoslužja

Bralna ura z Alenko in Darjo

Delavnica filcanja s Cilko Uranc

Druženje na alzheimer caffe

Izdelovali smo adventne venčke

Izvedba razstave ART-ACT-BOX, Maja Kalafatič (galerija SG)

Kulturni program ob dnevu osamosvojitve Slovenije

Medgeneracijsko poletno barvanje

Miklavževanje in čarodej

Nabiranje in čiščenje regrata

Ob Prešernovem dnevu

Pevske vaje

Podelitev certifikata E-Qalin in Najtoplejši dom

Poletne igre

Potujoča slaščičarna

Praznični program-skavti prinesejo betlehemsko lučko

Predstava Življenje pa teče naprej, igralska skupina KMC

Program ob dnevu prostovoljcev

Računalniški tečaj za stanovalce z gimnaziji

Rezanje kostanja in kostanjev piknik

Silvestrovanje 2016/17

Sprehod za spomin – KOGOJEV POHOD

Zabavni program z ŽPZ GORNA iz Mežice

Zabavni program z ŽPZ Lipa

Zimski kosci

IZ KNJIGE VTISOV

Prisrčna zahvala za to, da ste svoje izkušnje delili z nami. Pri nadaljnjem delu in novih izkušnjah, ki bodo pomagali k dobremu vzdušju v hiši, vam želimo veliko uspehov.

Zaposleni iz Doma starejših
Logatec z direktorico
Heleno P. K.

Danes sem s prijateljico obiskala go. Kraker. Še vedno nima časa in še vedno prekipeva od neizmerne energije. Spet odhajava s polno mero zadovoljstva, ker vidiva, da uživa v svoji sobici in domu. Posebej naju je čustveno napolnila in nama polepšala dan. Misli nanjo naju bodo grele še dolge mesece. Hvala vsem, ki ji lepšate njene dneve.

Anica Kušmar in Vlasta
11. 10. 2016

Hvala, da sem bila povabljen v vašo sredino. Še kdaj! Lepo jesen želim!

Špela Šavc
22. 11. 2016

Zelo sem vam hvaležna za vse, kar ste storili za mojo babico. Skrbite zanjo, jo negujete in še mnogo več, hvala vam.

Lar Jontes
23. 12. 2016

Za vso komunikacijo, vašo pozornost in razumevanje družine v stiski se iskreno zahvaljujem, ker razumete vlogo otrok, vnukov do naše mame, babice, prabice Hedvike J.

Hči Danica Gale
9. 1. 2017

Hvala za lep sprejem. Profesionalen odnos do obiskovalcev.

Tomaž
PP Ravne na Koroškem
14. 2. 2017

Toplina, prijaznost, domačnost ... Vse, kar si človek, ki vstopi v vašo hišo, med vaše ljudi ... lahko samo želi. Hvala za lep in topel sprejem! Srečno!

Predstavniki DSO IZLAKE
30. 3. 2017

Spoštovani stanovalci in zaposleni!

Iskrene čestitke k vašim dosežkom, še naprej delujte v dobro stanovalcev in svoje osebno zadovoljstvo.

Helena J.
Velenje, 9. 5. 2017

Dragi stanovalci in zaposleni!

Imate čudovit Dom, z veliko topline, prijaznosti in dobre energije. Naša skupina je navdušena nad vašo hišo in vsemi vami. Želimo vam še naprej dobro in prijetno delo ter počutje.

MGC Bistrica, Domžale
Šinigoj, R. H. Petra
26. 5. 2017

Če bi bili povsod taki ljudje, bi bil svet veliko lepši, življenje veliko lažje. Vsem stanovalcem in zaposlenim želim, da bi še naprej tako poskrbeli drug za drugega in naredili enim in drugim vsak dan vreden življenja.

Ana Cajnko
18. 7. 2017

Marjana Kamnik, vodja enote

Naš nabiralnik

Avtor našega nabiralnika je stanovalec, gospod Franc Korošec. Še vedno natančno spremlja dogajanje v domu in dogajanje v rubriki naš nabiralnik. Rubrika »Naš nabiralnik« odkriva bralcu

glasila, koliko lepega je v naših stanovalcih, prostovoljcih, sorodnikih, zaposlenih in življenju v domu.

Vsem piscem želim veliko dobre volje, ustvarjalnega navdiha predvsem pa veliko lepih trenutkov, ki vas bodo tako navdušili, da jih boste želeli zapisati in da bodo za vedno ostali živi.

Gospod Franc Korošec

Marta Gros, stanovalka srebrne enote

PRIREDITEV NAJ PROSTOVOLJEC LETA 2016

Priznati moram, da je bil letošnji junij zame izreden mesec, saj sem kot predlagana naj prostovoljka leta 2016 Koroškega doma starostnikov PE Slovenj Gradec sprejela pismo Predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja. Bilo je vabilo na podelitev priznanj ob zaključni prireditvi natečaja Prostovoljci leta 2016 v dvorani Grandis v kongresnem centru Brdo pri Kranju 20. junija 2017. Častni pokrovitelj priznanj je bil predsednik Republike Slovenije Borut Pahor.

Težko je opisati občutke pričakovanja na ta veliki dogodek.

20. 6. 2017 sem torej izpred našega Doma skupaj z našo prostovoljko go. Nevenko Rožej, tudi nominiranko za Naj prostovoljko

Prostovoljka Marta Gros, predsednik vlade Borut Pahor in prostovoljka Nevenka Rožej

leta 2016 KDS Slov. Gradec, ter s spremljevalci: go. Sandro Povše, go. Ksenijo Bukovec in g. Lojzekom Kraljem, nominiranim iz KDS Črnceče s spremljevalkama, odpotovala na Brdo.

Pred našim slavnostnim dogodkom smo si ob prihodu na cilj lahko ogledali renesančni grad Brdo.

Ob vstopu v kongresno dvorano je naša skupina sedla v tretjo vrsto in

po govoru predsednika Mladinskega sveta Slovenije Tina Kampla ter kulturnem programu smo nominiranci odšli po naša priznanja za prostovoljce leta 2016.

Zame je kot dobitnici tega priznanja izkazana pohvala posebnega pomena. To zaupanje želim obdržati tudi v bodoče in tako upravičiti ta častni naziv.

Marija Kraker, stanovalka srebrne enote

8. OBLETNICA ODPRTJA KDS – PE SLOVENJ GRADEC

Kot zadnja leta, je bilo na jesen praznovanje odprtja našega Koroškega doma starostnikov v Slovenj Gradcu – tokrat 8. obletnice, in sicer v dveh delih: 30. 9. 2016

s kulturnim programom, a naslednji dan, 1. 10., srečanje s sorodniki z zabavnim programom in postrežbo posameznih enot tudi na stojnicah v našem parku. Povezovalka programa je bila gospa Darja Vrhovnik.

V prvem delu, 30. 9. 2016, je v pozdravnem govoru vodja Koroškega doma starostnikov, PE Slovenj Gradec, gospa Marjana Kamnik med drugim povedala, da je zadovoljna z uspehom zadanih ciljev. Želi pa, da ohranimo, kar smo doslej zgradili. V prihodnje si želi razširiti mrežo socialno varnostnih storitev na terenu, torej širši množici ponuditi te

storitve, take, ki jih pač ponuja in nudi institucionalno varstvo.

Sledile so pohvale govornikov: direktorja našega doma starostnikov, gospoda Mlačnika, ki je poudaril, da ta Dom ni samo dobra ustanova, ampak vrhunska. Župan MO Slovenj Gradec, gospod Andrej Čas, je poudaril, da je Dom iz leta v leto boljši, da vedno preseneča z raznimi novitetami. Predsednik invalidske komisije I. stopnje pri ZPIZ-u, gospod Franc Kotnik, dr. medicine, spec. nevr., se je izredno pohvalno izrazil o delu in kvaliteti našega doma. Podaril nam je svojo avtorsko knjigo z naslovom

KO ČRIČKI OGLUŠIJO.

Zanimive so bile zgodbe naših stanovalcev o ključnih pari. Za popestritev na ta slavnostni dan je zadonela pesem našega pevskega zbora in službenega osebja, pod vodstvom Jane Zamernik. Mene je tokrat zopet doletela prijetna dolžnost in čast nastopiti za klaviaturo z odlično kitaristko Dunjo Vrhovnik. Pevka Ditka in gospod Gorazd Čepin pa sta dodatno navdušila publiko s pesmijo Prinesi mi rože.

Poseben dogodek je bila izročitev knjige MELODIJA BARV – pobarvanke, s katero je bilo kronano dolgoletno delo arhitekta, izjemnega umetnika

Pozdrav vodje enote Marjane Kamnik na praznovanju 8. obletnice

Marija Kraker, Dunja Vrhovnik in povezovalka programa Darja Vrhovnik

Glasbena gosta Ditka in Gorazd Čepin

risarske stroke, gospoda Lojzeka Kralja, prostovoljca Koroškega doma starostnikov, nekoč v Črnečah, zadnjih osem let pa v PE Slovenj Gradec.

Slavje s sorodniki in prijatelji naših stanovalcev 1. 10. 2016 je prav tako potekalo v prijetnem razpoloženju v dvorani in na enotah, kjer so stanovalcem postregli

s slavnostnimi pogrinjki, dogajanju v pritličju so lahko sledili s pomočjo televizijskega prenosa. Tudi ansambel je na vsaki enoti v živo zaigral melodije iz svojega programa. Bilo je veselo, za kar vedno poskrbi tudi naša delovna ekipa v kuhinji, ki pripravljene dobrote tudi hitro postreže.

Hedvika Pohorec, stanovalka srebrne enote

PUSTOVANJE

Prišel je pustni čas in že smo začele izbirati, v kaj bi se zamaskirale, da bi se počutile drugačne. Ves mesec smo z našo prostovoljko Marinko šivale, barvale, lepile ter

Gospa Hedvika Pohorec, stanovalka srebrne enote

Ansambel Mehikanos

z nestrpnostjo pričakovale dan, ko bomo oblekle maske. Težko pričakovani pust je prišel in že smo lepo zamaskirane šle na rajanje.

Že od daleč se je slišala vesela »muzika«, rajanje, petje in ves

prešerni živ-žav. Mize so se šibile od pustnih dobrot. Zabavali so nas Mehikanci in druge maske. Bilo je zabavno in veselo, tako da si bom to pustovanje zapomnila kot eno najboljših zabav.

Ana Uršej, stanovalka oranžne enote

Gospa Ana Uršej, stanovalka oranžne enote

Pustovanje v Domu

PUST, OJ PUST!

*Pust pust krivih ust,
žena pa kriv nos, uh.
Za roke sta se držala
in kar po cesti plesala.*

*Oh, že po cesti imenitno diši,
ali vohaš svinjsko bedro tudi ti?
In krapi mi gredo kar pod nos,
danes bo res pravi štos.*

*Zdaj pa samo še harmonika,
da bova lahko plesala.*

*Nihče ne bo vedel ne slutil,
da sva midva moški par,
zdaj pa le tenko govori,
potem bo še morda gnar.*

*Glej, še drugi pusti pridejo,
špilajo ter še veselo plešejo.*

*Očka, boste dali dinar ali dva,
to se vam nič ne pozna.*

*Poglej zdaj pravo pustno bando,
danes bo res veselo,
tedaj strgajo mlademu pustu masko,
juhuj, glejte, zdaj imamo Vladko, juhuj.*

Zdenka Golob, prostovoljka v knjižnici

»NAJ NE POJDEM MIMO TEBE, NAJ TE MOJA ROKA NAJDE ...«

Največji dar, ki ga moremo dati sočloveku, je resnično zanimanje zanj.

Zato pred leti nisem želela zavreči povabila k druženju s stanovalki Doma starostnikov. Nisem vedela, kaj me čaka, kako bom sprejeta, kako bom jaz sprejemala? Ampak spoštovala sem klic svoje duše in pravzaprav s neko odgovornostjo stopila na pot.

V Domu sem takoj začutila novo energijo, ki mi je prinašala potrditev o tem, kako čudovita bitja smo ljudje, kako smo neodvisni in soodvisni, tako podobni in tako različni. Pogovori z odkritimi in prisrčnimi ljudmi so mi takoj postali zanimivi in privlačni, kajti starost premore mnogo življenjskih izkušenj in nikakor je ne smemo izločiti iz naših odnosov.

Začutila sem sprejetost,

Zdenka in gospa Marija Kadiš med pogovorom o izbiri knjige

pripadnost in pravzaprav potrebo po srčni kulturi, ki mi greje dušo. Ob tem spoznavam sebe. Ob tem se zavedam, da s tem, kar počnem, pomagam sebi in skupnosti. Zavedam se, da sem srečnica, saj sem v tesnem odnosu s starejšimi ljudmi, ki so čudoviti v svoji pristnosti in brezčasnosti duha. Ti ljudje so mi pomagali do spoznanja o minljivosti in spoznanja o tem, kaj v življenju šteje. Nihče od njih me ne presoja po videzu ali nazivu, vsem je vredno le

moje bistvo, moje srce. Ob njih se vedno znova učim, kako pomembno je zavestno živeti vsak trenutek.

Koliko lepih doživetij se mi poraja v srcu ob tem pisanju! Koliko lepih misli, toplih stiskov rok, nasmejanih obrazov. Pa tudi žalostnih in v nebo vpijočih. Ob teh se objamemo, si pomagamo, se opogumimo, kajti zavedamo se, da je pomembno vsak dan svojega življenja sprejeti takšnega, kot je.

Karolina Lesnik, stanovalka zelene enote

LEPA BELA ROŽA

*Pesem mi zapoj,
da duša zavriska.
Rožico mi pokloni,
da dan zadiši.
Lepo besedo mi reci,
da srce se otopli.*

V Domu starostnikov v Slovenj Gradcu prebivam že skoraj dve leti. Postal je moj pravi dom, kjer imam veliko znancev. Življenje v domu je pestro, eni ostajamo, drugi odhajajo in vedno novi prihajajo. Med nami nastajajo različne vezi, odnosi in spomini. Osebjema Doma je prijazno in tudi med nami se spletajo posebne vezi. Poleg dobre postrežbe se v domu prireja veliko kulturnih dejavnosti, ki se jih rada udeležujem.

Na velikonočni ponedeljek so maševali trije duhovniki in nam dali sveto obhajilo. Še posebej sem si zapomnila mladega duhovnika, ki se mi je v duhovniški obleki zdel zelo

Gospa Karolina Lesnik s pisateljem Tonetom Partljičem in gospodom Ajtnikom

velik, celo enkrat večji kot je bil v resnici. V navadni obleki pa je stal pred mano mlad, postaven, vitek, črn mladenič. Pa sem si mislila: »Obleka res naredi človeka.«

Pa še to moram povedati. Ker sem že malo pozabljiva, ne vem več prav natančno, ob kateri priliki je bilo, se pa dobro spomnim, da sem sedela na vozičku v zadnji vrsti. Ko se je

predstava končala, je Tone Partljič zakorakal naravnost proti meni in mi v roko stisnil lepo belo rožo, ki je še dolgo potem cvetela v moji vazi in obujala spomine. Si človek lahko želi pri teh letih še kaj več? Mogoče mi kdo to zavida. Pa saj jih imam že dobrih dvaindevetdeset.

Poljubček vsem in lep pozdrav od Karoline.

Jožica Kotnik in Olga Isak, prostovoljki zelene enote

KAJ JE TO, DOBROTA ALI DOBRA DELA?

Večkrat se sprašujem, ali je prostovoljstvo, ki ga opravljava z Jožico, dobrotu ali dobro delo?

Dobrotu vsepovsod prinaša veselje in razveseljuje na široko. Ima skrivnostno, čudovito moč in pod njenim vplivom zaživi v posamezniku skriti vir veselja. Je kot studenček, iz katerega

brizgajo čudodelne vode in preplavijo srce. Notranje veselje sledi skoraj vsakemu dobremu delu. Tako deluje dobro na ljudi in jih povezuje.

Tudi najino prostovoljstvo prinaša nekaj veselja na našo zeleno enoto. Z veseljem hodiva vsak torek med najine prijatelje – stanovalce. Postali smo velika družina. Družijo

Prostovoljki Kotnik Jožica in Isak Olga na ekskurziji v Metliki (prvi v vrstah z desne proti levi)

Gospa Jožefa Borovnik pri zlaganju nogavic

nas pesem in pogovori. Tudi naši stanovalci opravljajo dobra dela - kuhajo kavo, pletejo in si pomagajo med seboj.

Pogled v sobo naše gospe Borovnik je nekaj posebnega. Na postelji je množica nogavic, ki jih mora zložiti. Enkrat tedensko jih zloži tudi več kot 50 parov. Tudi to je dobro delo, ki ga z veseljem opravlja.

Za zaključek lahko napiševa, da ni pomembno ali je dobrota ali dobro delo, veliko nam daje in dela nas močne.

Mirko Rotovnik, stanovalec
modre enote

KRONIKA DOMA

Šefica naša velika je gospa, vidimo jo vsepovsod, zdaj je tu in zdaj je tam, pa še kakšno besedo izreče nam.

Gospa Anita dobro računat zna, položnice piše in kak račun ti da, ko to pogledaš, se ti v glavi zavrti in od števil ti slabo »grata«.

Bogu hvala, v drugi sobi te že gospa doktor čaka, da te malo pomiri in kakšno tableto da ti.

Sestra Janja lepe je postave, vedno modro se drži, rada ti prisluhne in poklepeta, pomaga rešit problem, če se le da.

Socialna Sandra tudi dobra je, kar jo prosiš, naredi ti vse, da ne bi bilo zamere kake jeze, pa hitro vmes poseže.

Fizioterapevtko Vesno tudi imamo, če prideš k njej, te brž pogleda, te masira in se smeje, v telesu bolečin več ni.

Da ne pozabim sestre Andreje, vedno nasmejana in rdečih lic, tudi ona dobra je, rada prisluhne in poklepeta.

Sestra Jana veliko ima skrbi, rožice razporeja po mizah in v kuhinjo pohiti, če vse narejeno ni.

Lepa kuhinja je naša, preljubi naš je kraj, notri se vse sorte kuha, da lačni nismo kedaj.

Ključno osebo tudi imam, Ksenija ji je ime, lepe je postave, zato ima srce.

Prijazne kuhar'ce so tam, ko kuhajo makarone in krompir skoraj vsak dan, včasih pa meso, da bolj dobre volje smo.

Zatorej kuhar'ce, bodite zdrave, da bi še nam kuhale juhe, krompir pa še kaj, Bog Vam še veliko zdravja daj.

Gospodinje dobre so sestre, hitijo sem in tja, da hitro s hrano postrežejo nam, da predolgo lačni ne sedimo tam.

Sestre negovalke hitijo po hodniku iz ene sobe v drugo, da hitro »pošlihtajo« nam, da predolgo ne ležimo tam.

Perica Romana hitre je narave, hiti po hodniku kolikor se le da, da hitro perilo nam razdeli, da preveč umazani nismo mi.

Čistilke hite od sobe pa do sobe, da hitro počistijo nam, kar umazali smo mi, saj čistočo imamo radi vsi.

Hišnik Mirko zadnji je na vrsti, veliko dela on ima, popravlja, »šravfa« kar se da, da pravi čas delo konča.

Zdaj pa moram končati, v drugi kraj se podati, tam čaka me nekdo, ki rad bi slišal kroniko.

Jure Srebrovič, prostovoljec

MOJI OBISKI V DOMU STAROSTNIKOV V SLOVENJ GRADCU

Sem 31-letni Jure Srebrovič, doma iz Bukovske vasi. Po poklicu sem diplomirani teolog pastoralno svetovalne smeri. Za tiste, ki me morda še ne poznate, naj povem, da sem slep in da imam psičko vodičko Julie, s katero sva nepogrešljiv par. Junija leta 2015 sem začel z zaposlitveno rehabilitacijo. Najprej sem pol leta delal na zavodu Ruj, kjer sem deloval v skupini, kjer so za delo trajno nezmožni invalidi vključeni v program socialna vključenost.

Decembra 2015 sem pričel s poklicnim usposabljanjem v okviru zaposlitvene rehabilitacije v Koroškem domu starostnikov, PE Slovenj Gradec. Moje delo naj bi potekalo na recepciji, vendar sem kmalu ugotovil, da glede na način funkcioniranja doma recepcija ravno ne bo kraj, kjer bi se kaj dosti dogajalo, zato sem se začel družiti in delati s stanovalci doma.

Že ob prvem prihodu v Dom sem ugotovil, da je Dom nabit s pozitivno energijo, domačnostjo in prijaznostjo tako zaposlenih kakor tudi stanovalcev doma. V službo me je sprejel in vpeljal takratni socialni delavec Denis Sahernik, ki mi je Dom razkazal in me spoznal z njegovimi pravili ter delovanjem. Prvi dnevi pri gibanju po Domu so mi bili zelo težki.

Ko prostovoljec Jure zaigra na harmoniko stanovalcem na srebrni enoti

V veliko pomoč mi je bila moja psička Julie in seveda vsi zaposleni in stanovalci.

Moj prvi delovni dan je bil ravno torek, to je dan, ko v Domu delujejo prostovoljci in je eden najbolj veselih in razgibanih dni v tednu. To je pomenilo, da sem se takoj po uvodnem razgovoru z Denisom napotil v skupni prostor, kjer je potekala delovna terapija z gospodom Lojzekom Kraljem. Nato me je prostovoljka gospa Ana Holdrijan odpeljala na modro enoto, kjer so stanovalci peli pesmi in brali knjigo. Ob tem naj povem, da sem se prav zabaval, ko od zapetih pesmi nisem poznal skorajda nobene. Prvi dan službe je zaznamoval moj strah, kako bom osvojil orientacijo po domu, kako me bodo sprejeli zaposleni in stanovalci. Kmalu sem ugotovil, da me ni treba biti strah, saj sem imel podporo vseh, še posebej mi je v veliko oporo bil Denis. Pri spoznavanju pa je gotovo precej pripomogla tudi moja psička vodička Julie, ki so jo skoraj vsi stanovalci vzljubili in če sem kdaj v Dom prišel sam, so spraševali po njej in jo pogrešali. Kmalu sem spoznal aktivnosti Doma in se vključeval, kolikor je bilo mogoče.

Moj delovnik je potekal med sedmo in trinajsto uro. Prvi dve uri sem preživel na recepciji, kjer sem sprejemal in prevezoval klice, usmerjal prišleke, kamor so želeli in delal dela na računalniku. Nato sem do pol enajstih sledil aktivnostim stanovalcev (telovadba, pevske vaje, zgodovinski krožek, prostovoljke itd). Med enajsto in dvanajsto uro sem čas

po navadi posvetil individualnim obiskom stanovalcev, zadnji dve uri pa sem zopet bil na recepciji. Ta način dela mi je bil zelo všeč.

Obiskoval sem vse stanovalce in z nekaterimi od njih sem se še posebej veliko pogovarjal. Trudil sem se, da sem jim krajšal čas in bil koristen. Vsako jutro sem poskrbel, da se je na internem programu domske televizije vrtela glasba in je bila zapisana kakšna lepa misel ali program dneva. Posebej sem bil vesel, ko mi je bilo zaupano, da za gospoda Lojzeka Kralja iz posnetih intervjujev naredim pisni zapis, ki ga je gospod Kralj potreboval, ker je sodeloval v projektu Naj prostovoljec leta. V veliko veselje mi je bilo tudi pomagati eni od stanovalk doma pri pisanju življenjskih spominov. Ko so spomini izšli, se mi je utrnila še dodatna ideja, da te spomine dam tudi v zvočno obliko. In tako sva se z gospo dogovorila, da jih bo ona prebrala in tako bo za vedno ostal spomin na njen glas. Obiskoval sem tudi rumeno enoto, čeprav morda malce redkeje kot ostale. Tudi tam sem se družil s stanovalci in se z njimi pogovarjal. V času svoje štirimesečne rehabilitacijske poti sem ob sredah po enotah poskrbel, da smo se zabavali ob tem, ko sem jim pripovedoval razne dogodivščine in jim igral na harmoniko. Vselej sem imel zraven tudi psičko, ki so jo lahko božali in jo kdaj pa kdaj celo razvajali.

Zelo se me je dotaknilo tudi predavanje gospoda Miljenka Kovačevića, ko je predaval o odpuščanju. Spoznal sem tudi bridkejšo oziroma temnejšo plat dela

v Domu in ta je v tem, da se moramo navaditi, da se ljudje tudi poslavljam s tega sveta in da nismo večni. Večkrat, ko me nekaj dni ni bilo, me je ob prihodu v Dom čakala novica, da se je kdo poslovil.

Čeprav sem aprila 2016 svojo rehabilitacijo zaključil, sem takoj na to uradno postal prostovoljec Doma. Še naprej sem obiskoval zgodovinski krožek, v katerem sem se ogromno naučil, saj me je zgodovina od nekdaj zanimala. Ob sredah sem po enotah animiral in zabaval stanovalce in tako sem ostal v stiku z Domom vse do danes. Preko Koroškega doma starostnikov sem spoznal tudi medgeneracijski center Ravne in tudi tam s psičko Julie nekaj časa deloval kot prostovoljec.

Izkušnja v Domu mi je dala neizmerno veliko. Prvič v življenju sem se zares zavedel, da lahko tudi sam naredim nekaj, kar bo nekoga zares razveselilo in osrečevalo. Neizmerno lepo sem se namreč počutil, ko sem prišel na enoto ali pa individualni obisk k stanovalcu in me je bil ta zares vesel. Ko sem se z njimi pogovarjal, sem večkrat začutil, da sva jim s psičko polepšala dan. In ta občutek, da delam dobro, me je zares napolnjeval. Članek bi resda moral nastati že lansko leto, ampak kot pravijo, bolje pozno kot nikoli. Hvala vsem, ki vam moja družba bogati življenje in vedite, da sem se tudi sam od vas stanovalcev in zaposlenih veliko naučil, veliko novega spoznal, predvsem pa postal bogatejši.

Lepo vas pozdravljam, vaš prostovoljec Jure Srebrovič, skupaj s psičko Julie.

Kristina Mauc, stanovalka modre enote

OCENE MESECEV (Pesem iz šolskih let)

JANUARJA svet je v snegu, sankamo se v strmem bregu.

FEBRUAR pripelje pusta, mastna so njegova usta.

MAREC nam pomlad prinese, vse zaspance naj potrese.

Da velika noč **APRILA** nam veselje bo delila.

MAJA rože zacvetijo, že ptički v vejah žvrgolijo.

JUNIJA je šole dost', lon'c poln je učenosti.

JULIJA je sonce vroče, Bog varuj nas hude toče.

AVGUSTA se veselo mlinsko bo kolo vrtelo.

Že **SEPTEMBER** v šolo kliče bistré fante in dekličé.

Grozdje je **OKTOBRA** sladko, sonce nam že sije kratko.

Ko v **DECEMBRU** božič mine, novo leto nam zasije.

Gospa Kristina Mauc s sestro gospo Justino Koletnik

Marija Kadiš, stanovalka srebrne enote

IZPOLNJENA MOJA OSEBNA ŽELJA

Pisalo se je leto 2015, ob 13. uri 4. novembra, ko sem hodla na terasi domače hiše in si hudo poškodovala levo ramo. Ravno je bil doma vnuk Miha, da me je takoj odpeljal k zdravniku in naprej v bolnišnico Slovenj Gradec na slikanje. Ugotovili so hujšo poškodbo ramena.

Po mnenju dr. Sagmaistra rama ni bila primerna za operacijo, tako so mi kosti ravnali »na živo« in mi vse skupaj trdo povili. Tako sem bila v bolnišnici pet tednov. Po petih tednih sem bila

Gospa Marija Kadiš na plesu s ključno osebo Ivico Peruš

premeščena v slovenjgraški dom starostnikov na rehabilitacijo.

V Domu sem bila 7. decembra 2015 nameščena v dvoposteljno sobo

z gospo Jožico. Dobro sva se razumeli, ampak želela sem si, da dobim svojo sobo. Po večkratni prošnji je prišla sestra z obvestilom, da se lahko vselim na srebrno enoto ter naj se glede tega sama odločim. Čeprav sem se težko odločila, sem se 13. februarja 2017 le vselila. Na srebrni enoti so me lepo sprejeli in med njimi se dobro počutim.

Vsa zahvala osebju doma, da so mi izpolnili mojo osebno željo, še posebej hvala gospe Marjani Kamnik. Zahvaljujem se tudi vsem na zeleni enoti, da so lepo skrbeli zame.

Iz sobe imam sedaj razgled na domski park, ki je lepo urejen, soba je sončna in prijetna. Vsem stanovalcem želim prijetno bivanje v našem prijetnem Domu.

Srečno!

Marija Kraker, stanovalka srebrne enote

ZOPET ČAROBNI DOGODEK NA MOJI GLASBENI POTI

Pred nedavnim mi je bilo sporočeno, da naj bi sodelovala pri snemanju pevske skupine učencev Tretje osnovne šole v Slovenj Gradcu. Ta pevski zbor je namreč pri nas v Domu dvakrat uspešno nastopil pod vodstvom gospoda Veršnika. Petje in recitali te skupine so nas poslušalce izredno navdušili, zato sem z veseljem sprejela to mikavno ponudbo

Izseki iz videa BODI DRUGAČEN

nastopa v tem projektu z učenci te šole.

Februarja letos se je pri meni oglasil gospod Veršnik. Pogovorila sva se o načrtovanem nastupu pevske skupine, kjer bi ob izvedbi njegove avtorske skladbe »Bodi drugačen, a ne napačen« tudi jaz solo odpela

nekaj teksta. To svojo skladbo mi je kar zaigral v celoti na sintisajzer in zapel tekst. Vzhičena nad slišanim sem ostala brez besed. Malo me je zaskrbelo, če bom le zmoгла odpeli svojo solo vlogo. Predal mi je CD s posnetkom omenjene pesmi in napisanim tekstom, da mi bo

v pomoč pri učenju. Poslovala sva se oba v upanju na uspešno izpeljavo tega video projekta.

10. marca 2017 sem odšla na snemanje na Tretjo osnovno šolo Slovenj Gradec. Tam sem srečala sorodnico Zalo Gerdej, službujočo na tej šoli. Spregovorili sva le nekaj besed, ko se mi je približal fantek iz njene skupine, ki se je privil k meni in mi dal čutiti, da sem dobrodošla. Presenečena sem bila tudi nad deklicama, ki sta me ugledali na hodniku. Vprašali sta svojo vzgojiteljico, če sem tista iz Doma, ki igra na klavir in bo pri njih pela. Pritrdila sem jima in rekla, da sem prijetno presenečena, ker sta me spoznali. Poslovile smo se s prisrčnimi objemi. Pogovarjala sem se še z nekaterimi otroki, ki so se zadrževali na hodniku. V tako kratkem času toliko novih poznanstev!

Odšla sem v učilnico, ker sta čakala gospod Veršnik in snemalec. Kmalu smo pričeli s snemanjem mojega glasu s tekstom skladbe Bodi drugačen, a ne napačen, nato pa še glas sina gospoda Veršnika, osemletnega Vitjana, ki je prišel na

snemanje za menoj. Vse se je dogajalo v improviziranem studiu. Zame je bilo vso dogajanje povsem nekaj novega kot je npr. istočasno snemanje glasu med poslušanjem posnete glasbe preko slušalk. Tokrat tudi s pomočjo dirigenta gospoda Veršnika, ki je skrbel za usklajeno zlitje glasbe in glasu. Tudi solist Vitjan je odlično izpeljal svoj del pesmi.

Po končanem snemanju smo ostali v učilnici gospod Veršnik in midva z Vitjanom. Tedaj pa je Vitjan začel na tiho peti melodijo z angleškim tekstom. Takrat je gospod Veršnik s projekcijo na platno predstavil pevca, ki ga je sin imitiral v petju in plesnih gibih. Da pa je moja »šokiranost« dosegla vrhunec doživetih presenečenj, je zopet poskrbel Vitjan in to z brezhibno in briljantno izvajanim koloraturnim odlomkom arije Kraljice noči iz Mozartove opere Čarobna piščal. In to v originalni legi komponirane melodije, po dani intonaciji gospoda Veršnika. Vse čestitke za tako profesionalno izvedbo tega mladega dečka. Na klaviaturi mi je še zaigral skladbe, ki jih sicer igra po notah

v prvem letniku glasbene šole. Pred odhodom domov sta me poklicali po imenu tisti dve deklici, ki sta me prepoznali pri prihodu. Poslovile smo se s prisrčnimi objemi.

Z gospodom Veršnikom in njegovim sinom smo šli domov v isto smer. Marsikaj smo si imeli povedati. Med drugim tudi to, da sta povabljeni v moj glasbeni »studio« v dom starostnikov, na glasbeni »party« v moji sobici. Vitjan se je želel odzvati kar takoj, a bil je čas kosila. Zaželel si je, da bi mu nekaj narisala, ker mu je očka povedal, da je v moji sobi na steni videl razstavo mojih risb. Obljubila sem mu, da se bom potrudila. Ob slovesu se je Vitjan postavil pred mene in me zopet šokiral, tokrat s komplimentom, ki ga bom pomnila, dokler bo dopustil moj spomin. Gospod Veršnik je dodal, da je sin odkrite narave, zato lahko njegovo izjavo jemljem resno. Hvala obema za tako čudovit zaključek dneva! Prijaznemu osebju Tretje osnovne šole Slovenj Gradec pa obilo lepih druženj z gojenci te šole.

Marija Kraker, stanovalka srebrne enote

VIDEO S-FAKTOR 2017 BODI DRUGAČEN, TRETJE OSNOVNE ŠOLE SLOVENJ GRADEC

Video pod zgoraj navedeno oznako, ki smo ga na srečo posneli v sicer malo vetrovnem, vendar sončnem vremenu, je po svoji vsebini tako zgovoren, da bi bilo v tem primeru vsako pisanje o tem popoln nesmisel. Gledalcu tega filma se je potrebno samo zazreti v te sončke, to je otroke, katerih biserni odsev oči (od najmanjšega do največjega) izražajo neverjetno radostno razpoloženje ob njihovi zborovski ali solistični izvedbi skladbe Bodi drugačen, avtorja melodije in besedila gospoda Vojka Veršnik. To je zgodba, ki se odraža v melodiji najlepših barv sončne mavrice.

Med pisanjem zadnjih vrstic tega članka sem 18. maja 2017 prejela

ZMAGOVALCI S-FAKTOR 2017

obvestilo gospoda Veršnika, da je ta video projekt zmagal, saj so zanj glasovali iz vse Slovenije. Kako čudovita novica! Zato: prisrčne čestitke vsem sodelujočim Tretje osnovne šole Slovenj Gradec v tem projektu, predvsem zborovski glasbeni skupini učencev te šole s solisti in gostujočemu solistu Vitjanu Veršniku. Gospodu Vojku Veršniku pa za poleg te idejno velikopotezno

izpeljane uspešnice (ob prisrčnih čestitkah) iskrena hvala za zaupanje in povabilo, da sem lahko sodelovala z vašimi učenci, s katerimi so se stkale nove vezi iskrenega prijateljstva, ki mi polepšajo vsak trenutek ob spominu nanje in na naše druženje ob snemanju videa S-FAKTOR 2017. Še enkrat, hvala.

Marija Matvos, stanovalka zelene enote

ŽIVLJENJE TEČE KAR PREHITRO

Kaj naj napišem v našo revijo Senior, ki bo letos praznovala že deveto obletnico obstoja?

Mislím, da moram še enkrat omeniti, da sem lansko leto doživela najlepši sprejem oz. doživetje, ko sem dobila povabilo predsednika države gospoda Boruta Pahorja, da se na

Brdu pri Kranju udeležim podelitve priznanja za Naj prostovoljko našega Doma starostnikov Slovenj Gradec, kar je bil edinstven dogodek v mojem življenju.

Kar pa se tiče mojega življenja v tem Domu, je letos že peto leto, kar sem tu. Življenje teče kar prehitro, čeprav se dogajajo razne stvari. Včasih kaj neprijetnega, včasih pa kaj razigranega, saj se dogajajo raznovrstne dejavnosti.

Hvala vsem sostanovalcem, s katerimi smo v dobrih odnosih, kakor tudi vsem zaposlenim!

Gospa Marija Matvos (levo) pri izdelovanju domačih rezancev

Marija Robnik, stanovalka modre enote

DAN ŽENA

Obiskali so nas otroci iz Tretje osnovne šole. Pripravili smo lep program. Otroci so naše največje bogastvo, zato smo bili še bolj veseli.

Obiskal nas je tudi gospod Tone Partljič. Skupaj z njim in otroki smo priredili manjšo predstavo. V našem Domu se vedno kaj dogaja, kot na primer telovadba, pevske vaje, razne igre, risanje, pletenje, kvačkanje, nabiranje in čiščenje regrata. Tudi na veliko noč ne pozabimo. Barvali smo pirhe, kuharice so spekle odlično potico, ki smo jo skupaj s pirhi odnesli k blagoslovu jedi.

Nastop učencev Druge OŠ ob 8. marcu na modri enoti

Marija Kraker, stanovalka srebrne enote

RAZSTAVA POBARVNIK

Le malo je manjkalo, pa se ne bi mogla udeležiti odprtja razstave Pobarvanke, osnutkov in študije za knjigo Melodija barv, avtorja Lojzeka Kralja s sodelavci Koroškega doma starostnikov, PE Slovenj Gradec.

Ob doživetem 24. novembra 2016 lahko rečem le to: zopet smo bili priča dogodku, ki ga lahko uvrščamo kot nekaj posebnega. Že ob samem vstopu v prostor, kjer so bili razstavljeni nepobarvani in pobarvani osnutki in študije za knjigo Melodija barv, je verjetno marsikomu ob pogledu na stenah visečih eksponatov zaigralo srce še ob Melodijah barv.

Gospod Kralj v pobarvankah omenja kombinacijo barv abstrakcije in fantazijske splete rož, listov, vijug in meandrov vsemogočih spleto. Pri tem je naš mentor pozabil omeniti svoja avtorska dela narisanih osnov vsemogočih oblik, ki so klicala po barvanju. Me, njegove sodelavke, nismo imele moči upreti se tem izzivom. Gospod umetniški vodja nas je nehote enostavno »zastrupljak« s svojimi številnimi, na novo narisanimi motivi, ki so bili hitreje na papirju kot naša sposobnost slediti tem inovacijam in jih usposobiti v željne barvne kombinacije po naši fantaziji. Za te »podvige« pa je bilo včasih res premalo 24 ur, sploh v času bližajočega se datuma odprtja razstave.

Da pa je nastalo do razstave vse, kar je vidno v končni fazi, je seveda svoj velik delež prispeval gospod Kralj sam in njegova ekipa pri nas zaposlenih ter mlade moči – gospa

Odprtje razstave pobarvank gospoda Lojzeta Kralja

Etijana Lesjak in gospa Maša Mlačnik. Žal nisem mogla biti v pomoč v zadnjih dneh priprav za omenjeni projekt razstave v KMC Ravne. Na srečo je bila rešilna bilka prostovoljka gospa Nevenka Rožej, ki je gospodu Kralju pomagala v zahtevnih prijemih za to razstavo. Svoj velik del montaže

je (kot vedno) pod budnim očesom gospoda Kralja izpeljal njegov pomočnik Mirko Lenart. Skupaj sta prazne stene v dvorani spremenila v čarobni svet melodije barv, ki so priklicale goste gospoda Kralja na slavnostni dan.

Ob 16. uri se je pričel program, ki ga je povezovala gospa Irena Fasfald. Kot govorniki so nastopili: direktor Koroškega doma starostnikov Črneče in vodja PE Slovenj Gradec gospa Marjana Kamnik, ki je tudi vodja KMC Ravne, ter umetnostna zgodovinarica gospa Milena Zlatar. Posebno poslastico nam je ponudil trio Hedera Vento, kjer je kot solistka z vokalno izvedbo izbranih pesmi nastopala gospa Mojca Kamnik, ki je ob novi zanimivi interpretaciji spremljave dveh kitaristov znova očarala poslušalce. Tudi pesem našega zbora Koroški mix je zadonela na tej prireditvi.

Za zaključek pa nas je – kot vedno za takšne priložnosti – čakal šampanjec s prigrizkom raznih

Odprtje razstave pobarvank gospoda Lojzeta Kralja

dobrot, pripravljenih s pomočjo prostovoljk, gospe Urške in osebja naše kuhinje iz Slovenj Gradca.

Posebna zahvala gre našemu vodstvu, gospodu Srečku Mlačniku in gospe Marjani Kamnik, za uspelo

izvedbo izdaje knjige pobarvank Melodija barv, ki bo gotovo našla lastnike za sprostitev ob barvanju, tako v mlajši kot starejši populaciji.

Tatjana Lušnic, prostovoljka

HIŠNI BEND DOMA STAROSTNIKOV ENOTE SLOVENJ GRADEC SE PREDSTAVI

»Napiši nekaj o našem bendu ... za Senior,« mi je na eni naših vaj rekla Jana. Ne ukazovalno, a sem vseeno videla, da misli resno. »Pa ne jaz,« sem se izmikala, »Mariji gre to bolje od rok. Njej je pisanje »mala malica«. Jaz pa raje pojem, kot pišem ...« Pa reče Jana: »Hitro napiši ... na kratko, potem pa lahko poješ, kolikor ti je volja in ti dopuščajo glasilke ... in upoštevaj to, da imaš večkrat hripav glas!«

No, sedaj mi pa ne preostane nič drugega, kot da začnem malo brskati po spominu, s katerim si pa, na žalost, nisva več v najboljših odnosih, sem si rekla. Ja, najprej so bile Srebrne iskrice (že davnega leta 2012). Takrat Jana še ni pela z nami, ampak smo pri njih sodelovale z nekaterimi stanovalkami srebrne enote (g. Vehovec, g. Dežman, g. Jaušnik ...

Hišni band, Tatjana Lušnic, Marta Gros, Marija Kraker in Jana Zamernik

tudi Marija Kraker, Marta Gros in jaz (Tatjana Lušnic). Takrat smo uprizorile skeč »Na sodišču«. Ko se nam je po prijateljskem prepričevanju pridružila še Jana Zamernik s kitaro, smo postale bend. Ampak, kako ga poimenovati? Poznale smo hišni bend Avsenik, hišni bend Moja Slovenija, ki nas je ob sobotnih večerih zabaval pred dvema ali tremi leti, pa smo rekle, da se bomo imenovalle kar hišni bend Doma starostnikov Slovenj Gradec. Prvi nastop smo izvedle za pusta leta 2014, maskirane v

Meksikance. V lepem spominu mi je ostal nastop našega benda v Kamniku na odprtju razstave gospe Jelke Lečnik z Raven. Z veseljem smo sodelovale tudi s Koroškim MIX-om z Raven na mnogih nastopih, kot članice MIX-a in kot Hišni bend (obletnice KMC, pod šotorom z županom – za upokojece, na alzheimer caffe, ob predstavitvi pobarvank gospoda Kralja v Radljah ob Dravi, na Ravnah, v Mežici ..., ob razstavi g. Toma Jeseničnika v Črnečah, na več prireditvah v

našem Domu (obletnicah, proslavah, rojstnodnevnih zabavah ... itd). Verjetno sem še kaj pozabila omeniti.

Ne morem pa mimo tega, da ne bi omenila sodelovanje benda ob svečani prireditvi ob podpisu dogovora o izvajanju uslug šoferjev prostovoljcev. Štirje – g. Plazovnik, g. Kotnik, g. Žumer in g. Ošlak so podpisali dogovore o izvajanju uslug, kar pomeni za naš Dom veliko pridobitev. Ob dogodku je sodelovalo večje število šoferjev iz širšega območja – vsi v svojih lepih uniformah in z Marijo sva imeli priložnost, da sva se peljali na prvo vožnjo. Pot je bila načrtovana do KMC na Ravnah, a se je zaradi pomanjkanja časa končala kar v Mercatorju. Najin šofer je bil g. Kotnik, ki naju je v lepi uniformi in z belimi rokavicami povedel skozi špalir uniformiranih šoferjev, naju gentlemansko posedel v avto, zapeljal za ovinek, potem pa je pritekla še novinarka TV SLO 1 z mikrofonom in me prosila za komentar o dogodku (uf, pa vseeno raje pišem, kot pa govorim v mikrofoni ... najraje pa pojem ...!).

Ko smo se pripeljali do Mercatorja, naju je g. Kotnik pod roko (z belimi rokavicami) odvedel do bifeja – ljudje so nas začudeno opazovali, medve pa sva bili zelo važni ... Kava nama je zelo prijala, še posebej zato, ker jo je plačal najin šofer.

V Domu so nas že težko čakali, potem sem jim zapela tisto pesem iz moje mladosti »Naj bo šofer ...« Pesem ima šaljiv tekst, kot na primer: »Drugi vince pijejo, šnops in liker, mene s kokto silijo, ker sem šofer ...« Ali pa: »Kolk je Mick in Franck in Pepc, Jožic in Ver, ki bi rade samo, da b'bil fant njen šofer ...« Potem je še bend zapel nekaj pesmi in videti je bilo, da smo vsi uživali, ker kar nismo hoteli iti narazen. In pesem pravi v refrenu še: »Zdaj na pot, brez nezgod, šofer, srečno pot!« In to naj velja tudi za naše šoferje – prostovoljce!! Srečno pot in še na dolgo sodelovanje!

Pa naj na kratko opišem še naše zadnje prijetno doživetje. Z bendom smo se udeležile izleta članov KMC iz Raven na Koroškem. Najprej smo obiskali Dom starejših občanov v Domžalah. Tukaj je g. Kralj skupaj s stanovalkama našega doma, go. Slemnik Marijo in go. Krebl Marijo, predstavil svojo pobarvanko. Zapel je tudi Koroški mix pod vodstvom g. Joca Praperja, predstavila se je

Podpis pogodbe s prostovoljci, člani Društva šoferjev in avtomehanikov Slovenije

gledališka skupina KMC, gospa Štruc iz Koroškega mix-a je s smešno zgodbo nasmejela vse zbrane, tudi naš bend je zaigral tri pesmi. Ob prvi smo bile kar malo zmedene zaradi nepričakovane spremljave iz ozadja (nekega gospoda z orglicami). V nadaljevanju pa je vse tako dobro izpadlo, da bi gospoda najraje sprejele v bend. Potem smo peli še skupaj s stanovalci doma in bilo je lepo. Pot smo nadaljevali na Ljubljansko barje in si ogledali muzej koliščarjev. Obiskali smo Županovo jamo (včasih se je imenovala Taborska jama) – biser doljnskega kraškega sveta. Od našega benda se je za spust v jamo odločila samo najmlajša – Jana - Marta, Marija in jaz pa smo z nekaterimi z Raven, ki se tudi nismo (iz objektivnih razlogov !!) odločili za obisk jame, čakale zunaj. Ni nam bilo dolgčas, prepevali smo, zabavo pa je malo pokvarila osa, ki je Marijo pičila v veko. Junaško je preživela napad. Ji pa nekaj časa ni bilo treba senčiti enega očesa, ker je imela tako že modro. Pa je nekaj prihranila pri make upu. Največji junak je bil gospod Kralj, ki je tudi šel v jamo. Ven je prišel nepoškodovan, a blaten skoraj do kolen. Vsi pa so bili malo podhlajeni in ga. Marjana je lahko kot ključna oseba pomagala Mariji tako, da ji je kot obkladek posodila svojo mrzlo roko za njeno boleče oko ...

Naš izlet se je bližal koncu. Odpeljali smo se v Višnjo Goro in obiskali Pripravljalni center Višnja Gora – zavod Pelikan – Karitas, kjer nudijo pomoč odvisnikom in njihovim družinam. Ogledali smo si

njihovo vzorno urejeno bivališče. Trenutno je tam pet simpatičnih fantov, ki sami skrbijo zase (kuhanje, likanje, pospravljanje, delo na vrtu ...) seveda ob strokovni pomoči tam zaposlenih. Eden od fantov ima tam harmoniko in nagovorili smo ga, da nam je zaigral pesmi V dolini tihi in Čebelar. Vsi skupaj smo peli ob njegovem igranju. Bilo je zelo lepo in čustveno obarvano in mislim, da bo vsem nam, kakor tudi fantom, dogodek ostal v lepem spominu. Ob odhodu smo se z vsemi oziroma vsakim posebej poslovili in jim zaželeli močno voljo, uspešno terapijo in hiter povratek domov. Srečno, fantje!!

Odpeljali smo se še na Jelenov rog, kjer nas je presenetil gospod Kamnik s kitaro in njegovimi lepimi koroškimi pesmimi, tam je tudi naš Bend zapel dve pesmi in še vsi skupaj s Koroškim mixom. Še prej pa smo si seveda vsi – vsak po svoje – »privezali dušo« - kot se reče (jaz s pivom), in z odličnim divjačinskim golažem s polento. Za konec pa še s sladico ... mmmm ... Potem pa hitro na avtobus in proti domu, ker se je šoferju zaradi naslednje vožnje zelo mudilo.

Pripis: Takole je pa vizualno videti naša »najnovejša izdaja« - po tem, ko nas je gospa Kamnik opremila z novimi, enotnimi verižicami! A nismo lepo »popedenane«?

*Srečana prisostitev ob predstavi izvajamli
ukluj šoferjer - PROSTOVOLJCEV stanovalcem
KDS - P.E. Slovenj Gradec*

Dne 15. 10. 2016 smo stanovalci Koroškega doma starostnikov P.E. Slovenj Gradec št. priča zmagovitih dogodkov in to predstavo dogovora študientki šoferjer in avtomobilisti Slovenije. Na to srečano prisostitev je v našo dvorano z te časopisnimi gosti, stanovalci in domstvom HEPE - pripravljalo 20 uniformiranih šoferjer - med njimi tudi šoferja. Preseli so na nekaterih rednih rednih.

Tečaj je vse pilotne v dvorani zadržala naša našega DOMA gospa mag. Marjana KAMNIK in povedala, da s tem dnem srečano pripravljajo dogovor o izvajanju prostovoljnega dela s hišnimi pomočniki šoferji ZŠPH Slovenije in kako prostovoljno opravljati storitve prostovolja za stanovalce tukaj. DOM-a, da kaj ideje?!

Je našaj del je bilo kar nekaj prijateljev in šoferjev tukaj, stanovalci to, da so vključeni v lokalno šoferje. Et našaj, intenzivno premišljevanje o tej storitvi se je na vrhovi šoferji z PLAZOVNIK in našo pomočjo to storitvi, ki bi jo opravljali vsilovni šoferji.

Odgovor g. PLAZOVNIKA, predsednika ZŠPH Slovenije, je bil: Z odlično na to, da je to vsilovni šoferji, so primerni za to delovanje in ta projekt.

Z dogovorom, ki so ga podpisali, posredniki in lastniki, na eni strani, ter naša DOM-a starostniki št. Gradec na drugi strani, so nastalo opredelili načinu postopka. V ta projekt pa so vključeni šoferji: Franc Ozarkovnik, Anton KOTNIK, Emil ŽUHAN in Anton OSLAK.

Na čast in v zahvalo za pomoč prostovoljne storitve imenovanih šoferji je za to plečnito postavitno kadonela pesem našega domstvom postojnega šoferja in DIDKINA posame PRINESI NA ROKO, ki jo je zapela TATJANA LUŠNICA in njeni spremljevalci na klavirski.

Po zaključeni predstavi smo bili z g. Tatjano Lušnico postavljeni na simpatično večerjo. Obse, sta namino šoferja uniformirani šoferjer in šoferke, kar je bilo vedno prisostitev stoji vrt. Namesto priložnega izleta v KHC Rarne, tam se oddihali za kobilico v kotaru, kjer naj bi častje našaj šoferji, KOTNIK.

V DOM-a so nas čakali s starostnimi kotaru. Sledilo je druženje z 20 šoferji in 2 ostale družilo. Na piluho po stvarjanje je zapet se domstvi ZŠPH, kar tres 4 članice - go šoferke. Častili smo št. kvadratni in poklonovalnost in nemošt naših prostovoljcev in, tudi pomočnik.

rala (Zaključitev) našemu rednemu postaj naši šoferji DOM-a - go, karjanci za rojet, večerjo sli mnogih projektor, ki namu dočetrno lojatižo naš šoferji št. sloj. - Čestitki moram, da smo v šoferjih in kotaru s pomočjo karističih prostovoljcev ukluja šoferjev prostovoljcev.

DOM starostnikov - št. Slov. Gradec, 10. 6. 17. Marjana - Ewa KRAKER

Marija Kraker, stanovalka srebrne enote

PREDSTAVITEV KNJIGE MELODIJA BARV V DOMU ZA STAREJŠE OBČANE DOM HMELINA RADLJE OB DRAVI

5. 4. 2017 smo se iz Koroškega doma starostnikov, PE Slovenj Gradec, odpeljali v Dom Hmelina, dom za starejše občane Radlje ob Dravi. Namen obiska tega doma je bila predstavitev pobarvank Melodija barv gospoda Lojzeka Kralja. Vodja našega Doma v Slovenj Gradcu, gospa

Marta Gros, stanovalka srebrne enote

ALZHEIMER CAFE in donacija »klopce«

Ob 16. uri je naš hišni bend čakal tretji nastop tega dne. Pele smo na sedmem druženju alzheimer caffe-ja v dvorani našega Doma. Praviljično število sedem je bilo tudi za stanovalce KDS, PE Slovenj Gradec, srečno. Namreč, tudi naši stanovalci rumene gospodinske enote so bili dobili klopco, donirano s strani slovenjgraškega Lions kluba. Na to klopco, postavljeno na oder dvorane, je kot prva uporabnica sedla gospa Marija Geč. Očitno se je na njej počutila udobno tudi ona. Lepo pripravljene in pognrjene okrogle mizice so bile kaj kmalu zasedene s strani naših stanovalcev, njihovih sorodnikov in drugih gostov. Vodja našega Doma, gospa Marjana, je predstavila Iwano Ewo Kosi, dr. medicine specialne nevrologije, ki je predavala o izzivu alzheimerjeve bolezni. Odgovarjala je tudi na zastavljena vprašanja. Ob ekspeditivni postrežbi kavic, »sladkih grehov« ter

Predstavitve knjige Melodija barv v domu starejših občanov Hmelina v Radljah

mag. Marjana Kamnik, je po svojem govoru direktorici doma Hmelina, gospe Silvi Duler, in prisotnim v dvorani predstavila našega prostovoljca, gospoda Lojzeka Kralja, našo prostovoljko gospo Nevenko Rožej in nas, hišni bend Doma starostnikov Slovenj Gradec. Kar

uspešno smo izpeljali svoj pevski nastop ob spremljavi kitare in harmonike.

Sledilo je druženje ob barvanju motivov iz pobarvanke. S pomočjo gospoda Kralja in gospe Nevenke, njegove zveste pomočnice, so se narisani motivi zainteresiranih

stanovalk radeljskega doma starejših hitro spreminjali v barvno idejne kompozicije na pobarvankah. Med tem časom smo ostali izkoristili čas za ogled lepo urejenega Doma in okolice. Izredno smo bili navdušeni nad svetlo, prostorno sobano delovne terapije, z vsebino prispevka za poslastico ob zajtrku. Da je smisel takšnih srečanj med domovi povezanost in nova poznanstva, ki so vsem vlila veselje in srečo v odprta pomladanska srca, sta soglašali tudi obe vodji, gospa Duler in gospa Kamnik, kot je tudi navedeno na spletni strani našega Doma.

Alzheimer cafe in donacija klopi Lions kluba SG

brezalkoholnih pijač je to druženje – kot zmeraj - minilo v vsesplošnem zadovoljstvu prisotnih poslušalcev.

Zahvala gre posebej naši vodji, gospe Marjani, in ostalim članom Lions kluba Slovenj Gradec za domiselno podarjeno »klopco« stanovalcem naše rumene gospodinjske enote. Nedvomno bo služila svojemu namenu, predvsem v toplih obdobjih, pod senčniki in ob kavici v njihovi »letni rezidenci«, kjer se tako radi zadržujejo.

Predsednik Lions kluba g. Stanislav Pušnik z Marijo Geč in delom delovnega tima rumene enote

Marija Kraker, stanovalka srebrne enote

DONACIJA (MAJ 2017) LIONS KLUBA SLOVENJ GRADEC NA PREVALJAH IN SLOVENJ GRADCU

16. 5. smo se naš hišni bend in gospa Karmen z vodjo Koroškega doma starostnikov, PE Slovenj Gradec, gospo Marjano Kamnik, odpeljali na Prevalje, v Dom starejših na Fari. Tam je bend nastopil s pesmimi ob spremljavi kitare in harmonike, in to ob izročitvi dominirane »klopce« Lions kluba Slovenj Gradec. Ob postavitvi te klopce v prostorih Doma so se takoj posedli štirje stanovalci, ki

Donacija klopce: Dom Na Fari Prevalje

so se na njej očitno udobno počutili. Po govoru gospe Kamnik, ki je tudi članica tega humanega Lions kluba Slovenj Gradec, govoru predsednika navedenega kluba, Stanka Pušnika, in zahvali direktorice prevaljskega

doma starejših, Stanke Vauh, so nas pogostili s pecivom. Po krajšem druženju smo se poslovili in nadaljevali z vožnjo proti Ravnam, v KMC.

Anica Sterle, prostovoljka na rumeni enoti

KAM S PROSTIM ČASOM?

Ob upokojitvi začneš razmišljati, kam s prostim časom. Veliko načrtov imaš, da boš naredil vse tisto, kar si zamudil. Tudi jaz sem si mislila, da bom vse sorodnike in prijatelje lažje kdaj obiskala, prebrala bom vse knjige, ki jih imam na policah, pletla, čez poletje obdelovala vrtove, to je moj največji hobi, da sem v naravi. Ampak dnevi na jesen življenja so hitrejši od tebe in delo ne gre več tako hitro od rok. Korak je počasnejši, a kljub temu bi rad bil malo koristen. Tako sem se včlanila v Karitas, kjer sem sodelovala 14 let. Večkrat sem obiskala tudi ta dom starostnikov, kjer sem že imela kar nekaj prijateljic in znane domačine. Potem pa mi je sosedka iz bloka predlagala, če bi hotela obiskovati tudi njeno teto, da bi se skupaj sprehajali in družili. Tako sem junija 2012 prvič stopila na rumeno enoto, kjer sva z gospo Marico postali pravi prijateljici. Sprehajali sva se, pogovarjali o mladosti ter se smejali. Ko pa se je zdravstveno stanje gospe tako poslabšalo, da je bila priklenjena na posteljo, sva največkrat peli stare

Gospa Anica Sterle (levo), prostovoljka na rumeni enoti

narodne pesmi, veliko jih je znala. Zadnjo pesem sva peli še nekaj dni, preden se je za vedno poslovila. Tako sem spoznala rumeno enoto. Po njeni smrti sem še kar naprej prihajala. Predlagali so mi, da postanem prostovoljka in tako sem sprejela etični kodeks o prostovoljstvu ter njihova pravila. Zdaj se družimo vsak torek med 9.00 in 11.00 uro. Včasih tudi druge dneve za kakšno uro. Sedaj najraje posedamo pred leseno hiško, na poletni terasi se malo žogamo, najrajši pa prepevamo. Prinesejo nam kavo, sok, kakšen posladek in tako nam čas v prijetnem druženju kar

hitro mineva. Poleg skupnega druženja sem se udeležila tudi številnih predavanj, ki jih organizirajo v Domu, predvsem na temo demence, kar mi sedaj pri komunikaciji s stanovalci na rumeni enoti kar prav pride. Tako je moj prosti čas spet vsaj malo bolj izpolnjen. Z veseljem prihajam sem, saj se tako počutim spet koristno. Veseli so me stanovalci in tudi uslužbenci. Hvaležna sem, da so me tako lepo sprejeli medse in mi tako omogočili, da kljub starosti hkrati z njimi še naprej osebno rastem in se razvijam.

Marija – Ria Kraker, stanovalka srebrne enote

DAN ODPRTIH VRAT NA SREBRNI IN MODRI GOSPODINJSKI ENOTI

16. 8. 2017 je bilo v našem Domu druženje stanovalcev in ključnih parov ob kulinarčnih dobrotah pod naslovom DAN ODPRTIH VRAT NA VSEH ENOTAH. Tokrat na naši srebrni in modri gosp. enoti. Stanovalci naše enote so se odločili za ocvrti krompirček, na modri pa za burek.

Način tega druženja je bil izveden prvič in to uspešno.

Na naši enoti je bilo še posebej slavnostno, saj smo proslavljali novo pridobitev, in to obnovo kuhinjskega dela naše jedilnice z montažo novega pomivalnega stroja, kakršnega imajo že vse gosp. enote. Sedaj je tudi pri nas zelo olajšano pomivanje posode v novih, večjih koritih in pospravljanje posode v stroj in iz njega. Hvala!

Med cvrtjem krompirčka, ki sta ga pripravljali ga. Jana Zamernik in družabnica ga. Slavica sva naše stanovalce in prihajajoče goste drugih enot zabavali ga. Tatjana Lušnic s svojo kitaro, moja malenkost pa s spremljavo na sintisajzer. To vzdušje je popestrilo še petje prisotnih, čakajočih na ocvrto kulinarčno dobroto. Po pokušini krompirčka in prinesene kave s sladoledom iz zelene enote,

Dan odprtih vrat na srebrni in modri enoti

so »gostje« nadaljevali pot na modro enoto, kjer jih je čakal burek.

Tudi mi smo sosedom poslali naš ocvrti »izdelek«, od njih pa prejeli njihovo kulinarčno dobroto – burek.

Pozdravljamo idejo pobudnika za ta način druženja, saj se tako med nami stanovalci Doma tkejo nova

poznanstva, ki nas povezujejo, kar se je izkazalo v pozitivnem smislu s tem novim načinom obiskovanja stanovalcev na drugih enotah. Zato prosimo še zopet za kakšen DAN ODPRTIH VRAT! Hvala za tokrat in za v naprej!

Kristina Mauc, stanovalka modre enote

KAKO SMO DOČAKALI NOVO LETO 2017

Po večerji smo mize združili in še kar nekaj nas je ostalo, ki smo potem nadaljevali in počakali polnoč. Vsi smo bili veseli in nasmejani. Mize so ponujale dobrote, v kozarcih se je svetilo od sokov do raznih vrst vinčka, tudi šampanjec je s svojim zvokom oznanil novo leto. Gospod Logar je bil

Gospa Kristina Mauc s hčerko na silvestrski večer

za strežnika in »kelnerja«. Super se je obnesel. Poimensko ne bom naštevala, toda vsem udeležencem je bilo lepo. Tudi za glasbo smo poskrbeli. Nismo pa delali kakšne

»galame«, da ne bi motili ostalih oskrbovancev. Ob polnoči smo si voščili in izrekli želje. To so bile v glavnem želje za zdravje in razumevanje. Okrog pol enih nam je prišla voščil gospa Kraker s srebrne enote. Počasi smo se razšli in plegli v svoje postelje.

Tako sem opisala naš preskok iz leta 2016 v leto 2017. Naj bo zdravo in srečno.

Ob koncu leta se šika tudi beseda hvala, ki jo premalokrat izrečem. Ta naj velja osebju Doma in vsem, ki nam strežejo.

Marija Kraker, stanovalka srebrne enote

3. DELAVNICA 4. BRALNE SEZONE »BEREMO ZA NAGRADO TONETA PARTLJIČA«

V četrtek, 23. marca 2017, smo se v Koroškem domu starostnikov, PE Slovenj Gradec, zopet srečali s pisateljem gospodom Tonetom Partljičem, in to na tretji delavnici že četrte bralne sezone »BEREMO ZA NAGRADO TONETA PARTLJIČA«. Letos so bila na željo bralcev izpostavljena dela pisatelja, pesnika in velikega domoljuba Franca Ksaverja Meška.

Vodja našega Doma starostnikov v Slovenj Gradcu, gospa mag. Marjana Kamnik, je povedala, da smo v začetku bralne značke vključili v to aktivnost čim več naših stanovalcev, pozneje pa otroke naših zaposlenih ter zaposlene. Tako smo širili to mrežo in nato povabili učence osnovnih šol, Srednje zdravstvene šole in gimnazije. Prvo leto je bilo vključenih štiristo bralcev. Tega nismo pričakovali, saj niso brali vsi, bili so tudi pasivni bralci. Nekaterim berejo prostovoljci ali pa nekateri učenci sodelujejo v teh programih in delavnicah. Kljub temu govorimo o številu 2500.

Gospa Darja Vrhovnik je kot povezovalka navedene prireditve izjavila, da smo z uspehi lahko več kot zadovoljni. Vedno znova pa nas gospod Partljič s svojo prisotnostjo navdušuje. Se pa je v tem času že sprijaznil z dejstvom, da se bralna značka imenuje po njem, čeprav je še živ. Z veseljem prihaja v naš Dom v Slovenj Gradcu.

Tokrat je gospod Partljič za prireditev poleg načrtovanih skečev in »kviza presenečenj« za »svoje žrtve« imel napisan svoj scenarij za kratko odigrano zgodbo oz. celoten program, ki ga je spisal skupaj s sodelavkami in so vanj bili vključeni učenci OŠ Slovenj Gradec, dijakinje Gimnazije Slovenj Gradec, naši prostovoljki, tukajšnje stanovalke in stanovalec ter tukajšnje uslužbenke. Številčno seveda po programu.

Čeprav samo po eni vaji, je ta prireditev – in to še ob pesmi našega

Utrinki iz 4. bralne sezone Beremo za nagrado Toneta Partljiča

pevskega zbora – lepo uspela. Da je temu tako, priča intervju gospe Darje Vrhovnik in izjave posameznikov.

Gospod Partljič je med drugim še dejal:

»Mogoče kdo misli, da povsod tako rečem, da rad pridem v Trebnje, na Vrhniko, ampak ni res. Ta Dom me na nek način vleče. Če mi je omogočeno, nastopam, pa ne zato, da se kažem, ampak spodbudim ljudi, ki tu stanujejo, ki imajo pretežno čez osemdeset let. Tudi nekateri malo bolni ..., če tudi oni nastopajo. To mi da vero, da človek ima energijo, čustva, da je kompleten, ne glede, koliko je star. Zato me veselijo pristopi gospe Marjane Kamnik, vodje Doma, ker se mi zdi, da zna aktivirati ljudi ... V tem Domu ni mrkih ljudi – vsaj ti, s katerimi sem v kontaktu, niso takšni. Najbolj sem očaran, kadar imamo na predvečer vaje, pa se jih tu veliko zbere. Ura je bila 21., pa bi še bili. To mi daje dodatno veselje. Zakaj? Zato:

»Meni se Tone Partljič kot režiser zdi zelo, zelo zabaven. Dobro zna postaviti igro. Dobro nastavi, kje bo kdo sedel. Potek igre dobro pove ... Zelo uživam, ko nastopam!« Klemen, OŠ:

»Zelo smešen, pa strog, kot se za režiserja spodobi.« Aleks, OŠ:

»Zelo zabaven, malo včasih glasen.« Kali, OŠ:

V nadaljevanju je gospa Maja Gregorič, stanovalka Doma, povedala: »... zaključek tega branja bralne značke, pa še seveda sodelovanje s čudovitim človekom. Boljšega si ne bi mogli želeli. Močan človek, poln idej in sočutja do ljudi.«

Mirko Rotovnik, stanovalec, je povedal: »To je nekaj, kar ni za povedat. Vedno, ko pride, nam da neko energijo, da imamo voljo do nadaljnega dela. Res je enkrat!«

Marija Robnik, stanovalka, je povedala: »Gospod Partljič je res številka ena A. Res lušno je z njim delat. Človek, ki ti odkrito pove v obraz. Prijazen in čisto domač.«

Darja Vrhovnik, voditeljica programa: »Vse nastalo je velika dodana vrednost tega projekta, ki ne prinaša s seboj samo branja, ampak tudi dogodke ...«

Sandra Pavše, zaposlena v tukajšnjem Domu: »Danes smo zaključili s tretjo delavnico četrte bralne sezone in prihajamo h koncu. Čaka še pohod po Meškovi poti 21. 4. 2017. Zaključimo pa v Koroškem domu starostnikov, PE Slovenj Gradec, z zaključno prireditvijo 25. 4. 2017. VABLJENI!«

Pa še kdaj na svidenje, dragi nam prijatelj gospod Partljič! Hvala za prijetne urice z vami!

Rotovnik Mirko, stanovalec
modre enote

Gospod Mirko Rotovnik na plesu seniorjev s ključno osebo Ksenijo Bukovec

PESEM

*Nocoj doma s tabo sem draga,
čeravno tam daleč si sama,
spet prišel bo tisti čas,
kot ptica bom hitel v vas.*

*Na nebu zvezde bleščijo
in misli k tebi hitijo,
rad bi te zopet objel
in s tabo v naravo odšel.*

*Topli so poletni večeri,
draga, mojih želja ne prizadeni,
v naravo bi s tabo odšel
in svojo ljubezen ti razodel.*

*Nocoj s tabo sem, draga,
čeravno tam daleč si sama,
prišel bo tisti čas,
kot ptica poletel bom k tebi v vas.*

Marija Kraker, stanovalka srebrne enote

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK V SLOVENSKEM PARLAMENTU

Na pevskih vajah zbora Koroškega MIX-a v KMC Ravne na Koroškem nas je obiskala gospa Marjana Kamnik, vodja Koroškega doma starostnikov Slovenj Gradec in KMC Ravne na Koroškem. Sporočila nam je, da smo kot nastopajoči gostje vabljeni v stavbo slovenskega parlamenta v Ljubljani, predvidoma 18. novembra 2016. Bili smo prijetno presenečeni. Pobudnik tega našega obiska je bil poslanec državnega

pred državnim zborom. Tudi kuharice našega doma in prostovoljke iz KMC-ja so imele precej dela s pripravami za projekt koroškega zajtrka. Do določenega datuma je bilo vse nared.

18. novembra se je naša prijavljena skupina odpeljala v Ljubljano. Ob izstopu z avtobusa smo v dežju odšli v stavbo parlamenta, tam odložili prtljago in se napotili v dvorano, kjer je že čakala miza s pogrinjki pripravljenih dobrot koroškega zajtrka: ocvirki, pašteto, raznimi namazi, potico in drugimi dobrotami – vse domače, delo naših kuharic Doma in prostovoljk KMC-ja – s črnim koroškim kruhom, z neškropljenim bobovcem ter brezalkoholnimi napitki. Enostavno fantastično!

Ob prihodu predsednika državnega zbora, gospoda dr. Milana Brgleza, je točno ob 9.30 uri ob

Tradicionalni slovenski zajtrk v slovenskem parlamentu

zbora, gospod Danilo Anton Ranc, ki je v KMC ob ogledu filma o Koroški in njeni kulinariki izrazil željo, da bi ta film predvajali poslankam in poslancem državnega zbora.

Pristali smo na gostovanje in gospa Kamnik je prevzela vlogo koordinatorke tega izleta in izkoristila vabilo gospoda Ranca za predstavitev koroške kulinarike - tradicionalnega slovenskega zajtrka na koroški način. Ta možnost se je gospe Marjani zdela primernejša kot Rančeva, saj je slednji naš obisk predlagal v času Festivala za tretje življenjsko obdobje v Cankarjevem domu.

Pričele so se intenzivne priprave. Naš zbor z dodatnimi vajami in z gostjo, gospo Mojco Kamnik kot strokovno vodjo in dirigentko tokratnega nastopa Koroškega MIX-a

dirigiranju Mojce Kamnik, spremljavi na kitari gospe Jane Zamernik in na harmoniki gospe Tatjane Lušnic zadonela pesem našega pevskega zbora »Oj, mi smo pa tu na Koroškem doma«. Deležni smo bili velikega aplavza, kar nam je dalo dodatno energijo in sproščenost.

Sledil je pozdravni govor gospe Marjane Kamnik, govor predsednika državnega zbora dr. Milana Brgleza, predsednika Sveta koroške regije in župana občine Ravne na Koroškem, gospoda Tomaža Rožena. Kasneje so potekali še intervjuji poslancev, gospoda Danila Ranca, Bena Kopmajerja, Ivana Škodnika, Matjaža Hanžka, dr. Franca Trčka in gospoda Janija Prednika, svetovalca v kabinetu ministra Dejana Židana, čigar zasluga je, da je pred petimi leti bil uveden

Tradicionalni slovenski zajtrk v slovenskem parlamentu

projekt tradicionalnega slovenskega zajtrka kot vseslovenski projekt, ki spodbuja zavedanje o pomenu in vrednostih lokalne samooskrbe, o dejavnostih domače pridelave itd.

Nato je svojo pesmijo v koroškem narečju nastopil glasbenik, gospod Milan Kamnik, ki je ob spremljavi na kitaro in orglice vzbudil dodatno pozornost navdušenih poslušalcev, katerih število se je občutno povečalo. Po pesmi Koroškega MIX-a je gospa Kamnik povabila goste na koroški zajtrk, katerega vsebino sta predhodno predstavili članci gledališke skupine KMC Ravne na Koroškem, gospa Vika Pisar in gospa Mojca Merkač. Po predvajanem filmu o Koroški in njeni kulinariki so se gostje predali užitkom ponujenih dobrot.

Med druženjem ob zajtrku je imela gospa Darja Vrhovnik intervju še z nekaterimi prisotnimi, gospa

Dunja Vrhovnik pa je snemala zanimivo dogajanje. Očitno so bili gostje enotnega mnenja, da takšnega tradicionalnega zajtrka v preteklih letih v tem hramu ne pomnijo oz. ga še niso doživeli. Gospa Darja je dejala, da ni bilo nič strogega, ampak prisrčnost in preprostost, kar je navdušilo vse prisotne, posebno pa predsednika državnega zbora, ki je med drugim izjavil: »Korošci so zopet dokazali, da so za 'mušter', in danes je Koroška srce Slovenije.«

Po ogledu parlamenta iz lože nad prostorom, kjer zaseda državni zbor, smo na povabilo koroških poslancev z njimi odšli na kavico in se v prešernem razpoloženju pogovarjali o zanimivih temah aktualne problematike. Za tem smo, čeprav je deževalo, odšli na ulico, kjer so naše kuharice pod platneno streho stojnice mimoidočim ponujale »ulični« koroški zajtrk.

Ta dan je zagotovo uspel in v zadovoljstvo vseh, ki so začutili utrip koroških src, ki so tokrat dokazala, da so še več kot za »mušter«, saj so ob kramljanju in s pesmijo ustavili čas v »hramu reševanja« političnih spletk, kar je bilo ob tem nepozabnem druženju vsaj za malo časa postavljeno na stranski tir. Torej: koroški zajtrk je bil dogodek, ki ga v državnem zboru prav gotovo še niso doživeli.

Gospa Darja Vrhovnik je izjavila, da to, kar se je zgodilo, zgodilo samo zato, ker je imela koordinacijske niti v rokah gospa Marjana Kamnik, saj je bilo vse, kot mora biti in takrat, ko mora biti. Zato, gospa Marjana, prisrčna hvala za še eden od mnogih vaših uspešnih odmevnih projektov, seveda ob pomoči vaše požrtvovalne ekipe, kateri tudi vso priznanje in pohvala!

Nevenka Rožej, prostovoljka

NI TAKO ENOSTAVNO, KOT JE VIDETI

V Domu starostnikov Slovenj Gradec že od odprtja dalje aktivno potekajo različne ustvarjalne dejavnosti. Nekatero stanovalke pletejo, druge se ukvarjajo s kvačkanjem okrasnih prtov in drugih predmetov. Med zelo prizadevnimi

so v Domu tudi stanovalke, ki se vestno udeležujejo risarskih dopoldnevov. Pod skrbnim mentorjevim vodstvom zavzeto barvajo različne cvetlične in druge motive, ki jih uokvirjene nato razstavijo na stenah v Domu in tako pripomorejo k ustvarjanju prijetne in domačne notranjosti domskih prostorov.

Omenjene stanovalke so pri risanju zelo aktivne in na svoje delo tudi osredotočene. Med njimi je tudi gospa Marija Slemnik, ki je kljub 94. tim letom zelo marljiva, čila in zdrava. Ročne spretnosti je izpopolnila že v mlajših letih

Predstavitev pobarvank v Medgeneracijskem centru v Mežici - gospa Slemnik in gospa Marija Kriebel

z retuširanjem fotografskih slik v bližnjem foto-salonu. Pri risanju oziroma barvanju risb je tiha in natančna. Glede na njen miren značaj in prav tak način njenega risanja, je zanimivo dejstvo, da je v mlajših letih z veseljem igrala v igrah in skečih v krajevnem amaterskem gledališču in tako nevsiljivo in ljubeznivo razveseljevala številne obiskovalce teh predstav.

Svojo mladost je gospa Marija preživljala v domačem kraju. A še ne dvajsetletno je v času 2. svetovne vojne okupator odvedel v delovno taborišče v Nemčijo, kjer kljub tamkajšnjim težkim razmeramni obupala. Še več: v »lagerju« so jo sojetnice iz Poljske kmalu naučile izdelovati, tj. »vozlati« lepe prtičke. Take še dandanes z veseljem izdeluje in prijazno poklanja vsem, ki jo zanje zaprosijo.

Z ozirom na to, da je izdelava vozlanih prtičkov v naših krajih dokaj redka in nepoznana, je gospa Marija že izrazila željo, da bi svoje znanje z veseljem posredovala tudi drugim stanovalkam. Nekatere zainteresirane članice rokodelske skupine smo se

Delovno učeča se skupina gospoda Lojzeka Kralja

zato »vozlanja« omenjenih prtičkov že poskusile naučiti. Kmalu smo ugotovile, da to le ni tako enostavno, kot je videti. Zato bomo morale zadano praktično »nalogo« čimprej ponoviti in si to znanje in spretnost še pridobiti. Zavedamo se, da je tovrstno znanje gospe Marije in ostalih

čipkaric dragoceno, zato ga je vredno osvojiti, ohraniti v življenju in prenesti tudi drugim ljubiteljicam čipkarskih umetnin.

Upam, da nam bo to čimprej uspelo.

Marija Kraker, stanovalka srebrne enote

SLAVJE V KMC RAVNE NA KOROŠKEM

Zopet nas je čakala pogostitev. Povabljeni smo bili na okroglo obletnico osebnega praznika gospe Marte Kovačec Vrenčur. Na željo slavljenke ji je zapel naš Bend. Po čestitkah je sledila ponudba raznih dobrot. Druženje se je odvijalo v odličnem razpoloženju, bilo je prisrčno. Ob zvokih harmonike, ki jo je odlično obvladal gospod iz družbe povabljenih, in akordih moje

Ob osebnem prazniku smo presenetili Marto Kovačec Vrenčur

spremljave na pianino, je kar prehitro mineval čas ob veseli družbi. Zaradi drugih obveznosti smo se žal morali posloviti. Hvala, draga gostiteljica,

za povabilo! Še enkrat, ostanite zdravi in še naprej mnogo, mnogo ustvarjalnih idej za uspešno delovanje vaše gledališke skupine!

Vera Vačovnik, sorodnica

POČASI POSTAJAM DEL NJIH

*So dnevi, so leta in so pomladi,
ko se imamo preprosto radi;
so trenutki, ko je treba na novo začeti
in so ljudje, ki jih je treba preprosto objeti.*

*Ta svet je lep, če nekomu nekaj daš;
ta svet je lep, če nekoga rad imaš,
če stisneš roko komu, ki ga kaj boli;
ta svet je lep, če si človek do ljudi.*

(Tone Pavček)

Moj ata je postal varovanec Doma starostnikov Slovenj Gradec oktobra 2015. Sprva so bili moji obiski polni dvomov in skrbi, kako se moj ata počuti. Dokler pa ne prestopiš praga tega Doma, ne veš, kako v njem poteka življenje. Imajo najboljšo oskrbo, nego, hrano, ... Ob vsem tem pa potrebujejo tudi prijazno besedo, stisk roke in objem svojih domačih, sorodnikov. Če je le mogoče, grem k

očetu na obisk vsak teden, v četrtek ali petek. Ata se je vključil v domske aktivnosti in spoznal nove prijatelje. Z njim rada poklepetam in popijem kavo. Opažam, da počasi postajam del njih. Rada sem v njihovi družbi, ker so zelo modri in polni življenjskih izkušenj.

Spoznala sem, da je starost v takšni skupnosti prijetna, sproščena, zabavna, predvsem pa družabna.

Gospa Vera Vačovnik
z očetom in sestro

Po pripovedovanju **Katarine Dobrun** zapisala **Anika Gabrec**

ALI NAS ŠE ŠTEFAN POZNA?

Naslovni stavek v glavah odzvanja družini Dobrun in bližnjim sorodnikom, ki so se morali sprijazniti z boleznijo moža, očeta, tasta, dedka

Gospa Katarina Dobrun skupaj z možem

in prijatelja Štefana Dobruna iz Slovenj Gradca.

Štefan Dobrun se je rodil 11. novembra 1944 v hrvaškem koncentracijskem taborišču, kamor so bili z družino deportirani med vojno. Po osvoboditvi so se vrnili v Maribor, kjer je Štefan začel obiskovati osnovno šolo in nato obrtno šolo. Izučil se je za pleskarja in ta samostojni poklic opravljal praktično vse življenje. Najprej v Mariboru, nato v Slovenj Gradcu, kamor se je preselil. Spoznal je Katarino Arnečič in se z njo poročil. Njuna družina se je kmalu povečala, rodila sta se jima sin in hčerka, danes pa imata že pet vnukov.

Štefan je imel zelo aktivno življenje, bil je priznan pleskar in ljudje so ga imeli radi. Razen sladkorne bolezni je bil vedno zdrav. Leta 2014 pa ga je zadela rahla možganska kap, nato pa mu je začel pešati spomin. Sprva je šlo za izgubo kratkoročnega spomina, potem dolgoročnega, nato pa ni več prepoznaval sorodnikov. To je bil

za njegove bližnje najtežji trenutek. Žena se je dve leti in pol trudila ter mu na njenem domu nudila popolno oskrbo. Ko ni mogel niti več sam jesti, se umivati, hoditi na stranišče je postalo prenaporno ...

Ko se je bolezen razvila do stopnje, da je Štefan le še ležal in se ni več pogovarjal, se je družina odločila, da ga namestijo v dom starostnikov. Kratek čas je bil v Črnečah, potem so ga na željo žene Katarine prestavili v Slovenj Gradec. Tako ga lahko večkrat na dan obiše ter pomaga pri hranjenju in negi. Včasih se komu od domačih zazdi, da ga je Štefan le spoznal, saj ob pogovoru precej stisne obiskovalčevo roko ali pa se mu utrne solza. A drugega odziva z njegove strani žal ne gre pričakovati ...

Za konec še zahvala družine Dobrun in predvsem Štefanove žene Katarine vsem zaposlenim v Domu starostnikov Slovenj Gradec, ki opravljajo plemenito delo ter s predanostjo skrbijo za svoje oskrbovance.

UČENCI DRUGE OŠ SLOVENJ GRADEC SO POVEDALI

Pod mentorstvom **Bože Božene Lesjak**

V DOMU STAROSTNIKOV

Z učiteljico smo odšli v dom starostnikov. Tam smo se veselo smejali, igrali in drug drugega premagovali, tam bila je tudi rulada, ki je izgledala kot marmelada.

*Bila je velika smola,
ker se je začela šola,
malo smo se še nasmejali,
hitro odigrali in z dobro voljo končali.
In preden bi naredil muk,
že se je začel pouk.*

*Stanovalci doma so nas bili zelo veseli,
zato jim bomo naslednjič še zapeli.*

Družabne igre z učenci Druge OŠ Slovenj Gradec

Družabne igre z učenci Druge OŠ Slovenj Gradec

S programom so nas razveselili učenci Druge OŠ Slovenj Gradec

Ob 8. marcu

Večerne igralske vaje s Tonetom Partljičem

Predstava

MOJE SREČANJE S TONETOM PARTLJIČEM

Z učiteljico in učenci smo odšli v Dom starostnikov Slovenj Gradec. Tam smo s stanovalci Doma odigrali predstavo, ki jo je pozorno spremljal pisatelj Tone Partljič. Počutila sem se zelo dobro, ker je komentiral našo igro na včasih zelo smešen in zanimiv način. Ure so kar prehitro minile. Najbolj mi je bilo všeč, da smo se veliko smejali. Želela bi si, da bi gospod Tone še večkrat prišel v Slovenj Gradec, saj je prijazen, duhovit, zelo smešen in pameten mož. Za vedno si bom zapomnila, kako me je pohvalil, objel in mi povedal nekaj lepih besed. Vesela

sem, da lahko sodelujem v projektu: Beremo za nagrado Toneta Partljiča.

Eva Klug, 4. b razred
Druge OŠ Slovenj Gradec

NOVA IZKUŠNJA

Ko smo prišli v Dom starostnikov, so nas zelo lepo sprejeli. Potem smo igrali namizne igre. Ko je bilo vsega konec, smo dobili še malico in potem smo odšli v šolo. V Domu mi je bilo zelo všeč. Zahvaljujem se učiteljici, ker nas je odpeljala tja in prijaznim stanovalcem, ki so se nas tako zelo razveselili.

Gaja Smolnikar, 3. b razred
Druge OŠ Slovenj Gradec

VESEL OBISK

*Danes smo četrtošolci dom starostnikov obiskali,
vsi željni zabave se z njimi igrali,
včasih izgubljali, včasih zmagovali.*

*Na koncu čakala nas je slastna rolada
in vsi smo se strinjali,
da je boljša kot čokolada.*

*Prijazni pogledi, iskrive oči,
nagajiv nasmeh,
to zapomnili si bomo za vse dni.*

MOJI VTISI O DRUŽENJU S STANOVALCI DOMA IN Z GOSPODOM PARTLJIČEM

Danes sem šla v dom starostnikov, kjer sem nastopala. Program je pripravil pisatelj Tone Partljič. Spoznala sem ga že dan prej, ko mi je prijazno ponudil roko in se predstavil. To se mi je zdelo imenitno in bila sem zelo ponosna, da sem v živo spoznala znanega pisatelja. V igri sem igrala enega izmed otrok, ki se pogovarja z župnikom. Igra mi je bila všeč, ker je bila zelo zabavna in smešna. Mislim, da je bila všeč tudi stanovalcem, ker so navdušeno in glasno ploskali. Na koncu smo za trud dobili dve knjigi in liziko, česar sem bila zelo vesela.

Zelo sem hvaležna učiteljici Boženi, da lahko sodelujem v projektu BZ in da lahko hodim v dom ter se družim s stanovalci.

G. Partljiču bi se rada zahvalila za potrpežljivost, ki jo je imel z nami, saj smo kar pozabili, kar nam je rekel. Zagotovo bom še nastopala, če bom le dobila priložnost.

Kali Rotovnik, 4. b razred
Druge OŠ Slovenj Gradec

OBČUTKI OB DRUŽENJU Z GOSPODOM TONETOM PARTLJIČEM

Ob gospodu Partljiču sem se počutil zelo dobro. Ko je povedal, kaj naj delamo, je vse gladko teklo. Počutil sem se kot zelo znani igralec, saj sem ves tekst dobro znal. Znal sem poslušati in ko je gospod Tone Partljič povzdignil glas, se nisem ustrašil, saj sem vedel, da mi hoče samo dobro. V čast mi je bilo, da sem lahko sodeloval v njegovem projektu za bralno značko, kajti gospod Partljič se mi zdi zelo pameten in moder človek. Lepo je biti v njegovi družbi. Rad bi se mu zahvalil, da si je vzel čas za nas in nas veliko naučil. Upam, da se še večkrat srečamo in se skupaj poveselimo.

Hvala Vam, gospod Tone Partljič!

Klemen Vovk Vaserfal, 5. b razred
Druge OŠ Slovenj Gradec

VELIKO SEM SE NAUČIL

Mislim, da sem stanovalcem Doma polepšal dan, zelo veliko sem se naučil.

Kristijan Kolar, 3.a razred
Druge OŠ Slovenj Gradec

Predstava

BILO MI JE VŠEČ

Bilo mi je všeč. Mislim, da so se starostniki imeli lepo. Šel bi še enkrat. Igral bi še več družabnih iger. Mislim, da so tudi starostniki bili veseli našega obiska.

Lan Krištofelc, 3. a razred
Druge OŠ Slovenj Gradec

PREDSTAVA V DOMU STAROSTNIKOV

23. 3. 2017 sem nastopil v predstavi, na katero nas je pripravil g. Tone Partljič. Imel sem vlogop učenca. Še nikoli nisem nastopil v kakšni predstavi. Sploh nisem vedel, kaj naj pričakujem, zato me je bilo kar malo strah. A učiteljica mi je dejala, da me je izbrala z razlogom.

Da sem lahko enkrat na predstavi nastopal in ne samo gledal, mi je bilo zelo všeč. Poleg mene je nastopalo še pet učencev. Partljič nas je učil, kako nastopati. Dajal je dobre nasvete. Bil je zanimiv, glasen, smešen in duhovit. Za nami je nastopala folklorna skupina. Nato je sledil kviz. Pri kvizu smo ugotavljali pravljичne junake iz različnih pravljic, kot so Rdeča kapica, Pika Nogavička, Pepelka. Z nami sta bili še slikarki iz gimnazije, ki sta narisali portret Toneta Partljiča, in stanovalke doma, ki je bila v letošnjem letu najbolj pridna bralka. Tone je bil zelo vesel, ker je na sliki zgledal mlajši. Na koncu smo vsi dobili lepo darilo, dve knjigi.

Rad bi se zahvalil vsem, ki so mi omogočili, da sem lahko nastopal.

Maks Vaupot, 4. b razred
Druge OŠ Slovenj Gradec

DRUŽENJE MLAJŠIH IN STAREJŠIH

V maju smo obiskali starostnike. Z njimi smo igrali družabne igre. V moji skupini smo bili štirje. Ko smo začeli igrati, sem se takoj vživela v igro. Vmes smo se veliko pogovarjali o šoli, prijateljih, športu in življenju. Soigralki sta bili zelo nasmejani, kar mi je bilo všeč. Ob odhodu mi je ena dejala: »V življenju ne obupaj in nikoli ne pusti, da te prevzame slab občutek.« Hvaležna sem ji bila za te besede, ki jih ne bom nikoli pozabila.

Nastja Pavlič, 3. a razred
Druge OŠ Slovenj Gradec

DRUŽENJE V DOMU STAROSTNIKOV S TONETOM PARTLJIČEM

S Partljičem sem se počutila »fajn« oz. odlično. Je zelo smešen, včasih tudi strog, smešno žaljiv. Všeč mi je bilo, ko smo se na generalki tako zabavali. Bilo je zelo, zelo, zelo zabavno! Všeč mi je bilo, da na nastopu nisem nič pozabila in sem povedala vse prav. To me je namreč najbolj skrbelo, na generalki sem se skoraj vedno zmotila in g. Tone me je moral venomer popravlјati, tako da je bil že pošteno jezen. Ampak na koncu nas je vedno pohvalil in se z nami pošalil. Ker rada nastopam, sem si za neobvezni izbirni predmet izbrala Umetnost, kjer z učiteljico Božo Boženo Lesjak pripravljamo igrice. Želela bi si še več nastopov in igranja s Tonetom, ker nas je veliko naučil in mi je druženje s stanovalci, sošolci in prijatelji všeč.

Zahvalila bi se tudi učiteljici, da mi je dala priložnost za sodelovanje.

Tia Brezovnik, 5. b razred
Druge OŠ Slovenj Gradec

SODELOVANJE KOROŠKEGA MEDGENERACIJSKEGA CENTRA S KOROŠKIM DOMOM STAROSTNIKOV

S Koroškim domom starostnikov proaktivno sodelujemo že vse od odprtja Koroškega medgeneracijskega centra na Ravnah na Koroškem. Povezujemo se na različnih ravneh – vse od priložnostnih dejavnosti, kjer večkrat gostimo stanovalce Doma, do strokovno naravnanih vsebin.

Že preteklo leto smo s skupnim sodelovanjem izvedli projekt *Oskrba pomoči potrebnemu svojcu*, ki ga bomo zaradi uspešne izvedbe tudi letošnje in prihodnje leto kot primer dobre prakse dodatno nadgradili in ponovno ponudili lokalnemu prebivalstvu. Namen projekta je usposabljanje sorodnike, ki doma skrbijo za pomoči potrebne svojce, z veščinami in znanji, ki jim bodo omogočile ustrezno oskrbo doma. Usposabljali bomo tudi prostovoljce, ki bodo v pomoč sorodnikom ali jih bodo nadomestili tam, kjer jih nimajo. Prav tako bomo letos sodelovali v projektu *Odziv v instituciji in skupnosti: Obvladovanje demence v letih 2017-2018*. Namen programa je vzpostavitev usklajene podpore osebam z demenco, njihovim družinam in oskrbovalcem. Cilj je tudi razvijanje prostovoljstva in povezovanje ter sinergično delovanje različnih dejavnikov v skupnosti. In prav strokovni delavci iz Koroškega doma starostnikov predstavljajo pomemben del strokovne ekipe predavateljev, ki znanja in veščine preko delavnic prenašajo na lokalno prebivalstvo.

Na tem mestu naj izpostavimo še pomemben projekt *Dogaja se*. Koroški medgeneracijski center je del Večgeneracijskega centra Dogaja se – Center aktivnosti Koroške, skupaj s katerim ponujamo organizacijo dnevnih aktivnosti, različna izobraževanja in raznoliko ustvarjanje ter vseživljenjsko učenje. Prednost tega projekta je, da v regiji delujemo povezano in prenašamo primere dobrih praks med partnerji. Stanovalci Doma starostnikov se aktivno udeležujejo naših aktivnosti. Skupaj sodelujemo pri projektu *Beremo za nagrado Toneta Partljiča* in številnimi drugimi projekti. Med njimi je tudi projekt *»Tečem, da pomagam – tek z zavezanimi očmi«*, kjer je gospa Andreja Kramljak, vodja nege PE SG,

poskrbela za strokovno področje. Gospod Lojzek Kralj, prostovoljec v Koroškem domu starostnikov, je s svojo kreativnostjo in knjigo pobarvank Melodija barv navdušil vse udeležence, posebej mlajše goste. Stanovalci Doma nas večkrat obiščejo, nazadnje smo prijetno s koristnim združili v juniju, ko smo jih gostili v našem Koroškem medgeneracijskem centru, ogledali so si kratek film o KMC-ju in odlično predstavili naše gledališke skupine.

Verjamemo, da bomo tudi v prihodnje dosedanje delo

dodatno nadgradili z inovativnimi idejami in projekti oz. kot pravi *Johann Wolfgang von Goethe*: *»Ni dovolj samo vedeti, znanje je treba tudi uporabljati. Ni dovolj hoteti, treba je tudi narediti.«*

Zapisa: **Tanja Golob**, mag. prof. geo. in mag. prof. soc.

Koroški brošič v slovenskem parlamentu

Obletnica KMC

Priprava 120-metrskega štrudlna

Moje sodelovanje z domom starejših v Slovenj Gradcu sega na sam začetek delovanja Doma, ko sem na otvoritev odpeljala skupino starejših za samopomoč Solzice. Gospa Cilka Hanžek, naša članica skupine, se je odločila, da bo jesen življenja preživela v Domu Slovenj Gradec. Skupaj s članicami skupine Solzice smo jo večkrat obiskale, saj smo se skupaj z go. Cilko udeležile raznih prireditev, ki so se dogajale v Domu. To so bili moji prvi začetki.

In potem se zgodi tisto najlepše, postanem prostovoljka v Koroškem medgeneracijskem centru, kjer sem srečevala gospe iz Doma, ki so prihajale na glasbeno skupino, in seveda z go. Marjano,

in spletle so se niti prijateljstva.

Po dveh letih prostovoljstva postanem sodelavka v KMC-ju. Zaupano mi je delo z ljudmi, ki so pomoči potrebni. Moja srečanja z domom starejših postanejo pogostejša. Vsak petek se odpravim v Dom, kjer se srečam s prijaznimi ljudmi, ki so tam zaposleni. Redno prevažam prte in servete ter predpasnike v pralnico, po naročilu naših članov v KMC-ju odpeljem pašteto in ocvirke. Sodelovanje z go. Majo, vodjo kuhinje, mi je v posebno čast in zadovoljstvo, saj zelo rada kuham. Sodelovanje pri pogostitvah v centru pa mi je velik navdih in občudovanje, kako lepo zna

pripraviti obloženo mizo.

V maju smo skupaj sodelovali pri pogostitvi ob 100. obletnici Lions kluba Slovenije v Ljubljani, sedaj pa bomo sodelovali pri velikem projektu »peka skoraj sto dvajset metrskega štrudlna« od Medgeneracijskega centra in vse do Kavarne plus v okviru Ravenskih dni.

Vsako leto prihajam z gledališko skupino KMC, da stanovalcem in zaposlenim z gledališko igro polepšamo dan. Udeležujem se tudi prireditev pri projektu Beremo za Partljičevo brašno značko. Zelo rada se udeležim izletov s stanovalci Doma in člani KMC, saj doživimo

Prostovoljci stanovalci na izletu v KMC Ravne, Kavarni plus: gostišče Lečnik

Skupni projekt Beremo za nagrado Toneta Partljiča

zelo lepe trenutke. Naše vezi prijateljstva so postale še močnejše, saj smo se z nekaterimi zaposlenimi udeležili izobraževanja za mentorje skupin.

Vesela sem, da lahko vstopam v dom, kjer me stanovalci in zaposleni čakajo z nasmehom na obrazu in dobro voljo, kjer najdem dobro sodelovanje, nasvet, pomoč ali pa samo preprost pogovor.

Tina Vrenčur Vulc

Sodelovanje na Avguštinovem sejmu s kulturnim programom in 120-m štrudlno

Predstavitve medgeneracijskega sodelovanja in predstavitev pobarvank g. Kralja v Domu starejših Domžale

Tečem, da pomagam

Karin Potočnik

GLASBA LAHKO POVEZUJE BREZČASNO

Borut Mori in Andrej Ofak, profesorja harmonike in kitare, sta svojo novo zgoščenko *The Echoes of River Drava (Odmevi reke Drave)* prijetnega pozno poletnega večera predstavila v idiličnem prizorišču parka ob Koroškem domu starostnikov v Slovenj Gradcu, ki ga je osebje posebej ozaljšalo, bakle so pomagale izvabiti Spomine kraljice, ki je ena od 11. skladb na zgoščenci. »Glasba lahko povezuje brezčasno, leta poslušalcev niso pomembna,« je med koncertom dejal Ofak. Poleg stanujočih v domu so se tradicionalnega poletnega koncerta udeležili njihovi sorodniki in prostovoljci, odprt je bil tudi za izven.

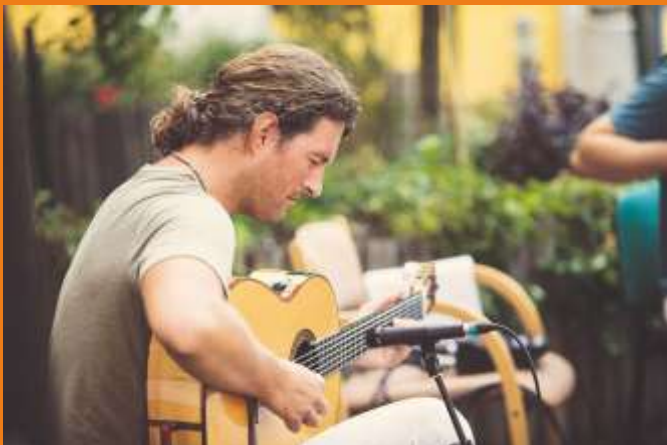
Zgoščenko sta ustvarjalca snemala v inspirativni in akustično odlični cerkvi sv. Pankracija v Starem trgu nad Slovenj Gradcem, sicer sta glasbenika po rodu Dravograjčana. Njun navdih je narava, tudi reka, ki ju še vedno spremljala in po kateri nosi ime njun umetniški izdelek. "V vseh teh letih skupnega druženja in ustvarjanja se je enkrat sprožila neka svojevrstna sinergija, s katero se dopolnjujeva in nama je pomagala najti najin lasten glasbeni izraz, ki sva ga skozi leta gojila in pred vami je druga zgoščenska z avtorsko glasbo," je o zgoščenci povedal Mori. Ofak je dodal, da je ta sadež zorel in nastajal več kot desetletje, v njem se čutijo vplivi različnih kultur in glasbenih narečji, ki so vplivala na njun glasbeni razvoj, tako da je vsaka skladba zgodba zase.

V njunih skladbah se prepletajo spokojnost, veselje, povezanost in brezčasje. Čeprav so skladbe instrumentalne, ob poslušanju publika začuti zgodbe o naravi, prijateljstvu, ljubezni ter o oddaljenih svetovih, ki se približajo skozi lepoto glasbe. Glasba ju povezuje od otroštva, odtlej ustvarjata v njima lastnem avtorskem izrazu, ki se je v vseh teh letih razvijal popolnoma neobremenjeno. Oba sta akademsko izobražena - študij

glasbe sta zaključila v Gradcu.

Doslej sta odigrala že mnogo koncertov, sodelovala na otvoritvah umetniških razstav, popestrila marsikateri literarni večer, uglasbila in izdala zgoščenko *Naj letim* s teksti mladih slovenskih pesnikov, posnela glasbo za film.

Poletni glasbeni večer – Andrej Ofak in Borut Mori

Maja Gregorič, stanovalka
modre enote

GLASBENI VEČER

Bil je čudovit četrtkov večer na našem dvorišču. Tudi baklje so gorele in zaokrožale mali avditorij. Nastopala sta umetnika na kitari in harmoniki, Andrej Ofak in Borut Mori. Poslušali smo glasbo, nekateri skoraj brez diha, saj sta iz svojih instrumentov izvabljala neverjetne zvoke in se v ritmu dopolnjevala.

Oba sta bila moja učenca v osnovni šoli. Spomnila sem se njunih začetkov. Pri mojih predmetih, ki nista bila povezana z glasbo, sta včasih "odplavala" v mislih, da bi na lističe zapisovala svoje ideje.

Danes sta profesorja glasbe na glasbeni šoli, kjer prenašata

Gospa Maja Gregorič, stanovalka modre enote

svoje znanje in navdušenje na mlade. Njuna virtuoznost nas je navdušila, ploskali so jim pa tudi tisti, ki jim ta vrst ni "domača".

Še dolgo v noč je odmevala njuna glasba. Res je bil čudovit večer.

Foto: Nika Högl Praper, fotobeležnica